

BORILAČKE VESTINE

BROJ 63

CENA 1000 DINARA

NINĐA

OŠTRICA VREBA U TAMI

DEREK FINEGAN

OŠTRICA VREBA U TAMI

Derek Finegan
OŠTRICA VREBA U TAMI

Izdavač:
DEČJE NOVINE, G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

1988. DEN PRESS

NINDA 63 — AVGUST 1988. GODINE

Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-247, lokal 28 — uredništvo i 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292, Štampa »Litopapir«, Čačak.

DEREK FINEGAN

OŠTRICA VREBAU TAMI

Ridli još nije uspevaao da se navikne na kakofoniju noćnih šumova džungle koja ga je dočekala čim je otvorio vrata barake i izašao van osvetljenog kruga ispunjenog čitavim oblacima insekata. Kreštanje, cičanje, zavijanje, šum vetra u gustim krošnjama koje su se preteći nadnosile nad njega, sve to činilo ga je nervoznim i nesigurnim u sebe, uprkos tek podmazanoj automatskoj pušci u rukama i umirujućoj težini okvira punog metaka.

Nije trebalo da dolazi ovamo, ni sam nije znao tačno gde. Negde između Kolumbije i Brazila, tako su mu rekli. Tačno mesto?

Nasmejali su se kad je pitao. Mogu mu reći, ali taj podatak ničemu ne može poslužiti. Neka mu ne padaju na pamet slične gluposti, rekli su. Pešačenje kroz stotinak milja džungle i prelazak nekoliko velikih

reka, toliko ima do najbližeg naselja, poduhvat je kakvog se plaše čak i oni koji su ovde odrasli, Ridli...

Otrovne zmije, aligatori, otrovni insekti. Da, svakako da tu negde ima i divljih stanovnika džungle sa njihovim duvaljkama koji s vremena na vreme izrone iz polutame da bi potražili nove trofeje. A glave belaca kod njih su na ceni, Ridli.

Ne, nije trebalo da napušta asfalt Bronksa, bez obzira koliko je bio postao vruć za njega. Opasnosti koje su tamo vrebale bar je poznavao, a ovo od boga prokletu mesto ovde...

— Que pasa, hombre?

Trgao se čitavim telom i gotovo dreknuo od straha i iznenađenja. To prokletu pseto, Urtijaga, opet mu je uspelo da ga preplaši!

Kao prekućce, kada je dopustio da mu onaj odvratni pa-

uk priđe na nekoliko palaca od ruke, da bi tek tada izvukao onaj ogromni kaubojski kolt kojim se toliko ponosi!

— Idi do đavola! — rekao je tiho, prikrivajući gnev. — Zašto to uvek moraš da učiniš, Urtijaga?

Beli zubi blesnuše u tami. Vitak i prav, u tamnoj odeći, Urtijaga se savršeno uklapao u mračnu pozadinu džungle. I sasvim lepo se snalazio u njoj, proklet bio. Tu je već dve ili tri godine, kažu, posle pravog pokolja koji je napravio negde gore, u Bogoti ili Medeljinu.

Verovao je u tu priču, iako je sam jednom video kako Urtijaga ubija. Ali je to bilo dovoljno za čoveka koji i sam ubija. Ne tako često, naravno. I nikada sa onim lakim, bezbrižnim osmehom na licu kako to Urtijaga čini...

Ne, jedna stvar je biti opasan momak u Bronksu, a nešto sasvim drugo ovde. Bez obzira na sve one pare koje ga čekaju kada isteknu njegova tri meseca u ovom zelenom paklu.

— Idemo, hombre?

— Idemo — uzdahnio je i skinuo pušku sa ramena, hitajući da pristigne Urtijagu koji je već zaranjao u mrak, među puzavice sa kojih je kapala rosa. Zapravo, to je bio jedini

posao zbog kojeg se ovde nalazio: straža i patroliranje po džungli. Ovo prvo nekako se i moglo podneti, a ovo drugo...

— Zašto mi ovo zapravo radimo, Manuel? — upitao je šapatom kada su se posle izvesnog vremena zaustavili da oslušnu.

— Que?

— Zašto čuvamo prokletu plantažu? Od koga?

— Ah! Puno ljudi bi hteli da ovoga nema, senjor Ridli.

— U redu, policija. Ali policija ne zna da smo ovde, do đavola! A kada saznaju, nikakva straža neće pomoći: doći će ih na desetine, sa helikopterima i sa vojskom!

— Policija ne opasna. Oni plaćeni.

— Aha, kapiram... Gazda se boji onih koji su kao i on, a?

— Seguro. Ovo dobar posao. Puno belog praha za Estados Unidos, senjor Ridli.

Da, plantaža u džungli bila je dobar biznis, bez obzira na ogromno početno ulaganje u pripremi tla, podizanje baraka, prenošenje čitave male fabrike za preradu kokaina iz Amerike u ovu odvratnu džunglu. Sve to otplaćeno je verovatno sa prve dve ili tri pošiljke, a sada novac samo teče u džepo-

ve onih koji su imali drskosti da izvedu ovu zamisao.

Niko od njih verovatno nikada nije ni video ovo mesto. sem možda na filmu. Prokleti bili!

Zaškrgutao je zubima, nastojeći da se što tiše probija kroz džunglu za Urtijagom. Ne, neće ostati još tri meseca, bez obzira na lovnu koju mu ponude! Mora se vratiti na sever, tamo gde su pravi, veliki poslovi!

Sa ovim što je ovde doznao i što će doznati, mogao bi napredovati mnogo brže u nevidljivoj hijerarhiji zločina. A na ročito u poslu sa drogom, poslu koji je odbacivao veće profite od mnogih velikih industrija gore na severu...

— Šta je sad? — prošaputao je stežući pušku. — Šta je bilo, Manuel?

Urtijagino lice bilo je tamna maska kad mu je rukom dao znak da bude tih. Boreći se sa iznenadnom panikom, Ridli steže zube. Prokletstvo, nije valjda...

Urtijaga mu dotače rukom rame. Čak i u tami, pokreti kojima mu je objasnio šta treba činiti bili su jasni. Jedan će ostati levo od uske staze koja vodi do improvizovanog aerodroma, drugi desno. Neko dola

zi tom stazom, nije nimalo sumnjao u oštrinu Urtijaginih čula. Uхватиće ga između sebe i srediti, a onda...

Potražio je zaklon iza debela obavijenog puzavicama, oprezno razmičući šiblje i travu pod svojim nogama debelim čizmama i pokušavajući da ne misli o zmijama i insektima koji su tu negde, na nekoliko palaca od njega. Obliznuo je osušene usne, primećujući tek tada da su mu usta puna gorko-slane tečnosti koja mu se sliva sa čela.

Da, sada zna zašto je Urtijaga stao. Džungla se iznenada utišala i sada se čulo samo kapanje vode sa vlažnog lišća, dovoljno glasno da u njegovim ušima odjekne poput eksplozije.

Ko bi to mogao biti? Policija? Vojska?

Ne, oni to ne rade ovako tiho i neupadljivo, znao je. Momci u uniformama ne bi mogli bez gužve, galame, buke motora...

Indijanci? Lovci na ljudske glave?

Oprezno je obrisao znoj rukavom košulje da mu ne bi ulazio u oči. Prokletstvo, ako dolaze, neka već jednom dođu! Od svega je najgora ova neizvesnost.

Da li Urtijaga oseća nešto slično ovome? Ili je odista čovek od čelika kakvim se čini?

Prenuo se, naglo, kao da mu je neka ledena ruka dotakla leđa. Šta...

— Manuel? — Šapnuo je. — Manuel!

Tišina. I šum krupnih kapi po lišću...

Uklonio je prste sa okidača otkočene puške, boreći se sa impulsom da zaspe tamu oko sebe kišom metaka. To bi bila glupost, naravno. Samo bi otkrio svoj položaj, a izgledi da nešto pogodi bili su više nego minimalni...

Ali, nešto se događalo tamo na drugoj strani staze. Nijedno čulo mu to nije govorilo, ali je *znao*...

— Manuel! Javi se, proklet bio!

Nema odgovora.

Možda ga Urtijaga namerno izaziva, čekajući da ga još jednom uhvati panika. A možda i ne.

Pipajući nogom ispred sebe on izađe na stazu. Ovde se bar ponešto vidi zahvaljujući krupnim južnim zvezdama na nebu: premda još ne može videti Urtijagu, bez sumnje dobro skivenog u onoj tamnoj gomili rastinja na drugoj strani.

Posrćući preko dubokih tragova u zemlji koje su ostavili teško natovareni džipovi, Ridli puškom razmače puzavice pred sobom.

— Manuel?

Tu je, proklet bio! Sada jasno vidi njegovu vitku, uspravnu figuru, tamo uz drvo! Zašto se ne javi?

Bez razmišljanja, on slobodnom levom rukom ščepa baterijsku limpu okačenu o pojas. Mlaz svetlosti blesnu, otkrivajući sa stravičnom jasnoćom detalje koji mu nagneše krik užasa na usta!

Urtijaga nije stajao, već visio!

Tanka nit koja se mutno presijavala na svetlosti povezivala je njegov vrat sa debelom poprečnom granom drveta, odvajajući ga od tla tek toliko da ga ne može dohvatiti ispruženim prstima stopala u čizmama.

Ne, Urtijaga nije umro lako. I onako tamno lice bilo je modro od navale krvi, između belih zuba visio je potpuno crn jezik, prsti ruku bili su mu isečeni od pokušaja da prekine žicu koja ga je ubila.

Stežući zube, Ridli zadrža no vi krik. Neko je ubio Urtijagu i sada...

I sada će ubiti i njega, ako ne...

Ugasio je lampu i okrenuo se u mestu, grabeći prušku obe ma rukama. Prokletstvo, on se neće dati tako lako, on...

AHHH!

Mračna prilika stajala je pred njim, tako blizu da je mogao dohvatiti rukom. Nepomična i preteća, nalik onim pri kazama iz filmova strave i užasa u kojima je nekada uživao.

Naviknutim pokretom Ridli podiže cev puške, prst počeo da mu se grči na okidaču, usta se otvoriše da propuste trijumfalni krik u času kada saspe smrtonosni rafal u grudi i trbuh crne siluete pred njim. Još samo stoti, hiljaditi delić sekunde, a onda...

Nešto udari Ridlija u grudi izbacujući ga iz ravnoteže i on počeo da pada unazad, shvatajući jednim delićem svesti preplavljene iznenađenjem da mu je puška ispala iz ruku.

Čudno, pada već tako dugo a njegova leđa nikako da dohvate tle pod njim. Šta se to događa?

Ridli je još padao u ponor bez povratka, nastojeći da široko otvorenim ustima još jednom uvuče vazduh u probijena pluća, zarivajući prste ruku dubo-

ko u meku zemlju i čupajući rastinje u uzaludnoj borbi protiv smrti, kada se senka koja ga je ubila okrenula i bez žurbe krenula stazom prema plantaži.

Urtijaga je bio prvi.

Ridli drugi.

Tek drugi...

Noći nisu duge u ovom delu sveta, ali su zato veoma mračne. Ova posebno. Umreće još mnogo njih pre nego što jutarnje sunce podigne prve oblake magle nad džunglom...

* *

Motor aviona jednolično je brujaio, a ništa manje jednoličan nije bio ni prizor na tlu koje je promicalo pod krilima letilice. Džungla i opet džungla, tek povremeno presečena vijugavim tokom reke žute od skorašnjih kiša.

Erikson je dremao, svestan da ga uskoro očekuje gomila posla. Veliki šefovi, gore u Nju Jorku žele da doznaju sve o plantaži i laboratoriji skrivenoj u džungli Kolumbije, ali sami nemaju ni mnogo želje, ni mnogo vremena da ispitaju stvar na licu mesta. Otuda će njegov posao biti da zaviri svud i dobro pronjuška; ne bi se dogo-

dilo prvi put da ljudi koji rade na takvim poslovima iskoriste svoj položaj za mali privatni biznis, ne toliko opasan po profite velikih šefova koliko po bezbednosti čitave operacije.

Onima dole neće se dopasti njegovo prisustvo, ali mu ne mogu ništa. Istina, nesrećni slučajevi veoma su česti kod zadataka ove vrste, ali to već nije njegova briga. Ramirez, nje gov telohranitelj, znao je svoj posao, a njegovo poznavanje španskog dobro će doći. Ljudi su uvek skloniji da brbljaju pred potčinjenima, bez obzira na autoritet Eriksonovog položaja u organizaciji.

Namestio se udobnije i otvorio oči. Još desetak minuta, i trebalo bi da stignu. Ovaj pilot zna svoj posao; nije progovorio gotovo ni reči od poletanja iz Kalija. I to je jedna od stvari koju će uneti u svoj izveštaj, šefovi uvek žele da znaju kakvi su ljudi koji rade za njih.

— Pet minuta, senjor Erikson — javi se pilot, ne okrećući glavu. Pored Eriksona, Ramirez se promeškolji. Od časa kad točkovi aviona dotaknu ne ravnu pistu, pa u narednih sedam dana, on će biti neprestano na oprezu, ali je to posao na koji je navikao. I bio dobro plaćen za to.

Zapravo, Erikson nije očekivao posebne teškoće. Relants, čovek koji je zapovedao dole u džungli, takođe je znao svoj posao, ali... nikad se ne zna, zar ne?

Naginjući se malo na levo krilo, avion počeo dugo poniranje prema pisti, jedva vidljivoj duž ivice džungle. Ma koliko da se trudio, Erikson ne uspe da otkrije nikakvog traga barakama pod pokrovom džungle. Dobar posao, Relants, dobar posao!

Poskočivši nekoliko puta, avion se zaustavi gotovo na početku puteljka koji je vodio do zgrada plantaže.

— Oni znaju da dolazimo, zar ne? — upita Ramirez tiho.

— Svakako. Trebalo bi da su džipovi već tu da prihvate teret iz aviona, kako bi odmah mogao ponovo da uzleti. Svakom zadržavanje je opasno.

— A tu nema nikoga...

— Ne, nikoga.

Erikson ostade na mestu, oslobađajući se pojasa koji ga je sve dotle vezivao za sedište. Nije osećao posebnu zabrinutost, ali...

Sa revolverom u ruci, Ramirez iskoči prvi na meko tle, oprezno se osvrćući unaokolo. Pognut, otišao je sve do početka staze i zašao nekoliko ko-

raka na nju pre nego što se vratio i mahnuo rukom.

— Možete doći, šefe. Čisto je.

Opipao je svoj revolver u džepu pre nego što je iskočio pokušavajući da se seti kada ga je poslednji put upotrebio. Oдавно ljudi poput njega, na visokim položajima u organizaciji, nisu imali potrebe da prlja ju ruke takvim poslovima.

Ramirezovo lice bilo je smrk nuto, niz njega su se već sli vale krupne kapi znoja, ali to za ovo podneblje nije bilo ništa neobično.

— Nešto nije u redu, šefe — promrmljao je.

— To što nas nije niko sa čekao?

— To. I još nešto...

— Ja ne primećujem ništa više.

— Ni ja... ali je to jedna od onih stvari, znate već na šta mislim.

— Predosećanje?

— Nešto slično. Ovde se no čas svašta dogodilo. Najbolje bi bilo...

Erikson se osmehnu. Ni nje mu se nije dopadala otužna vre la i vlažna atmosfera ovog mesta, ispunjena oštrim mirisima.

— Da, najbolje bi bilo da se odmah vratimo, Ramirez, ali nas nisu zbog toga poslali ova mo, znaš.

— Jasno, šefe. Idemo?

— Sva trojica. Pozovi pilota.

— Da nam slučajno ne bi umakao — isceri se Ramirez. — U pravu ste. Hej hombre!

I pilot, ćutljivi Južnoame rikanac crnih brkova i prepla nulog lica, već je osetio da ne što nije u redu. Dugi kolt u njegovoj desnoj ruci bio je spu šten niz kuk, ali se videlo da čovek zna kako se njime ru kuje i da je spreman da ga upotrebi.

— Idemo — pokaza Erikson glavom prema stazi. — Svi za jedno.

— O kej — klimnu pilot gla vom. Lice mu ostade ravno dušno.

Ramirez je krenuo prvi, op rezno, nalik velikoj divljoj ma čki. Sačekavši da odmakne de setak jardi, i Erikson pođe za njim, dajući pilotu znak da ga sledi na istom rastojanju. Od ovog trenutka pa nadalje ni šta ne вреди reskirati. Njihov prvi i glavni zadatak je da po gledaju šta se dogodilo i zatim vrate, kako bi mogli da obave ste šefove.

Ova toplota i vlaga u vaz duhu... to čoveku već poma lo ide na živce!

Šta se moglo dogoditi na plantaži? Pijanka i orgije do

kasno u noć, pa sada svi spavaju, ubedeći da im ne preći nikakva opasnost? Ili...

Tamo pred njim, Ramirez iznenada zastade, dižući ruku. Naviknutim pokretom Erikson otkoči revolver i pomeri se u stranu, bliže zaklonu džungle.

— Dodite, šefe — javi se Ramirez. — Da vidite...

Korak-dva od staze ležalo je mrtvo telo belca odevenog u nešto nalik tropskoj uniformi. Velika krvava mrlja na košulji i tragovi noktiju u mekoj zemlji pokazivali su da nije umro trenutno. Isto kao i drugi čovek u čiji se vrat, odižući ga od tla, usekla tanka crna čelična žica obavijena oko grane iznad njegove glave.

Odgurnuvši nogom neupotrebljenu automatsku pušku, Erikson kleče kraj mrtvaca na tlu. Po njegovom telu i licu već su vredno trčkarali krupni žuti mravi, ali on nije bio dugo mrtav. Četiri ili pet sati najviše.

— Od čega je ova rana, Ramirez?

— Hmm... nož. Dug i šiljat nož... ali vrlo dug nož, šefe.

— Mačeta?

— Ne, ne mačeta. Nešto mnogo uže.

Erikson se uspravi, pretražujući pogledom zelenilo oko sebe.

— Patrola, šta misliš?

— Nema sumnje. Neko ih je iznenadio.

— Neko ko ima prilično raznovrstan repertoar za ubijanje, šta kažeš?

— Da, čisto obavljen posao Profesionalno.

— Nisu Indijanci?

— Neee... ne bih rekao.

— O kej — uzdahnu Erikson. — Idemo ona dalje!

Do plantaže nije bilo više od stotinak jardi, iako su se barake među zelenilom pojavile neočekivano, dobro kamuflirane zelenim prekrivačem pužavica koji je izrastao iznad razapetih maskirnih mreža.

Zastali su u zaklonu, šapatom razgovarajući. Po prvi put i pilot je progovorio.

— Ne dobro mesto — šapnuo je. — Smrt... svuda...

— Tako i meni izgleda — progundā Ramirez. — Da pođem i pogledam?

— Ne — odmahnu Erikson glavom. — Zajedno ćemo. Ako su napadači još tu, lakše će nas savladati ako se razdvojimo.

Znao je da će u prvoj baraci biti Relantsova kancelarija i prostorija za stražu, u drugoj spavaonice, a tek u trećoj laboratorija za preradu kokaina i skladište. Postojao je jedan je-

dinni primerak plana plantaže ali ga je on imao u rukama pre polaska.

Vrata barake bila su otvorena, čak je bila uklonjena i mreža za zaštitu od insekata. Iznutra, Erikson to oseti čim je zakoračio u polumračni hodnik, zapahnu ga teški miris usirene krvi izložene duže vreme na toplom i vlažnom vazduhu.

Odgurnuvši laktom vrata Relantsove kancelarije, Erikson se priljubi uza zid hodnika, sa spremnim oružjem u ruci. Sa mesta na kojem se nalazio video je samo deo grubog stola od dasaka i pod njim dve noge u kaljavim čizmama. Nepokretne, ukočene.

Ušao je Ramirez, pilot za njim...

— Madre de Dios! — prošaputa pilot. — Santissima Madre...

Erikson proguta pljuvačku, savlađujući mučninu u želucu. Prokletstvo, poslali su ga da vidi sve i on će videti sve, pa makar...

Neko je vezao Relantsa za stolicu istom onom crnom žicom koja je bila omotana oko vrata čoveka ubijenog kraj staze. Upinjao se da se oslobodi videlo se po tome što se na

nekoliko mesta žica usekla duboko u kožu i meso.

Nimalo čudno, uostalom. Ona dvojica na stazi nisu umrli od maha, ali su se mogli smatrati mnogo, mnogo srećnijim od Relantsa...

Relantsa je mučio stručnjak svog posla, presekavši mu najpre glasne žice da ga ne bi uznemiravao urlanjem. Prvo mu je metodično, u uskim kaiševima, skinuo kožu sa lica, a zatim prešao na prste ruku koji su ostali da leže razbacani po podu posutom krvavim mrljama oko kojih su zujale debele, lene muve.

Unakaženo lice, sa golim mesom čela i obraza ravnodušno je zurilo u njih praznim očima. Kost čela bila je ugnuta, koža nad njom plava od navale krvi: strahovit udarac pogodio je tu Relantsa donoseći mu milosrdnu smrt.

Boreći se sa mučninom u želucu, Erikson otrže pogled od leša i okrete se vratima. Nije trebalo da pretresa prostoriju: nikakve hartije tu se nisu ni smele čuvati, a i da ih je bilo nepoznati ubica — ili ubice — već davno bi ih odneli. Ne da im je to bilo potrebno; pod onakvim mukama, Relants je morao izdati sve što je znao o operaciji i o...

O svom neposrednom šefu. Eriksonu...

— Pretražite sve — reče pri gušenim glasom, žureći da izađe na vrel i vlažni vazduh koji je sada izgledao stotinu puta privlačniji od zadaha smrti u baraci. — Možda je neko... slučajno... preživeo...

Znao je da preživeli neće biti. Ljudi koji su noćas ovde obavili svoj krvavi posao ne bi ga ostavili nedovršenim.

Obrisavši znoj sa lica, on stazom utabanom gumama džipova pređe do skladišta. Vrata nisu bila zaključana, nije bilo potrebe za tim. Uredno složeni drveni sandučići, bez ikakvog natpisa, govorili su da je spremna pošiljka kokaina koju je trebalo da prenese u Sjedinjene Države.

Zašto onda? Kakav je cilj noćasnijeg krvoprolića?

Otvorio je za svaki slučaj prvi sandučić i proverio pogledom uredno složene plastične vrećice sa belim prahom. Nema razloga da neko zameni njihov pravi sadržaj nekim sličnim prahom, kad već nije za sobom uklonio tragove obračuna sa stražarima i Relantsom.

Kao što se nije ni potrudio da na bilo koji način onespособi džipove poređane pod ob-

ližnjom nadstrešnicom. Motor prvog od njih poslušno je zabrundao čim je okrenuo kontakt-ključ ostavljen u bravi.

Ramirez i pilot su u međuvremenu pristigli i Ramirez odmahnu glavom na Eriksonov upitni pogled. Ne, preživeli nije bilo...

— Utovarite ovo na džip — reče Erikson, pokazujući glavom prema skladištu. — Ko zna zašto, naši prijatelji ostavili su nam svu robu nedirnutu.

Ramirez je oklevao.

— Kaži, Ramirez.

— Šefe, ima puno čudnih stvari ovde.

— Na primer?

— Svi su ubijeni hladnim oružjem, šefe. Ili golim rukama. I nijedan od njih četnaestorice nije pružio baš nikakav otpor!

— Pa?

— To je nemoguće izvesti, znate i sami. Kao da... do đavola!

Erikson se usiljeno osmehnu.

— Znam da ne veruješ u utvare, kao ni ja, Ramirez — reče. — Ali ovo ovde zaista čudno izgleda. Bolje je da što pre kidamo odavde.

— I ja se slažem. Odmah će mo utovariti. Samo, šta sa tovarom u avionu?

Erikson je već doneo svoju odluku i sve njegovo znanje i iskustvo govorili su mu da je ta odluka jedino ispravna.

— Uništićemo sve, Ramirez Barake, skladište, džipove. Sve

— O kej — klimnu Ramirez glavom. Dobar čovek, taj Ramirez. Ne zabada nos u ono što nije njegov posao.

Sa cigaretom u ustima, izbegavajući da je dotakne prstima vlažnim od znoja, Erikson sačeka da njih dvojica natovare sandučiće sa kokainom i pokrete džip uskom vijugavom stazom.

Istovar iz aviona trajaće isto tako kratko jer sve mogu baciti na gomilu koja će posle toga ionako goreti. Moći će da polete za manje od pola sata put Kalija, ostavljajući za sobom samo plamen i dim.

I zagonetku koju — znao je — neće biti tako lako rešiti.

Pušeći već treću cigaretu, sačekao je da pilot i Ramirez poliju benzinom gomilu sanduka izbačenih iz aviona. Osećao je sve veću nervozu iako mu je razum govorio da bi ih noćasnji posetiooci, da su još tu, napali već od časa kada su stigli ovamo.

— Požurimo, požurimo — rekao je promuklo, odbacujući opušak.

— O kej, gazda — odvratio je Ramirez umirujućim glasom.
— O kej!

— Čim završite s tim, vratite se džipom do plantaže i polijte sve dobro benzinom, pa onda zapalite. Ovu ćemo gomilu ostaviti za kraj...

— O kej, šefe...

Sačekao je da džip sa njima dvojicom zamakne u džunglu da bi se opustio i zapalio novu cigaretu. Nikada ne pokazuj nervozu pred potčinjenima, podsetio je sebe. Poštovaće te samo dok misle da si tvrdi i opasniji od njih, inače...

Još jednom je obrisao čelo na trenutak zatvarajući oči koje je znoj štipao. Prokleto mesto.

Dvadesetak stopa dalje, iz džungle izroni visoko i vitko telo čoveka odeveno u odeću zaštitne boje. Uprkos dugoj vreći iste boje koju je nosio na ramenu, kretao se fantastično brzo i tiho. Nestao je iza gomile odbačenog tereta mnogo pre nego što je Erikson ponovo otvorio oči.

Odatle do zatvorenih vrata zadnjeg dela aviona, Eriksonu iza leđa, bilo je svega nekoliko koraka, i nepoznati ih pređe u

deliću sekunde. Zastao je na trenutak pre nego što je otvorio vrata i uskočio unutra; zastao je da pogleda bolje Eriksonova leđa pod košuljom mokrom od znoja.

U tamnoplavim očima zablistala vesela iskrica i on se osmehnu čitavim preplanulim licem oštarih crta, vrteći glavom.

Vrata aviona bešumno se sklopila za njim. Čak i da je gledao u tom pravcu Erikson ništa nebi mogao primetiti...

*
* *
*

Oniski Japanac mladolikog lica, ispod naočara sa debelim staklom, ljubazno se osmehnu klanjajući se svojim nevidljivim sagovornicima, kao da za njega budući razgovor u tako neobičnim uslovima ne predstavlja nikakvo iznenađenje.

Dugi konferencijski sto, potpuno prazan, sem kristalne pepeljare na sredini, sa jedne strane imao je niz udobnih fotelja, dok je druga bila prislonjena uz zid. Duž tog zida, čitavom dužinom stola pružalo se ogledalo, ali je Japanac znao da to nije pravo ogledalo i da ga oni koji se nalaze u prostoriji sa druge strane staklene površi-

ne mogu videti savršeno dobro a da ostanu nevidljivi.

— Sedite, mister Ičivara — progovori glas iz zvučnika ugrađenog u kutiju od mahagonija vešto uklopljenu u površinu zida pored ogledala. — Oprostite zbog načina koji smo odabrali za razgovor sa vama, ali verujem da shvatate našu situaciju. Pre nego što počnemo molim vas, recite čime želite da vas poslužimo: viski, votka, sake, neki koktel?

Ičivara se još jednom osmehnu, zauzimajući mesto tačno po sredini stola.

— S obzirom da sam gost u vašoj zemlji — reče sa jedva приметnim stranim naglaskom — onda ostajem pri viskiju. Sa vodom, molim.

Vrata iza njega se otvoriše i čovek sa izgledom savršenog engleskog batlera unese poslužavnik sa odabranim pićem i čašom. U potpunoj tišini on vešto posluži Japanca i nestade kroz vrata koja se ponovo bešumno zatvoriše za njim.

— U redu — reče ponovo isti glas iz zvučnika. — Nećemo da zloupotrebljavamo vaše dragoceno vreme, mister Ičivara. U kratko: našli smo se pred problemom koji sami nismo uspeli da rešimo, sve dok neko nije

sugerirao da bi njegovo rešenje *moglo* imati neke veze sa Japanom.

Ičivara smireno klimnu glavom. Njegove šake sa raširenim prstima potpuno mirno su ležale na površini stola pokazujući savršenu samokontrolu.

— Imali smo — nastavi glas iz prostorije iza ogledala — čitavu instalaciju za preradu od ređene vrste robe u jednom od retko naseljenih predela planete. Čitav posao obavljalo je šesnaest ljudi, pažljivo odabranih i iskusnih u svom poslu. Mere obezbeđenja bile su na najvišem mogućem nivou, a sama lokacija obezbeđivala je gotovo potpunu sigurnost.

Glas na trenutak zastade i Ičivara iskoristi prekid da pri nese čašu usnama i otpije iz nje jedva primetan gutljaj, klimajući glavom.

— Pre nekoliko dana — nastavi nevidljivi govornik — naš izaslanik, neka vrsta kontrolora, odleteo je na lice mesta kako bi proučio situaciju i mere bezbednosti i preneo sledeći tovar robe. Niko ga nije dočekao na improvizovanom aerodromu koji je, uzgred, bio jedina njihova veza sa svetom. Istina, imali su i motorna vozila, ali su se ona mogla koristiti

samo u skom krugu oko instalacije, jer u tim predelima, ispresecanim mnogim velikim rekama, nema ni puteva ni mostova.

— Vrlo mudro — prokomentarisa Ičivara tihim glasom. — Vrlo mudro...

— Da, tako smo i mi mislili... Naš kontrolor, međutim, otkrio je da su svi naši ljudi u tom kraju ubijeni nekoliko sati pre njegovog dolaska.

— Ah?

— Da, mister Ičivara. Svi do jednog. A način na koji je to izvedeno upućuje na zaključak da se ne radi ni o jednom protivniku koji bi, po logici, mogao intervenisati.

Ičivarini prsti na trenutak se zgrčiše na stolu, ali on gotovo istoga časa povрати kontrolu nad njima.

— Tragovi? — upita. — Nikakvih tragova?

— Ne, mister Ičivara. Nikakvih tragova, sem rana na telima naših ljudi. Što je najzanimljivije, svi su ubijeni hladnim oružjem ili golim rukama, strahovitim udarcima koji su razbijali lobanje ili im mrvili grudni koš. Da bi stvar bila gora, vođa čitave operacije bio je mučen pre smrti...

— Ah... verujete da je odao ono što nije smeo odati?

— Verujemo da jeste. Neko mu je potpuno zderao kožu sa lica i odsecao prste sa ruku, je dan po jedan...

— Da... Roba je, naravno, odneta?

— Ne. I to je još jedna od činjenica koju nikako ne možemo da shvatimo. Gotova roba, pripremljena za transport, ostala je nedirnuta u skladištu. Naš kontrolor preneo je ovamo na uobičajeni način, bez ikakvih problema. Iako se, pri tom, dogodilo još nešto, vrlo neobično...

— U transportu?

— Da. Drveni sanduci sa robom nisu ni na koji način bili označeni. Kada smo ih istovarivali, otkrili smo na svakom znak ispisan nekom vrstom vrlo kvalitetnog crnog tuša.

— Shvatam. To vas je navelo da čitavu stvar povežete sa Japanom, zar ne?

— Da. Doznali smo čak i da taj znak opisuje lovca na tragu divlje zveri. Govori li vam to nešto, mister Ičivara?

— Veoma mnogo. Prvi je zaključak da je tajanstveni ubica iskoristio vaš avion da napusti mesto svog zločina.

— Šta?!

Po prvi put iz zvučnika dopreše i drugi glasovi, prigušeni

i nerazgovetni, ali je njihov ton odavao da su oni kojima pripadaju veoma uzbuđeni. Osmehnuvši se, Ičivara otpi još gut ljaj pića i ponovo položi ruke na sto.

— Oprostite zbog ovog malog prekida, mister Ičivara — javi se konačno isti glas iz zvučnika. — Vidite, ta mogućnost nam sve do sada nije pala na pamet. Shvatate i sami šta to znači?

— Kako da ne. Tajanstveni lovac koji progoni divlju zver sada je u vašoj blizini. Morate biti veoma oprezni, gospodo. Veoma, *veoma* oprezni!

— I vi, očigledno mislite da je u pitanju samo jedan čovek?

— Samo jedan. Sasvim sigurno.

— Vi... već imate pretpostavku ko bi to mogao biti?

— Da. Pre nego što nastavimo, opišite mi neke od rana koje su usmrtille vaše ljude. Mislim na rane od hladnog oružja koje ste pomenuli.

— Pa, po rečima naših ljudi, bilo ih je više vrsta: duboke rane zadate dugim i ostrim sečivom, zatim vrlo uske i plitke rane od nepoznatog oružja. Da, jedan od njih zadavljen je vrlo tankom crnom, čeličnom žicom. I to vam nešto govori?

— Da...

Ičivara je nekoliko trenutaka proučavao svoje raširene prste na stolu, a onda naglo podigao glavu, tako da je svetlost ble-snula na staklima njegovih naočara.

— Gospodo — reče — moram vam reći da priroda onoga što ću vam saopštiti dovodi u smrtnu opasnost sve koji su ovde prisutni... a mene naročito!

— Kako to, mister Ičivara?

— Ninda!

— Šta ste rekli?

— Ninda, gospodo. Na vašem tragu je jedan pravi japanski *ninda*!

Ponovo zbrka glasova na drugoj strani ogledala. Ičivara po prvi put načini nesiguran pokret dohvatajući čašu, a gutljaj koji je otpio gotovo je isprazni do dna.

— Mister Ičivara...

— Da?

— Vaš ugled, odista, uliva poverenje. Međutim, ... da li ste sigurni da nas ne plašite praznim pričama iz japanske mitologije?

— Siguran sam, gospodo. Uprkos opštem mišljenju, pa čak i u Japanu, ninde još uvek postoje. Priča da su nestali samo je još jedan način da poboljšaju svoju kamuflažu, na žalost.

— U redu... recimo, da i prihvatimo tu mogućnost... Ali, *zašto* bi se jedan japanski *ninda* na ovakav način umešao *nama* u posao?

Ičivara se kratko osmehnu.

— Motivi će vam uglavnom biti poznati: novac, osveta, avantura.

— Ninde rade... za novac?

— Svakako. Činjenica što žive potpuno usamljeni, bez prijatelja, bez ljubavnice, čini njihova zadovoljstva jako skupim. Novac im je potreban, kao i svakom drugom, ali se bojim da sam vas zaveo redosledom kojim sam naveo ta tri motiva. Možda bi obrnut redosled bio mnogo tačniji: avantura, osveta, novac.

— Da... po vama, udarac koji je naneo bio bi samo neka vrsta opomene, zar ne? On će napadati i dalje?

— Da. Sve dok ne bude zadovoljan obavljenim poslom.

— A to će biti...?

— Kada budu mrtvi svi oni čiju smrt smatra potrebnom.

Nekoliko trenutaka grobne tišine. Ičivarini prsti jedva приметно drhtali su na glatkoj površini stola; njihovi vrhovi ostavljali su sitne vlažne tragove po mahagoniju.

— Ne znam... — po prvi put glas iz zvučnika izgubao je uo-

bičajenu aroganciju i sigurnost.
— Ne znam... *kako* se on našao na našem tragu? *Kako* je otkrio našu platnažu?

— To je sada manje bitno. Bitno je da je on tu i da neće stati. Ako ga ne sprečite, naravno.

— To se može učiniti?

— Svakako. Legenda kaže da samo ninda može ubiti drugog nindu, ali to nije tačno. Ma šta se o njima govorilo, oni su ipak samo ljudi. Metak ili oštrica u srcu ili kroz mozak ubiće nindu kao što bi ubio svakog drugog.

— U redu. Da li biste se vi — sa svojim ljudima, naravno — prihvatili tog posla, mister Ičivara?

Odgovor je stigao trenutno bez imalo oklevanja.

— Ne.

Prigušen smeh iz zvučnika.

— To »ne« govori mi da je samo cena u pitanju. Koliko?

— Ovoga puta grešite. Nema tog novca za kojn bih izašao pred nindu.

— Sto hiljada dolara, mister Ičivara?

— Grešite, rekao sam vam Ni za sto milijardi dolara. Jedino...

— Da?

— Jedino čime vam mogu pomoći jeste informacija o čove-

ku koji će — možda — biti voljan da se prihvati takvog posla.

— Opet neki Japanac?

— Da. Ako već morate da se borite protiv ninde, onda je najbolje oružje u takvom obračunu drugi ninda, gospodo.

— Da, to zvuči logično... Koliko staje ta informacija, mister Ičivara?

— Ništa. Ne želim da imam nikakve veze sa onim što će se dogoditi kada vam saopštim ime i adresu tog čoveka u Japanu.

— Hmm... pa u redu. Da čujemo?

Iako za tim nije bilo nikakve potrebe, Ičivara se naže napred preko stola i spusti glas.

Dok je govorio pogled mu je bio prikovan za glatku površinu stola. Nekom čudnom igrom svetlosti, ili možda zbog odsjaja u debelim staklima naočara, tek Ičivari se činilo da površina stola treperi i talasa se, kao nemirna površina vode.

Vode po kojoj plivaju sve šire tamne mrlje od... ljudske krvi!

* *

Na prvi pogled, predstavljali su potpune suprotnosti, ali bi

pažljiv posmatrač za kratko vreme otkrio i mnoge sličnosti na licima i u držanju te dvojice ljudi.

Jedan visok i vitak, drugi građen poput masivnog komada nameštaja od najtvrdog drveta. Preplanulo lice i kratka tamna kosa prvog činili su kontrast sa čistim, skoro dečjim tenom i dugom plavom kosom drugog, ali su to bile one površinske razlike koje iskusni posmatrači odmah odbacuju.

Iako su obojica sedeli, udo bno oslonjena na prednjim sedišta velikog belog »ševroleta«, u držanju im se osećala napetost ljudi koji nekoga ili nešto čekaju. To su pokazivali i njihovi pogledi koji su neprestano pretraživali okolinu, nalik neumornom prstu radar skog zraka na treperavom ekranu.

Opasni ljudi, zaključio bi svako ko ko iole poznaje ljude od akcije. Dobri borci. I iskusni...

Pogled plavokosog samo na trenutak odluta ka bujnim kovima devojke u tesnoj halji ni koja prođe pored niza parkiranih automobila, da bi se odmah vratio do izlaza iz podzemne garaže jedne od najvećih zgrada u poslovnom centru San Franciska.

— Misliš da to neće još dugo trajati? — promrmlja.

— Mislim da neće, Pite? Japanci su tako žurno doveli zato jer su im potrebne neke informacije od njega. Ma šta to bilo, on ne može znati ništa što bi oduzelo previše vremena za izlaganje.

— A uskoro ćemo doznati i šta je to bilo, a, Les?

— Tačno. Pratićemo ga i doznati gde je odseo, a noćas ćemo mu krenuti u posetu. Kao što vidiš, današnja poseta aerodromu nije bila samo šetnja kako ti se u početku učinilo.

— Tvoja uobičajena predosećanja — isceri se plavokosi paleći cigaretu. — Priznaj, Les da je bilo tu još nečega!

— U redu, priznajem — osmehnu se njegov prijatelj. — Nisam ti rekao da sam pri povratku ovamo označio sanduke sa kokainom japanskim znakom koji se nekada koristio kao simbol lovca na tragu divlje zveri. Ti momci nisu glupi i verovatno su uspeali brzo da otkriju njegovo značenje. Sabrao sam vreme potrebno da oni to shvate sa vremenom leta između Tokija i San Franciska i izašao na aerodrom da sačekam stručnjaka koga su, bez sumnje, pozvali u pomoć!

— Hmm... zvuči veoma je-
dnostavno... ali tek sada. A
što se tiče našeg prijatelja...
pretpostavljam da ti je njego-
vo lice reklo da je to on?

— Tačno. Vidiš, u školi nin-
đucua mi smo više od jedne go-
dine proveli proučavajući po-
našanje ljudi u svim mogućim
situacijama kako bismo otkrili
ono što odaje njihove misli ili
namere. Nikakve čarolije nema
u tome, veruj mi. Samo solidno
spremljena lekcija iz primenje
ne psihologije!

— Meni je bilo jasno da ne
grešimo kad sam video tipove
u crnom »mercedesu« koji su
ga čekali na aerodromu — pro-
mrmlja plavokosi koga je nje-
gov prijatelj nazivao imenom
Pit. — Te face: pravi kriminal-
ci!

— I profesionalne ubice. Kla-
dim se da je posle Bele kuće i
Fort Noksa danas ovo najbo-
lje čuvano mesto u Sjedinjenim
Državama, Pite. Veliki šefovi
plaše se za svoju kožu, mnogo
više nego obični ljudi.

— Ma hajde! Nećeš mi reći
da te to sprečava da ne upad-
neš u tu zgradu i definitivno
se obračunaš sa njima!

— I to, između ostalog. Do-
bro sam procenio rizik takvog
poduhvata i utvrdio da je ne-
potrebno visok. Oni neće ni-

kuda umaći. Još ne. Profiti od
kolumbijskog kokaina za sada
su jači od njihovog straha.

Plavokosi odbaci opušak kroz
spušteni prozor i sleže rame-
nima.

— Do đavola s njima! Ti
meni oduzimaš priliku da se
malo poigram sa nekolicinom
tipova sličnih onima u »merce-
desu«. Ako se ne varam, prošle
su pune tri sedmice od posled-
nje poštene gužve u kojoj smo
bili!

— Biće vremena i za to. Ovo
ga puta neću se zadovoljiti sa-
mo time da ih kaznim smrću
za ono što čine, Pite.

— Nego?

Jedini Amerikanac koji je
ikada postao ninda, zapravo je-
dini ne — Japanac kome je to
uspelo, smireno se osmehnu,
ali njegov pogled nije obeća-
vao ništa dobro, baš kao i on-
da dok je, uvlačeći se u avion
motrio Eriksona.

— Ovoga puta — reče on —
svi moraju doznati da su tako-
zvani solidni poslovni ljudi oni
koji ulažu svoj novac u trgo-
vu drogom i izvlače profite iz
nje. Mafija je tu samo posred-
nik i izvršilac, a njihove ruke
ostaju čiste. Kada policija i
uspe da prekine neki lanac sna-
bdevanja drogom, jedini koji

stradaju su obični pioni u toj krupnoj igri. Veliki šefovi slegnu ramenima, otpišu gubitak na troškove poslovanja i nastavljaju po starom.

— Čekaj malo... Nemoj mi reći da se vraćaš svojoj nekađšnjoj ljubavi?

— To je zgodna maska za nindu, Pite. Nikog ne čudi što jedan novinar zavlaci svoj nos svuda i postavlja gomilu pitanja. Sem toga, dobio sam čak i pređujem od hiljadu dolara od Armstrongovog sindikata za se riju napisa o pravoj pozadini trgovine drogom na Zapadnoj obali.

— Hiljadu dolara?

— U redu, smešna suma za troškove koje ću imati da bih došao do onoga što Armstrong želi, ali vrlo visoka za uobičajene standarde. Ne bih dobio ni toliko da mu nisam pokazao originalne snimke fabrike za preradu kokaina koje sam načinio dole u Kolumbiji pre nego što je njihov avion stigao.

— Počinjem da kapiram... Armstrong će dobiti imena i fotografije velikih šefova, zajedno sa dokumentima koji će dokazivati njihovu krivicu, je li tako?

— Da. Kada to budem imao naravno.

— Hmm... i posle ćeš prepuštiti posao policiji i sudovima?

— To ne. Zakon je prepun rupa, a njihovi advokati su najbolji u zemlji. Ne, oni će umreti, Pite...

Nekoliko trenutaka tišine. Lice plavokosog bilo je ozbiljno, dok su tamnoplave oči nín de dobile boju usijanog čelika

On se, međutim, prvi prenuo i uključio motor hitrim pokretom, prihvatajući se volana.

— »Mercedes« izlazi, Pite — upozori. — Samo da proverimo da li je naš Japanac u nje-mu!

Njegov oštri pogled prodro je kroz zatamnjena stakla vozila koje je velikom brzinom prohujalo pored njih. Jedan čovek pored vozača, drugi na zadnjem sedištu, pored oniske figure sa naočarima na licu; Da Japanac je bio tu!

»Ševrolet« gotovo bešumno izađe iz reda parkiranih vozila i dade se u poteru za crnim kolima koja su hitro odmicala avenijom. Pet ili šest minuta kasnije njihov cilj već se mogao odrediti po pravcu kretanja »mercedesa«.

— Idu ponovo na aerodrom Pite — reče ninda. — Našem prijatelju se žuri da ode iz ovog grada.

— Ne čudi me. Na osnovu onoga što si mi rekao, sigurno je došao do zaključka da ima posla sa nindom. I to je svakako i rekao velikim šefovima.

— Bez sumnje... Ali, bojim se da se nije zadržao samo na tome.

— Nego?

— Preporučio im je kako da me se oslobode.

— O-ho!

— Da. I oni će svakako prihvatiti njegovu preporuku. Možemo se nadati, poseti jednog pravog japanskog ninde, Pite

— Uh...

— Misliš da bi taj mogao biti bolji od mene? — osmehnu se Les.

— Ne, ali... Ma, do đavola! Neće biti naivno, priznaj!

— Ne, neće — glas ninde sada je bio veoma ozbiljan, iako su mu oči i dalje bile prikovane na crnu siluetu kola koja su pratili.

— Ninde imaju mnogo toga zajedničkog, ali je svaki ipak priča za sebe. Svaki iza sebe ima različito iskustvo stečeno u smrtonosnim obračunima, svaki se specijalizovao za pojedine veštine borenja. Ništa o tome ja neću znati sve dok se sa tim čovekom ne sretнем lice u lice... a tada bi moglo da bude prekasno.

— Ali ćeš ti ipak biti u prednosti, Les — sa ubeđenjem reče plavokosi džin.

— Da, mislim da je tako. Bez lažne skromnosti — osmehnu se ninda. — Vidiš, ja sam prekršio jedan od osnovnih zakona ninducia koji zahteva apsolutnu usamljenost. Devojka koju volim i moj najbolji prijatelj znaju moju tajnu. Ljubav i prijateljstvo orijentišu moju ličnost prema životu, dok je svaki drugi ninda, hteo to ili ne, orijentisan prema smrti. U datom trenutku to mi odista može doneti bitnu prednost..

— Da... on će se boriti samo za sebe — tiho reče Pit. — A ti imaš još mnogo toga na ovom svetu.

— Sasvim tačno.. Bio sam u pravu, Pite. Japanca stvarno vraćaju na aerodrom.

Dvoja kola sada su se uključila u dugu kolonu vozila koja su se kretala prema među narodnom aerodromu San Franciska. Ninda je tako vešto koristio zaklon drugih vozila i manervisao »ševroletom« da lju di u kolima ispred njih, ma kako bili oprezni, nisu mogli na slutiti da ih neko prati.

— Oni će ga izbaciti kod ulaza u zgradu, Pite — reče ninda nešto kasnije. — I ja ću

učiniti isto i tamo izaći, a ti produži sa kolima do parkinga

— Biće ih trojica, Les — upozori njegov plavokosi prijatelj. — Dvojica profesionalnih revolveraša i Japanac. Ni on mi ne deluje naivno, znaš.

— Da, video sam ga samo na kratko, ali bih rekao da je pravi majstor borilačkih veština. Ne brini, sve će biti u redu.

— O kej... Ipak, požuriću u zgradu čim ostavim ovaj krš samo da znaš.

— U redu. Budi spreman da preuzmeš volan...

Desetine vozila zastajala su na parkingu pred zgradom aerodroma, ali crni »mercedes« produži gotovo do samog ulaza, ne obraćajući pažnju na ozake po asfaltu. Ninda se osmehnu, prepoznajući čak i u tom postupku ljude sklone nasilju.

Dvojica telohranitelja, malo preterujući u svojoj ulozi, valjda da impresioniraju Japanca, izleteše prvi, podozrivo se osvrćući oko sebe. Smešeći se i dalje, ninda izađe iz kola nekoliko desetina jardi iza njih. Pogled jednog od telohranitelja skliznu preko njega, ne zadržavajući se.

U ovo doba dana i godine prostrani hol bio je poluprazan i

koraci ljudi koji su se njime kretali odjekivali su kao otkucaji časovnika koji monotono radi čekajući trenutak da zvonojavom označi pun sat. Krećući se neupadljivo, neprestano zaklonjen iza drugih ljudi u holu, ninda je sledio Japanca i njegove telohranitelje.

Još jednom se osvrnuo oko sebe, urezujući u memoriju sva ki detalj. Jedini koji bi se mogao umešati je čovek iz aerodromskog obezbeđenja koji drema kraj ulaza u službeni deo zgrade. On neće pucati, naravno. Bezbednost putnika je prvo o čemu će misliti.

Vitki stub ispred niza šaltera potpuno je zaklonio njegovo telo, tako da je Japanac poskočio od iznenađenja kad se iznenada stvorio pred njim.

Ninda se široko osmehnu, znajući da će taj osmeh usporiti reakciju telohranitelja i da ti mu možda čitavih nekoliko desetina sekundi vremena za ono što želi da izvede.

— Mogu li da progovorim nekoliko reči sa vama? — reče na japanskom obraćajući se čoveku čija su se usta već otvarala na krik straha.

Umesto krika, kroz stisnuto Ičivarino grlo prođe samo jedna reč, jedva čujna.

— N-n-ninda!

*
* * *

Fantastično!

Ičivara je odista morao znati mnogo toga o nindama — i pri tom sam ne bude jedan od njih — a da u deliću sekunde u visokom nasmešenom zapadnja ku prepozna biće koje je ušlo u čitav niz legendi njegovog naroda. I ne samo to. U istom tom deliću sekunde on je odskočio unazad i zauzeo stav koji je pokazivao da mu bori- lačke veštine nisu nepoznate.

Kao i obično, telohranitelji su reagovali kasnije nego čovek koga je trebalo da štite. Možda zato što je njegovim pokretima upravljao strah, a njihovim samo rutina svakodnevnog posla.

Bili su brzi, ipak, čak veoma brzi...

Onaj koji je Ičivari stajao sa leve strane istrgao je pištolj iz futrole pod pazuhom i već otkočenog ga izvukao ispod sakoa, hitrim i veštim pokretom, uvežbanim da iznenadi čak i protivnika koji već ima oružje u ruci. Drugi je bio za treptaj oka sporiji i manje iskusan i upravo zato sklon panici. Opalio je hitac mnogo pre nego što je cev pištolja došla u liniju tela ninde i komad olo

va odbijen od mermernog poda zazvižda kroz hol ispunjen lju dima.

Na trenutak zanemarujući Iči varu, čiji je stav bio potpuno defanzivan, ninda se baci paralelno sa podom, tako da mu ruke dosegnu jednog revolvera ša, a prsti nogu drugog.

Pogođen nogom u pleksus, onaj koji je ispalio metak pre vi se u struku i vrisnu, ispuštajući oružje pre nego što je još jednom dospeo da pritisne okidač. U istom trenutku čelični prsti ruku ninde sklopiše se oko zglavka drugog revolveraša, koristeći energiju skoka kao dodatni impuls za taj zahvat.

U nagloj tišini koja je zavladala posle ispaljenog hica, kost krenu kao prelomljeni komad suvog drveta. Padajući na jedno koleno, ninda se poput lopte odbi od poda i telo mu polete naviše.

Obe šake bile su mu spojene, isprepletanih prstiju, tako da je udarac odozdo naviše pogodio revolveraša kao što malj pogađa iznenađeno goveče u ogromnim klanicama Čikaga. Glava mu odlete unazad, vukući sa sobom čitavo telo. Kičmeni pršljenovi nisu od pri rode dimenzionisani da izdrže

naprezanje takve vrste. Čovek je bio mrtav pre nego što su mu leđa dotakla glatki mermeri pod.

Menjajući pravac svog kretanja onom fantastičnom brzinom koja ninđe i čini nesavladivim u borbi golim rukama Les u prolazu zadade lak udarac laktom Ičivari u grudi, uklanjajući ga sebi sa puta. Revolveraš pogođen trenutak ranije nogom u pleksus upravo je s naporom uvlačio prvi veliki gutljaj vazduha u pluća kada je stigao novi udarac.

Smrtonosan, poput groma, iako je taj udarac ovoga puta bio zadat samo bridom dlana, preko u koren nosa.

I dobri karatisti mogu da ubiju protivnika takvim udarcem ali udarac ninđe ne bi izdržala ni lobanja slona. Poslednjim svesnim pokretom pogođeni diže obe ruke u pokušaju da se zaštititi, ali za to više nije bilo vremena, jer je smrt uvek mnogo, mnogo brža.

Krajičkom oka ninđa vide kako se čovek iz obezbeđenja odvaja od zida, grabeći desnom rukom dršku velikog pištolja u futroli na desnom kuku. Ustasu mu se otvarala na povik koji će za trenutak stići do ušiju ninđe.

Šuriken, smrtonosna šestokraka zvezda ninđi, bio mu je na dohvat ruke, u tajnom džepu ispod opasača, ali ninđa ni je želeo da ubije čoveka koji samo radi svoj posao. Dobro je što je oba protivnika umirio golim rukama, tako da čovek iz obezbeđenja neće imati razloga da puca. A kada stigne do njega, već će se naći način da ga se oslobodi.

— Idemo — reče Ičivari, ponovo na japanskom. — Pođi sa mnom, inače ćeš umreti ovde.

Nije mogao da pročita izraz u očima Japanca zaklonjenim debelim staklima, ali je grč oko usta upozorio da se Ičivara neće mirno predati. Štaviše, pokušao je udarcem, hitrim, lukavim udarcem pravog majstora karatea koji bi manje spretnog protivnika onesposobio na duže vreme.

Hitar poput divlje mačke, ni nđa izbeže udarac stisnute desnice Japanca, čvrsto ga hvatajući svojom levicom za zglat i obrćući istim zahvatom njegovo telo prema izlazu. Desna ruka obavi se Ičivari oko usta, sprečavajući ga da viče.

— Hajde! — zapovedi Les — ovoga puta na engleskom. — Kreni!

Kao automat, Ičivara zakorači. Jednom, drugi put.

Plavokosi Pit već je stajao na vratima, sa izrazom razočaranja na licu, kad je shvatio da su oba telohranitelja već u parteru. Pokretom glave ninda mu pokaza unazad, prema čoveku u uniformi sa pištoljem u ruci koji se probijao kroz gomilu glasno vičući nindi da stane.

Aerodromi su poslednjih godina mesta na kojima se događaju uzbudljive i opasne stvari pa su i današnji putnici u San Francisko ili iz njega već posle prvog ispaljenog hica potražili sebi neko drugo mesto. Ne oba vezno bolje ili pogodnije, ali u panici ljudi se ponašaju kao ovce, životinje koje obično pre ziru zbog njihove gluposti.

Zato Pitu nije bilo teško da koristeći gužvu, izbije na put čoveku iz obezbeđenja i zadrži ga snažnim i preciznim udarcem koji će mu doneti nekoliko dana bolovanja i lepu sumu od osiguranja.

Na samim vratima Ičivara uspe da savlada šok i još jednom pokuša da se suprotstavi. Kao da se igra, ninda odbi neefikasni udarac i kroz stisnute zube, opet na japanskom, izređa Ičivari nekoliko pretnji od kojih bi se najhrabrijem čoveku sledila krv u žilama.

A naročito ako je Japanac i zna da se našao na putu jednom pravom nindi...

Iznenadeni pogledi ljudi koji su se našli pred aerodromskom zgradom, žurno se razma koše sa puta nindi i Ičivari. Ljudi u San Francisku naučili su da gledaju svoja posla. Godine delovanja organizovanog kriminala, uz ono što svako jutro nađu u novinama ili uveče vide na televiziji, stvorili su i jedan način ponašanja u kojem je lična sigurnost ono najcenjenije i najskuplje...

Cereći se, Pit prolete pored ninde i njegovog zarobljenika ne obraćajući pažnju na signal alarmnog uređaja nad vratima koji je uključio neki od službenika aerodroma. Čak i najbolje organizovanoj službi obezbeđenja potrebno je mnogo vremena da pokrene svoj mehanizam, pogotovu na tako velikom prostoru koji zauzima aerodrom sa svojim zgradama. Pre nego što uopšte otkrije gde se nešto dogodilo, oni će zajedno sa Ičivarom biti nekoliko milja daleko.

Baš tako se i dogodilo, iako su policijske sirene zavijale iza njih, a jedna po jedna crno-bela kola hitala suprotnom trakom puta prema aerodromu.

Na mestu vozača, Pit se okrete i isceri Ičivari.

— Kako je, momak? Gadnije nego u Japanu, a?

Ičivara je ćutao. Njemu, očigledno, nije bilo do brbljanja. .

— Idemo prema jugu, Pite — tiho reče ninda. — Znaš gde.

— O da! Jedno lepo, prijatno izletišće na obali okeana. Samo najbolje za našeg gosta iz Japana, je li?

Ičivara proguta pljuvačku. Gledao je pravo nindu u oči, savlađujući strah.

— Molim vas — reče na japanskom — da me poštedite nepotrebnih reči vašeg prijatelja. . .

— Nepotrebnih? — ninda po diže obrve. — Vi ste poslednji koji bi to smeo zahtevati. Da niste izgovorili nepotrebne reči, sada ne biste bili ovde, zar ne?

Japanac rezignirano klimnu glavom i obori pogled. Prsti ruku sada su mu već приметно drhtali, iako je ulagao mnogo energije da to spreči.

Pola sata kasnije »ševrolet« poskoči na neravnom kolovozu puta koji je vodio pravo prema obali. Neudobna vožnja nije trajala dugo, malo potom kola se zaustaviše, kršeći osušeno žbunje pored puta.

— Idemo — reče ninda, otvarajući vrata na svojoj strani. Japanac poslušno pođe za njim.

Probili su se kroz žbunje koje je zapinjalo za Ičivarinu elegantnu odeću i zastali na goloj steni nad okeanom. Ičivara instinktivno uzmače jedan korak kad shvati da do površine okeana ispod njih ima gotovo stotinu jardi.

— Ti znaš da mi ne smeš lagati — tihim, sugestivnim glasom govorio je ninda, oštro posmatrajući lice čoveka ispred sebe. — Moraš mi odgovoriti tačno na sve što te budem pitao; trebalo bi da znaš da će svaka tvoja laž, pa i ona najmanja, biti okrutno kažnjena.

Bled osmeh na trenutak iskrivi Ičivarine usne.

— Ja sam već mrtav — reče.

— Da, mrtav si. Ali ima mnogo načina da se umre, zar ne?

Japanac uzdrhta, ispod oka bacajući pogled prema ponoru iza sebe.

— U redu — reče rezignirano. — Reći ću ti sve, nindo. . .

I rekao je doista sve, od trenutka kada je u Japanu primio telefonski poziv od svoje

organizacije Jakuzi, koja je du govala neku uslugu srodnoj organizaciji sa druge strane okeana. Precizno, kao savršeno naučenu lekciju, ponovio je svaku reč izgovorenu u sobi sa ogledalom, nastojeći čak da dočara i reakcije svojih nevidljivih sagovornika.

Svaki ninda je, to treba zna ti, svojevrsni detektor laži. Oni su naučeni da gledaju i slu šaju, i to ne samo očima i ušima, već i svojim razumom. Ičivara je to znao, bio svestan činjenice da bi ga i najmanji treptaj oka, jedva čujno kolebanje u glasu ili neoprezan po kret ruke obali.

— U redu je, Ičivara — re- će ninda na kraju. — Dobio si brzu i laku smrt za sebe... ako mi iskreno odgovoriš i na nekoliko sledećih pitanja.

Ičivara se još jednom os- mehnu, popravljajući naočari na nosu drhtavim prstima.

— Istina donosi smrt — re- će — a i laž donosi smrt. Kad je već tako, nindo, onda ipak više volim istinu!

— Da, tako je... Ponovi mi još jednom ime i adresu čoveka koji će poslati nindu u San Francisko.

Ičivara ponovi suvim, preciznim glasom, nalik kompju- teru.

— Ne moraš me proverava- ti, nindo — dodade na kraju. — Rekao sam da ću govoriti istinu.

— I ti ne znaš ko će biti ninda koji će doći?

— Ne. Ja ne poznajem nije- dnog od njih. U našoj organi- zaciji Kobajaši je jedini koji održava kontakte sa njima. Oni su tako hteli.

— Iz koje su oni škole?

— Ni to ne znam. Zaista.

— Verujem ti, Ičivara... Sa da se možeš pomoliti svojim bogovima, ako tako želiš.

— Ne, ne želim. Želeo bih samo... da i ti meni odgovo- riš na jedno pitanje...

— U redu, Ičivara. Odgovo- riću ti.

Laganim pokretom Japanac skide naočari, zadrža ih na tre nutak u ruci, a onda sleže ramenima i baci ih u ponor, kratkovido trepćući.

— Reci mi, nindo — upita tiho — koji je pas izdao Ame- rikancu jednu od najbolje ču- vanih tajni našeg naroda?

— Zvao se Tanaka. I nije bio pas, već jedan od najmu- drijih ljudi svog vremena.

— Najmudrijih?

— Da, najmudrijih. On je jedini shvatio da će jedna sta ra veština prestati da se ra- zviija i usavršava ako ostane

ograničena na vrlo uzan krug ljudi u jednom narodu. Ma kako veliki taj narod bio, Ičivara.

— Ti... ti imaš nameru da tajnu prenosiš dalje?

— Ne. Ne bar na takav način kako ti misliš, Ičivara... Tajna nindži suviše je opasna da bi se smela tek tako širiti.

Japanac pređe rukom preko čela osutog sitnim kapima znojima.

— Mudro govoriš — reče ti ho. — Možda... ipak zaslužuješ ime nindže...

Čekali su nekoliko trenutaka, gledajući se u oči, a onda se Ičivara okrete leđima nindži i zagleda u okean.

Les je znao šta taj rezignirani stav znači. Udarac koji je pogodio Ičivaru u teme, smrskao mu lobanju i poslao ga u ponor, bio je brz i milosrdan, onako kako je i obećao...

*

* *

Tatsuo se lagodno proteže i okrete glavu u stranu, ne otvarajući oči.

Naga devojka koja je klečala na toj strani ležaja, znala je šta njegov pokret znači. Tečnost iz krhke porculanske šoljice

poteče Tatsuu niz grlo, šireći plamen, najpre njegovim želucem, a zatim kroz čitavo telo.

Promrmljavši nešto nerazumljivo, on opet spusti glavu na ležaj. Druga naga devojka, ležeći među njegovim raširenim nogama, na trenutak podiže uplašen pogled prema licu muškarca, pitajući se da nije ona slučajno uzrok njegovog nezaдовоľjstva.

Ali Tatsuo nije bio nezadovoljan; sve tri nage devojke dobro su znale svoj posao i zasluživale svaku paru koju je dao za ovo što sada dobija.

Treća je bila najmlađa i potajno je drhtala pri svakom pogledu na njegov ogromni ud, još uvek pomalo mlitav, uprkos naporima one koja mu je ležala među nogama. Nadala se da taj snažni muškarac neće primetiti njen strah, ne znajući da je on toga odavno svestan i da se upravo time najviše naslađuje.

U njenim rukama bila je lula sa specijalnom mešavinom opijuma i još nečega što je ga zdarica veoma pažljivo pripremila. Krišom je uvukla malo dima i u svoja pluća i gotovo trenutno osetila seksualnu želju koju je savlađivala sa mnogo napora.

Trgla se iznenađeno. Tatsuo je gledao u nju svojim žutim mačjim očima, nepokretnog li ca. Postiđeno je oborila pogled.

»Tako je mlada«, mislio je Tatsuo milujući pogledom napete male dojke i uske kukove sa glatkom, glatkom kožom. »Vrisnuće kada prodrem u nju, ali će i ustreptati od uzbuđenja. Neka je... noćas nikuda ne žurim. Neka posmatra kako vodim ljubav sa ove dve starije sve dok iz nje ne počne da teče, a onda...«

Opet je sklopio oči i opustio se, osećajući kako mu ud raste i napinje se, kao da dobija sopstveni život, nezavisan od njega. Ne, noćas ne mora žuriti, a sutra...

Sutra će biti vremena da se vrati vežbama koje je zapustio u poslednje vreme, gladan zadovoljstva preskupih za njegov džep. Ali ne, to je bilo juče... a danas je novac počeo da se sručuje na njega kao letnji pljusak na pirinčanu polja njegovog zavičaja.

Kao letnji pljusak... tako će se isprazniti u tu malu kada dođe čas, pred zoru, onda kada su žene najluđe i najtoplije...

Osmotrio je kroz spuštene trepavice i zadržao pogled na

vitkim prstima skrivenim u ru nu boje zlata. Mala je odista već željna zadovoljstva, iako to ne bi smela raditi, kako ne bi uskratila ona što ove noći pripada samo njemu.

Ali neka, mlada je i puna slatkog soka... najlepší zalogaj za čoveka koji će jednog od narednih dana ponovo pogledati smrti u oči.

Da li je sada čas da razmisli o tom nepoznatom nindži koji ga čeka sa druge strane okeana?

Miran je i opušten, već dugo se nije osećao ovako lagodno. Da, to je pravo stanje duha za ozbiljno razmišljanje.

Lenim pokretom ruke dao je znak devojci među svojim nogama da uspori ritam, i ona to poslušno učini. Učinilo joj se da je utonuo u san, ali je to bilo samo stanje tipično za ninde, samo spolja nalik dubokom transu. Tatsuoova čula primala su i dalje sve utiske iz okoline, možda čak i sa povećanom oštrinom nego obično, zahvaljujući drogi pomešanom sa opijumom u luli iz koje je već povukao nekoliko di mova.

Kakav može biti taj nindža koji napusti zemlju svojih predaka da bi prolivao krv u tuđoj i nepoznatoj zemlji koja

je, uz to, i najveći neprijatelj tradicionalnog Japana?

Ninda koji voli novac, bez sumnje. Toliko da dopusti sebi da ga novac zavede u službu prokletim belim đavolima!

Da nije možda...?

Tatsuo se osmehnu u mislima. Ne, to je ipak apsurdna pomisao. Nijedan sensei nikada ne bi primio učenika koji nije čistokrvni Japanac. Uostalom, da se takav sensei i nađe, nijedan ne-Japanac ne bi uspeo u školi ninducia da izdrži duže od nekoliko dana...

Ne, beli ljudi su nesposobni za takvu disciplinu duha i tela kakvu ninducu zahteva. Za to će Japanci uvek biti nadmoćniji. Pa ni poslednji rat nikada ne bi dobili da nisu upotrebili đavolsko oružje koje ubija ne samo tela, već i duše ljudi!

Odbacivši takve pomisli, Tatsuo je ponavljao u sebi glavne karakteristike škola ninducia koje je poznao. Borio se sa gotovo svim predstavnicima tih škola.

I pobeđivao...

Nikada lako, naravno. Kada se ninde bore među sobom, tu odlučuju nijanse.

Pobeđiće i ovoga puta, znao je. Može sebi dopustiti ovu noć potpunog opuštanja...

Otvorio je oči i okrenuo glavu, da bi srknuo još gutljaj izvrsnog sakea pomešanog sa mirišljavim travama, baš onako kako voli. Još jedan dim iz lule koji će mu ispuniti telo toplinom i ud učiniti još većim i tvrđim.

— Dodi — rekao je devojci koja ga je sve dotle milovala. Ona se osmehnula i protekla kao mačka, isturajući napred pune i čvrste grudi, malo prevelike za njegov ukus, ali lepe grudi, ipak. Do jutra će one biti pune tragova njegovih zuba i zuba dveju devojaka, ali je ona već navikla na to.

Osetio je toplinu njene utrobe kada ga je uzjahala i uzela u sebe. Rukom joj je dao znak da ne žuri i ona je usporila kružne pokrete svojih kukova. Dobro je to radila, onako kako on voli. A njene grudi pri tom lako podrhtavaju od želje. Sasvim je u redu što su tako pune i krupne, ne mora jako pružati ruku da bi dohvatio bradavicu i stegao je između palca i kažiprsta, izazivajući tihi krik bola i uživanja.

Kada je osetio da ga njen sok zaliva dao joj je znak da se ukloni, motreći ispod oka najmlađu.

Zarumenjeni obrazi, poluotvorene usne, blesak u očima. Toliko jako steže vitke noge da joj već drhte od napora.

— Vas dve — rekao je, obraćajući se njoj i devojci koja tek što je sišla sa njega, dahćući kao pas.

Bacile su se jedna na drugu kao tigrice, kikoćući se i povriskujući. Znao je igru koju će izvesti za njega, svaki pokret upravljao se po koreografiji staroj mnogo stotina godina, ali su obe devojke to činile sa iskrenošću i uzbuđenjem koje nikakva gluma ne može da dočara. Iskreni su bili i njihovi promukli mačji kriči kada su jedna drugu istovremeno dovele do vrhunca.

U međuvremenu, treća je le gla kraj njega i on se okrenuo na bok, puštajući da ga ona miluje čitavim telom i kontrolišući uzbuđenje koje je sve više raslo.

Telo mu je već bilo mokro od znoja i Tatsuo iznenada na bra nos kad shvati od čega potiče neugodni miris koji mu je sve više smetao. Pokazao je glavom prema kupatilu u susednoj prostoriji i njih tri su ga složno podigle zajedno sa ležajem i premestile na ivicu plitkog bazena ugrađenog u pod.

Bio je potreban minimalan napor da se preko ivice baze na spusti u toplu vodu po kojoj su plivali krupni, mirisni cvetovi. Oko njega devojke su se milovale i kikotale, stvarajući talasiće koji su mu blago milovali telo.

»Dobro je još ovo moje telo«, mislio je Tatsuo sa lakim ponosom. Istina, nije mu u poslednje vreme posvećivao ono liko pažnje koliko bi to jedan ninda morao činiti, ali se sve loše posledice mogu otkloniti sa nekoliko dana upornog vežbanja.

Što se već ne može reći za čitavu zbirku ožiljaka koji mu krase telo. Uvek je o njima mislio tako, da mu krase telo, iako su ih mnoge žene koje je imao gledale sa užasavanjem. Svaki taj ožiljak, mislio je, predstavlja po dve smrti: jednu izbegnutu i jednu koja je šćepala svoj plen. Svaki put on je za dlaku izbegao smrt, a njegov protivnik je umro...

Tako će biti i ovoga puta, možda još lakše nego obično. Tamo u Americi njegov budućí protivnik ne može naći suparnike ravne sebi i neminovno će se opustiti i postat neoprezan, ma koliko to bilo ne

obično za način razmišljanja jednog ninde.

Biće to lak posao, lakši nego obično...

Nešto glasniji smeh devojaka otrže ga od sanjarenja i Tatsuo otvori oči, leno se osmejujući. Dve starije podigle su najmlađu na ivicu bazena i sada su joj sušile telo svojim jezicima, izazivajući čitavu po plavu oduševljenja i strasti kod nje.

Pozvao ih je grlenim uzvikom i dao znak da želi da sve tri učine to i njemu. Nisu oklevale ni trenutka i on ponovo sklopi oči na ležaju, prepustajući se hitrim i toplim malim gušterima koji su mu neumorno milovali kožu, šireći vatru čitavim telom.

Ne, još nije bilo vreme za onaj veliki i svečani trenutak praznjenja. Najpre mora nešto pojesti: školjke iz zaliva Hantsi, nekoliko zalogaja mesa od sasvim mladih prepelica ispečenih zajedno sa perjem u vreloj ilovači. Da, i ono mirišljivo vino koje stiže iz Kine po basnoslovnoj ceni i čijeg imena nikako da se seti.

Ponovo u prvoj prostoriji prepustio se uživanju u pikantnom ukusu dobre hrane. Nje govo telo to zaslužuje. Osećao je kako mu se svaki mišić na-

izмениčno opušta i napinje, poslušno sledeći naredbe gospodara. O da, ovo divno i snažno telo to zaslužuje...

Dao je devojkama da piju vina i njihovi obrazi su se zarumeneli, baš kako je i znao da će se dogoditi. Blistavih očiju, čavrljale su, govorele stihove ili počinjale besmislene delove pesama koje su naučile nekada davno, još kao deca.

Ovakve ih je voleo, u trenucima kada zaborave precizni ritual vođenja ljubavi i prepuste svojim telima. Lepo je to što one znaju sve o veštini zadovoljavanja muškaraca, ali je on želeo više od toga: ono iskreno uzbuđenje i strast kakvo poznaju samo oni koji su prvi put zaljubljeni...

Samo što to više nikakvo vino ne može postići, pomisli sa blagom setom, prinoseći šolju sa pićem ustima...

Potpuno zaboravljajući na okolinu, koliko to jedan ninda uopšte može da učini, Tatsuo je sledećih tridesetak minuta sastavljao kratku poemu o to plini prve ljubavi, ponavljajući u sebi stihove, tražeći najlepše i najzvonkije obrte.

Trebalo bi zapisati ovu pesmu, pomisli na kraju. Dobra je... ali ipak je to nešto oko čega se ne vredni truditi. Us-

koro neće imati mnogo vremena za poeziju...

Već nekoliko minuta prepuštao se toplim, drhtavim prstima koji su pretraživali njegovo telo, sledeći usne nalik ružinom pupoljku. Da li je sa da došao trenutak da im posveti malo pažnje?

Najmlađa devojka lako vrisnu kad joj on snažnom šakom ščepa dojku, ali je njeno telo već zauzimalo traženi položaj.

Vrisnula je još jednom, prodorno i trijumfalno, iako je morala osetiti jak bol kada je do kraja prodro u nju. Ležali su tako nekoliko dugih minuta i jedini zvuk koji se čuo bilo je jecanje i dahtanje devojke dok se Tatsuo pokretao u njoj, lagano, pa sve brže.

»Trebalo bi produžiti ovaj trenutak u beskonačnost«, pomisli Tatsuo, osećajući kako ga napete bradavice devojke budu po mišićavim grudima.

Ona mu to nije dopustila, međutim. Skladno pokrećući bokove i pokazujući neočekivanu snagu, ona podiže njegovo telo i počne da grči mišiće koji su mu blago masirali ud.

Tatsuo sklopi oči, osećajući kako postepeno gubi kontrolu nad sobom.

Ne, ne ne... još je rano, prerano...

NE!

Vrela tečnost njegovog tela navrla je kao plima, šibajući utrobu devojke koja se iznenada umiri, kao da je mrtva. U nezadrživom grču Tatsuo pokuša da otvori oči, da rasquine čaroliju koja ga je vezala za telo žene pod njim, da...

Ne, to je bilo nemoguće, iako je ono što se sada događalo već izgubilo svoj ukus i ni je mu pričinjavalo nikakvo za dovoljstvo.

Kako?

Zašto?

Podigao se lagano na kolena i prešao pogledom oko sebe.

Sa rukama na ustima, dve devojke su ga posmatrale očima koje je strah načinio ogroznim. Jedna je zarila zube u nadlanicu, tako snažno da je krv curila niz nežnu kožu, a da to nije ni primetila.

Oborio je pogled na devojkju ispod sebe.

Šta se dogodilo? Zašto ona ne...

Tatsuo se uspravi naglo, shvativši šta znače te otvorene prazne oči, modar jezik, crveni otisci na koži vrata.

— Proklete bile! — zareža, a glas mu je podsećao na udalje-

nu tutnjavu vulkanske erupcije. — Proklete bile!

Pokušale su da umaknu, ali nijedna nije imala vremena čak ni da vrisne i tako da oduška svom strahu.

Kada ninda ubija, čini to užašno brzo. Kao munja sa neba...

* * *

Ležali su jedno pored drugog, nepomični, ne razdvajajući se iz zagrljaja koji im je nekoliko trenutaka ranije doneo pravu ekstazu. Ona se pripijala uz njegovo visoko i mišićavo telo, on je milovao pogledom njene savršene bokove i linije noge prebačene preko njegovih nogu.

Zabacila je glavu i gornji deo tela unatrag i on joj je poljubio grudi, po hiljaditi put se diveći u sebi lepoti te devojkice koja je, odevena, izgledala krhka poput devojkice, a naga uzbuđivala zamamnim oblinama svog tela.

Ona oseti novi pokret u sebi i osmehnu mu se, poluzatvorenih očiju.

— Znam o čemu misliš, prokleti jarče — šapnu malo promuklim glasom. — Nije ti dosta?

— Nikada mi neće biti dosta

— Je li? Zašto onda ne daš ostavku na posao ninde i ne provedeš ostatak života u krevetu sa mnom, Lesli Eldridže?

— Postoji jedan krupan razlog zbog kojeg to ne bih učinio, devojkice...

— Samo jedan? Polaskana sam!

— Jedan krupan, rekao sam. Stvar je u tome što u tom slučaju ostatak mog života ne bi naročito dugo trajao!

Nasmejali su se, dotakli usnama. Bila je mnogo niža od njega, ali su njihova tela, jedno uz drugo, činila skladnu celinu i pored toga što je njegovo bilo priplanulo od sunca, a njeno imalo boju nežnog kineskog porculana. Ta boja i malo kose odavali su japansko poreklo devojke, možda donekle i glatka crna kosa koja je sada padala niz grudi ninde.

Čitali su nekoliko trenutaka a onda ona zabaci kosu unazad i pogleda nindu u oči.

— Pre neki dan — reče — našla sam kopiju jednog starog kineskog rukopisa o veštini ljubavi...

— O? Nešto novo?

— Nešto staro, želiš da kažeš? Da...

— Pa naravno, inače mi to ne bi ni pominjala. Može se primeniti?

— Naravno da može. Ali mišlim da je to nešto što treba čuvati za specijalne prilike.

— Specijalne prilike? Subota uveče? Godišnjica braka? Moje unapređenje ili nešto četvrto?

Ona se nasmeja, a njen smeh podsećao je na zvuk sitnih srebrnih zvončica kojima se igra večernji povetarac.

— Uloga malograđanina ti nimalo ne pristaje, čoveče — reče. — Ko je ikada čuo da je jedan od momaka sa Srednjeg Zapada postao japanski ninda? Ili bilo šta drugo što zahteva malo više mašte od proseka?

— Ko ti je rekao da sam ja sa Srednjeg Zapada, mala? To uopšte nije tačno.

— Nije bitno. Ni malograđa ni na Zapadnoj obali nisu ništa bolji, veruj mi.

— Verujem ti, iako još ni jednom nisam spavao sa nekim od malograđana sa Zapadne obale!

Ponovo smeh. I ponovo nekoliko trenutaka tišine u kojoj umeju da uživaju samo ljudi koji se iskreno vole.

— Dakle? — progovori ninda posle nekoliko trenutaka.

— Šta to?

— Neki stari kineski rukopis — podseti on. — Ima li detalja?

— Čitava gomila. Jedino što pripreme traju veoma dugo...

— Uh — uh! Drugim rečima sada nemamo vremena za kineske čarolije?

— Upravo tako.

— Onda nije trebalo ni da mi govoriš — nasmeja se on, milujući joj usnama vrhove dojki. — Crčiću od radoznalosti, znaš!

— To sam i htela.

Ona se uspravi hitrim pokretom, zabacujući opet kosu unaзад pokretom ruku koji isturi njene krupne i čvrste grudi. — Vrebala sam trenutak da ti to kažem. Pošto sam znala da Tabasko Pit uskoro stiže, saopštila sam ti to upravo sada!

Smejući se, pretrčala je preko jednostavno i sa ukusom uređene prostorije malog stana i nestala u kupatilu iz kojeg trenutak kasnije dopre šum vode.

Lagodno ispružen, sa rukama pod glavom, ninda sklopio oči.

Da, Tabasko Pit će uskoro stići i to će značiti kraj ovim trenucima mirne sreće koje je uspeo da odvoji za sebe i Sumiko, devojkicu koju voli. Nije žalio zbog toga, naprotiv. Između onoga čemu je posvetio čitav svoj život i trenutaka predaha mora postojati ravnote-

ža. Time što je sebi dopustio ljubav i prijateljstvo, već je prekršio važno pravilo ninducia; dopuštajući da oni nadvladaju odlučnost da se izbori sa organizovanim zločinom na Zapadnoj obali učinilo bi taj zadatak nemogućim.

A naročito sada...

Sada kada će mu, uskoro, protivnik postati jedan pravi japanski ninda.

Nije ga se bojao, naravno. Još onih prvih dana u školi nanducia, u koju ga je doveo instinkt, kombinovan sa malo sreće — možda i nešto više od toga, iako ni sensei Tanaka ni je priznavao da veruje u vančulno opažanje — naučili su ga da je strah nepotrebno osećanje. Ma koliko koristan bio kao pomoć nagonu samoodržanja, strah postaje balast u borbi na život i smrt, otupljujući čula, usporavajući reflekse, narušavajući savršeno samopouzdanje koje dobar borac mora posedovati ako želi da preživi još jedan u dugom nizu obračuna.

Nijedan ninda nema razloga da sumnja u sebe i svoje sposobnosti, upravo zato što pre svake borbe pažljivo proceni svoje i protivnikove mogućnosti i opredeli se za optimalnu

strategiju u svakom datom trenutku.

Sve do sada, retke su bile prilike u kojima se sretao sa drugim nindama na pozornici smrti. On je retko išao u Japan, oni još ređe stizali u Ameriku. Dosta prirodno, jer se svaki borac najsigurnije oseća u sredini koju poznaje do tančina.

I on sam, iako se rodio i odrastao u Americi, morao je po povratku iz škole ninducia da savlada i preraste uslovne reflekse ugrađene u njegovu podsvest vežbanjem za uslove kakvih u Americi nikada nije bilo. Čitave nijanse izražavanja pokretima, tako obične u japanskoj svakodnevici, ovde su nedostajale. Japanske ninde zna le su da svakoj borbi prethodi ritual upozorenja i opomene. Ovde u Americi, za ubice je bilo potpuno normalno da napadaju s leđa, u času kada to nesrećna žrtva najmanje očekuje.

I njemu samom najjednostavnije bi bilo da iskoristi taj početni period prilagođavanja drugog ninde i završi obračun sa njim još dok su sve prednosti na njegovoj strani, ali on to nije želeo.

Obračun sa nindom biće samo epizoda — značajna epizo-

da, istina — u dugoj priči borbe protiv organizovane trgovine drogom. Ninda tu nije jako bitan, štaviše, možda će čak biti potrebno stvoriti iluziju da ga se uplašio, kako velike šefove ne bi prerano zahvatila panika.

Želeo je njih i samo njih. Njihova imena, fotografije na stranicama listova i televizivskim ekranima. I čvrste, dokumentovane dokaze da se bave kriminalom. Bio je to jedini način da javnost konačno shvati da su pravi koreni opasnosti od droge ne u prljavštini i sirotinji lučke četvrti, već u najluksuznijim vilama duž obale i neboderima poslovnog centra.

— Duboke misli?

Sumiko je stajala na vratima, odevena samo u kimono od prirodne svile koji je savršeno isticao njen stas. Još jednom ninda oseti kako mu se grlo steže od želje dok joj se osmehivao.

— Imaćemo puno posla u narednih nekoliko dana, devojčice.

— Da, znam. Ti i Pit šetaćete po ekskluzivnim i atraktivnim mestima dok ću ja prekopavati prašnju dokumentaciju Amsrongovog sindikata u potrazi za podacima o ljudima koji te zanimaju.

— Nema tamo više prašine. I Armstrong se kompjuterizovao.

— Gle, gle? Nećeš mi reći da u njegovu banku podataka mogu dobiti pristup i sa mog kompjutera?

— A zašto da ne? Istina, Armstrongu se ne bi dopalo kad bi to doznao, ali nema načina da te otkrije, zar ne?

— Užasan si, Leslie Eldridže! Kad tako postupaš sa svojim prijateljima...

— Armstrong pojma nema da sam otkrio potrebne šifre.

— Oh? Hipnoza?

— Ništa drugo. Išlo je prilično lako, dok je sedeo opušten u svojoj radnoj sobi, sa čašom u ruci i čavrljao o dobrim starim vremenima. Naći ćeš potrebne podatke na disketi sa oznakom »Sumdat«.

— Odlično. A sada u kupatilo! Sav zaudaraš na znoj, a Pit samo što nije stigao!

Zapravo, Tabasko Pit, verni prijatelj i pomagač u mnogim neugodnim situacijama, mladić za koga niko sem Leslija i Sumiko nije znao da je prava enciklopedija podzemlja Zapadne obale, stigao je pre nego što se ninda vratio iz kupatila. Dočekao ga je prijateljskim ceremonijom, a izraz na njegovom licu govorio je kako ovoga puta

donosi vesti o nečemu što smatra ne samo važnim nego i zanimljivim.

— Hej, čoveče! — pozdravlja ga, dižući konzervu sa ledenim australijskim pivom, jedinim pićem koje je smatrao dostojnim pravog muškarca.

— Počni — osmehnu se ninda. — Vidim da već goriš od nestrpljenja!

— Gorim? Čoveče, ja sam već izgoreo!

— Pa?

Pit otpi dobar gutljaj i obri sa penu sa brade.

— Ortak, kako bi ti se sviđelo da jednom budeš malo gladijator?

— Gladijator? Hmm...

— Moglo bi biti veoma zabavno, znaš...

— Je li? Da čujem, onda, detalje.

Džimi Rico mi je to ispričao, a on je doznao od Olbija. Neki momci traže čvrste tipove, razbijače, majstore za borbu golim rukama.

— Ništa neobično — sleže ninda ramenima. — Tamo gde se kreću Džimi Rico i Olbi takvi momci se uvek traže.

— Da, ali ovoga puta lova je tolika da se njima zavrtilo u glavi. Nije to običan posao, Les. Što je najzanimljivije, sve momke unapred upozoravaju

da bi neki od njih mogao i da nastrada.

— To je zaista neobično, Pite. I šta misli Džimi Rico, zbog čega takvi uslovi?

— Džimi Rico misli da je u pitanju neko takmičenje sa priлично ostrim pravilima, valjda zato što je zakazano za sutra uveče u školi borilačkih veština Semija Čanga, tamo na uglu Lučke i Pete ulice.

Sumiko i ninda se pogledaše i osmehnuše jedno drugom. Tabasko Pit se cerio, znajući da su njih dvoje već shvatili šta se zapravo događa.

— Recite mi ako negde grešim — reče, otpijajući još jedan gutljaj iz konzerve — ali spreman sam da se kladim u šta hoćete da naši važni prijatelji žele da provere da li su japanske ninde zaista tako opasni protivnici kao što ih je Iči vara upozorio.

— I ja tako mislim, Pite. Skupiće nekoliko tvrdih momaka i pustiti ih da se bore protiv tog Japanca golim rukama. Ideja nije loša.

— Ni moje ideje nisu loše. Prijavio sam te kod Džimija Rica kao jednog od učesnika znaš.

— O-ho? A sebe nisi prijavio?

— Ja? Taman posla! Najmanje stotinu puta si mi rekao

da sam zaista izvrstan borac, ali da u borbi protiv jednog ninde imam izgleda koliko i grudva snega u paklu, je li tako?

— I to je sasvim tačno, Pite. Dobro si učinio. Biće to izvorsna prilika da upoznamo je dan drugog.

— Misliš... da će on shvatiti da si ti ninda?

— Svakako. Već posle nekoliko sekundi, ma koliko se ja trudio da to prikrijem.

— Uh... onda moja ideja možda i nije tako dobra, a?

— Ne, naprotiv. Želim da i on zna s kim će imati posla. Ne zaboravi, on je taj koji me na kraju priče mora odvesti do velikih šefova.

— Onda je sve u redu — uz dahnu Tabasko, odlažući ispraznjenu konzervu i osvrćući se oko sebe. Sumiko je već u sekundu tačno umela da proceni kada će jedna konzerva biti ispraznjena i već je stizala sa novom, spuštajući je u ispruženu Pitovu ruku.

Ninda se diže sa svog mesta i pogleda Sumiko. Ona jedva приметно klimnu glavom.

— Ta vaša telepatija — progundajući Tabasko — već mi ide na nerve! Zašto ne koristite jezik koji vam je Bog dao, ume-

sto što me zbunjujete tim zagonetnim pogledima?

Osmehnuvši se, Lesli, izađe u susednu prostoriju.

— Nema tu mnogo šta ni da se kaže — tiho reče devojkica.

— Kao i obično pred susret sa opasnim protivnikom, on želi da se povuče i meditira.

— O, da! Kladim se da će u narednih nekoliko sati u mislima proučiti sve moguće varijante onoga što će se sutra uveče dogoditi kod Semija Čan ga i biti spreman za sve mogućnosti!

— Normalno. Sve ninde tako rade. Isto to u ovom trenutku čini i njegov sutrašnji protivnik, Pite.

— Šta?!

Devojkica se smireno osmehnu, ali Pitu ipak nije promaklo nervozni pokret ruke koja je vitkim prstima čupkala rub kimona.

— Čim je pristao na ispit svoje veštine, taj drugi ninda je morao imati u vidu i mogućnost da se njegov budući protivnik nađe među onima koje će ovaj poziv privući. Verovatnoća da se to dogodi čak je veoma velika, a onda...

— Onda?

Sumiko više nije ni pokušavala da prikrije drhtanje svojih prstiju.

— Lesli misli da sutrašnji prvi susret neće doneti borbu na život i smrt, ali ja nisam sigurna u to. Kao ni on, uostalom; inače ne bi posvetio ovoliko vremena svojim priprema...

* • *

U širokim vrećastim pantalo nama i košulji koja je visila na njemu, Lesli nije delovao opasno kao gimalji oko njega utegnuti u uske pantalone i majice pod kojima su drhtali mišići kojih se nijedan bik ne bi stideo.

Ipak, nisu to bili početnici u borbi golim rukama, o čemu su svedočili mnogobrojni ožiljci po njihovim licima i otkrivenim delovima tela. Gruba lica, grubi glasovi, ispitivački pogledi koje dobacuju jedan drugom ništa od toga nije promaklo pogledu ninde.

Odeća koju je on nosio, međutim, bila je daleko pogodnija za borbu nego njihova, jer mu neće sputavati pokrete. Uvereni da će u najgorem slučaju doći do običnog pesničanja ili razmene karate udaraca, oni su odabrali garderobu kao za svaku drugu priliku.

— U redu, prijatelji — reče iznenada Semi Čang, vlasnik škole borilačkih veština u čijem su se predvorju i okupili njih šestorica i Lesli, kao sedmi. — Ako neko od vas želi kimono, može ga dobiti, svlačionice su u hodniku koji vodi prema sali za vežbanje. Pre nego što krenemo, da vas još jednom podsetim na pravila: borite se isključivo golim rukama, ali onda kada vam to JA kažem. Može se dogoditi da nastupite jedan po jedan ili više vas istovremeno, ali je *moja* reč odlučujuća. Jasno?

Snažan Crnac, glatko obrijane glave, sa beličastim ožiljkom ukoso preko čela, odmahnu glavom.

— Samo jednu stvar, šefe — reče otežući. — Ono da možemo završiti u policijskoj mrtvačnici. To je ozbiljno, ili samo trik da se smanji broj zainteresovanih za ovo ovde?

— Ne, nije tirk, momak. Dopusnene su sve vrste udaraca golim rukama, nogama, glavom i ostalim delovima tela. Prema tome... Uostalom, vi bolje od mene znate šta znači kada se kaže da pravila nema! Još pitanja? Ako nema, idemo do svlačionica!

Proučavajući ispod oka ostalu šestoricu »gladijatora«, nin-

da odabra jedan od čistijih kimona za borilačke veštine, nemarno odbačenih na hrpu u uglu.

Krupni Crnac obrijane glave činio mu se najboljim od svih, ali ni ostala petorica nisu bili nimalo naivni borci. Videlo se to po pokretima pri zagrevanju i ozbiljnom izrazu na licima kada su zakoračili u veliku dvoranu sa podom od širokih, glatkih dasaka.

Po navici, ninda je upijao u svoju memoriju svaki detalj opipavajući bosim nogama čvrstinu poda ispod sebe. Još jedna vrata na drugoj strani dvorane, niz gimnastičkih sprava odgurnut u jedan ugao, hladna svetlost neonskih svetiljki sa tavanice, od kojih je jedna treperila i pucketala u pravilnom ritmu.

I ljudi...

Ninde još nije bilo tu. On će verovatno ući kroz ona druga vrata, pored kojih na stolici očigledno prenetoj iz kancelarije Samija Čanga sedi čovek hladnog lica i još hladnijih očiju i mirno odbija dimove iz duge cigarete.

»Izaslanik velikih šefova«, za ključujući Lesli, zadržavajući pogled na elegantnoj odeći i pištolju koji se ocrtavao pod sa-koorn, vidljiv samo za iskusno

oko. »Tu je da dopuni rečima ono što će oni pogledati na video-trakama...«

Ne, veliki šefovi nisu štedeli ni truda ni novca da provere svoju najnoviju investiciju. Četiri video-kamere, u četiri ugla prostorije, pokrivala su svaki kvadratni inč prostora u dvorani.

To nije bilo dobro; svaka crta njegovog lica ostaće urezana na trakama, što će prevelikom krugu ljudi omogućiti da po liku identifikuje jedinog ne-Japanca koji je postao ninda...

Ostala šestorica nastavili su zagrevanje pod ispitivačkim pogledom čoveka u elegantnom odelu i Samija Čanga koji je ušao poslednji i zaključao vrata za sobom. Mažući rukama i duboko dišući, Lesli prođe pored najbliže kamere, motreći ispod oka kabl kojim je bila povezana sa portabl video-rekorderom najbolje marke.

Iako ih je Sami Čang strogo motrio dok su se presvlačili jedan šuriken ostao je skriven i sada mu se nalazio u ruci Duboko se saginjući, kao da samo vrhovima prstiju dohvata pod, ninda munjevitim potezom preseče kabl koji je spajao kameru sa video-rekorderom.

Uspeo je da ponovi to još jednom, kod sledeće kamere,

ali za preostale dve više nije bilo vremena

— Dobro je! — povika Čang maleni znak rukom koji mu je dao čovek u elegantnoj odeći. — Dosta ste dizali prašinu, mo mci! Kako želite da počnemo, mister Kol?

Mister Kol je zamišljeno pro učavao sedmoricu ljudi pred sobom, pre nego što je pokazao prstom.

— Neka ova crnčuga bude prva, Sami. I našem momku je potrebno zagrevanje, ha-ha-ha!

— O kej!

Iako je Kol sedeo pored samih vrata, Sami Čang pređe čitavu salu da bi ih otvorio. Crnac je u međuvremenu stao na sredinu, dobacivši prezriv pogled Kolu. Videlo se da ga je uvredljivi izraz pogodio, ali da je, kao iskusan borac, svoj gnev odložio za kasnije, kada obavi mnogo teži deo posla.

Japanski ninda bio je spreman i čekao na drugoj strani vrata.

Potpuno nepokretan, ruku prekrštenih na grudima. Telo mu je skrivao crni kimono od najbolje svile, izvezen vatreno crvenim ideogramima čitljivim samo za one koji poznaju najstarije oblike japanskog pisma.

Erupcija vulkana, talas plime, znak za uragan, protumači

Lesli nekoliko znakova na kimonu, koncentrišući se na oči protivnika.

On je ušao nekoliko koraka u dvoranu i zastao, a oči su mu letele sa detalja na detalj.

Lesli mu uzvрати pogled, pomalo iznenađen što ninda na njega nije obratio nimalo više pažnje nego na ostale.

Ili je to varka? Treba biti oprezan, oprezan!

— Počnite već jednom — reče mister Kol naginjući se u svojoj stolici. Oči su mu blistale, jedan od onih ljudi koji užu vaju u nasilju, očigledno.

Stupivši korak napred, ninda se nakloni, sa rukama još uvek skrštenim na grudima.

Crnac mu se isceri, uzvraćajući karikaturom vojničkog po zdrava. Oči su mu, međutim ostale ozbiljne, koncentrisane na Japanca za koga je odmah shvatio da nije običan protivnik.

»Te oči«, pomisli Lesli. Žute, uvek upola skrivene teškim kapcima; tanke usne, glatki obrazi bez ijedne bore i puno sedih vlasi u kratko, kao četka ošišanoj crnoj kosi.

Nindama je teško odrediti godine. Ovaj pred njim, procepi Lesli, ima između trideset pet i četrdeset.

»Što ga čini još opasnijim protivnikom, naravno, pomisli podsetivši se vojničke izreke naučene u Vijetnamu, da su stari vojnici oprezni vojnici i da su upravo stoga i stari vojnici.

Strpljivo, kako to samo je dan Japanac može, ninda je čekao da Crnac napadne prvi, ali se ni ovome nije žurilo.

— Hajde, hajde! — procedi kroz zube među koje je upravo gurnuo novu cigaretu. — Nemamo ceo dan za vas, momci!

Iscerivši se još jednom, Crnac odmahnu glavom, ali je to bio samo trik da na trenutak popusti pažnja protivnika. Desni direkt, usmeren u grkljan Japanca, bio je tako hitar da su svi ostali posmatrači, sem Leslija, jedva i shvatili šta se događa.

I sem ninde, naravno, jer u poređenju sa brzinom udarca koje ninde zadaju i izbegavaju zamah Crnca podsećao je na usporeni film.

U stotom delu sekunde Japanac je uočio pravac i jačinu udarca i pomerio se u stranu za nekoliko palaca, tek koliko da ogromna Crnčeva pesnica prohuji iznad njegovog levog ramena.

Ni ovaj se, međutim, nije zadovoljio time da sve svoje adute izbaci u jednom potezu; za

desnim direktnom sledio je levi kroše širokog zamaha u koji je Crnac uneo svu svoju snagu.

Malo povijajući kolena, Japanac izbeže i tu opasnost, a onda uzvрати kratkim i brutalnim udarcem vrhovima ukrucenih prstiju šake u želudac.

Kombinovan sa silinom naljeta ogromnog Crnčevog tela, taj udarac imao je priličnu snagu, iako je Lesli bio svestan da se nindi ne žuri da odmah okona borbu.

Da li zato da se što bolje pokaže pred novim gazdama?

Ili što jednostavno voli da se poigrava sa protivnikom, da uživa u njegovoj nemoći, strahu?

Bučno ispustivši vazduh iz pluća, Crnac se previ u pasu, ali ga iskustvo i hitre noge odvukoše korak unatrag, tamo gde bi izbegao sledeći udarac da je ovaj uopšte bio zadat.

Lesli se osmehnu, shvatajući.

Ninda je prezirao one koji su ga novcem namamili u Ameriku i ovu zagušljivu salu. Obavio posao za njih, ali to nimalo neće umanjiti njegov prezir.

Ova sedmorica bednika ovde su ono najbolje što San Francisko može da ponudi? Vrlo dobro. On će im pokazati da su prava deca u borbi sa jednim pravim majstorom tradi-

cionalne japanske vještine!

I ovo što sada čini je trik, ali je Crnac ipak naleteo na njega...

Okrenuvši leđa protivniku, ninda se ceremonijalno nakloni Kolu koji ga je posmatrao sa novim poštovanjem u očima.

Veliki Crnac, iako upola oslepljen od bola, pomisli da je to prilika za njega. Naterao je svoje moćno telo na novi napor propinjući se na prste nogu i podižući ruke da bi ih sastavio nad glavom u malj koji se trenutak kasnije sručio na nezaštićen potiljak Japanca!

Samo što njega nije bilo onde gde je udarac prohujao kroz vazduh...

Iskoračivši u stranu, onim krakim i hitrim polukorakom karakterističnim za ninde, tako brzim da se jedva može i zapaziti, Japanac se povi u struku, podižući naviše lakat ukrucene leve ruke.

Kratak trzaj lakta, ponovo nevidljiv za sve druge osim Leslija.

Potmuli prasak polomljenih rebara, šum vazduha koji je još jednom izjurio iz moćnih Crnčevih pluća. Malo drukčiji nego maločas, jer ovoga puta dušnik nije bio jedini otvor kroz koji je vazduh mogao izaći...

Kol otvori usta, zaboravljajući na cigaretu koja pade na pod. Pored njega, Sami Čang i sam dobar poznavalac borilačkih vještina, načini instinktivni korak unazad, prema vratima. I za Leslija neko prigušeno kriknu, neko drugi opsova tiho kroz zube.

Udarac je Crnca odbacio čitav korak unazad, odigao mu noge od poda i presavio ga u struku. Pao je svom težinom, kao zaklano goveće, pokušavši da nešto kaže pri tome.

Iz ogromne rane na grudima iz koje su zjapili beličasti vrhovi polomljenih rebara, navre samo mlaz skoro crne krvi. Koža Crnca dobi pepeljastu boju, dok su mu se udovi refleksno trzali; kao i uvek, smrt je žurila da ščepa svoj plen.

Kol se zavalio u stolicu, nesvesno izvlačeći novu cigaretu i gurajući je u usta dok mu je pogled bio prikovan za nepomično lice Japanca koji je stajao pred njim, savršeno miran, kao da se baš ništa nije dogodilo.

— Boga ti tvoga — govorio je tiho Kol. — Boga ti tvoga!

Sami Čang se strese i obrisa znoj sa čela.

— Ovaj... mislite li da je ova... demonstracija bila dovoljna, mister Kol?

— Dovoljna? Taman posla!

Kol se već cerio, povrativši se od prvog šoka. Zlatnim upaljačem pripalio je cigaretu i prešao pogledom po licima preostale šestorice »gladijatora«.

— Dakle, gospodo? Ima li dobrovoljaca?

Nije ih bilo, naravno. Lesliju ne promakoše kratki pogledi usmereni prema vratima. Neki od onih pored njega sada bi najradije bili na nekom drugom mestu, tamo gde naizgled naivni udarci laktom ne otvaraju u grudima rane kakve su do sada pravili samo meci velikog kalibra.

Kolu se ova igra već dopadala. Nasmejao se, glasno i hladno.

— Ima li, možda ovde *par* ljudi koji bi pokušali?

Neki su se zgedali, ali nije dan ne izgovori ni reči.

— Trojica? Šta je sa vama momci? Ovaj Japanac vas je naterao da zaprljate pantalone?

— Ha!

Čovek pored Leslija istupi napred, šireći moćne ruke.

— Prokletstvo, ja ću! — za grme. — Ako su ovde još dva momka koji pristaju da mi pomognu. I neka ne misle da će biti lako, do đavola! Ovaj žuti je pun trikova!

Levo od Leslija, dvojica se sporazumeše pogledom, i onaj koji je delovao odlučnije stade pored prvog izazivača.

— Evo — reče mirno. — Herbi i ja ćemo mu pomoći..

— Bravo, bravo! — povika Kol zadovoljno. — To se zove hrabrost!

— Ne činite to!

Svi pogledi, sem jednog, skretoše prema Lesliju. Sočiva kamera, međutim, ostala su nepokretna, kako su ih u početku fiksirali na tronošcima, inače se Lesli još ne bi usudio da pri vuče opštu pažnju na sebe. Ova ko, okrenut leđima dvema preostalim ispravnim kamerama, smeo je nešto i da rizikuje.

Ninđa je bio taj koji nije reagovao na Leslijev glas. Jedino što je učinio bilo je da se okrene levim bokom prema Lesliju, ponovo sa rukama skrštenim na grudima.

»Da, on zna da sam ja ninđa«, zaključio. »Znao je to od samog početka i sada vreba svoju priliku...«

Na svom mestu, Kol namračio lice.

— Šta to znači, momak? — zareža. — Ugovor je bio jasan, do đavola!

— Ugovor je ugovor, Kol — odvratio hladno Lesli. — Nikakav ugovor ne može naterati

ove ljude da dobrovoljno pođu u smrt!

— Ti, dakle, misliš da njih trojica nemaju nikakve šanse?

— Da. I to će ti i *on* potvrditi ako ga budeš pitao, Kol.

— Hmm... a vi svi? Da ga napadnete istovremeno, šta bi se dogodilo?

— Puno toga, Kol. I opet bi mnogi od nas umrli, možda čak sva petorica!

— Petorica? Sebe tu ne računaš, a?

— Tačno. Ja sam jedini koji može i sme da se bori sa njim.

Kol potraži pogledom pomoć od Samija Čanga, ali ovaj samo sleže ramenima. Oklevajući, Kol skrete pogled prema nindi.

— Ti... kako se ono zvaše... da li je ovaj tip tamo u pravu?

Po prvi put Japanac pogleda Leslija pravo u oči.

Gde je već sreo ovakav pogled? Žute zenice sa pritajenim plamenom iza njih?

— Da, on govori istinu — reče Japanac vrlo tiho, ali su svi čuli njegove reči.

Ne gledajući oko sebe, ninda izađe na vrata kroz koja je i došao. Usplahireni Sami Čang jedva stiže da mu se ukloni sa puta.

Memorija jednog ninde je savršena, gotovo kao memorija kompjutera. Odgovor na posta

vljeno pitanje je stizao...

Tigar...

Jednom, u džungli, sreo se sa pogledom tigra koji se šunjao kroz žbunje u potrazi za plenom. Njegove oči bile su iste kao oči japanskog ninde.

Konačno shvativši šta se dogodilo, Kol se kreštavo nasmeja. Iz unutrašnjeg džepa sakoa praćen pažljivim Leslijevim pogledom, izvuče lisnicu i izbaci nekoliko krupnih novčanica na pod ispred sebe.

— Ovde ima nešto više od tri hiljade dolara, momci — reče. — Podelićete tu lovu ako mi sredite ovog brbljivca ovde... ali tako da ja uživam u tome!

Osmehujući se, Lesli se malo pomeri u stranu kako bi imao na oku svu petoricu potencijalnih protivnika. Oni su se ponovo zgledali, ali je po izrazu na njihovim licima bilo sasvim jasno da će Kolovu ponudu prihvatiti.

Bio je u stanju da izađe na kraj sa ovom petoricom grmlja, naravno, ali je trebalo misliti na nindu.

On je sa druge strane vrata i prati razvoj događaja, govorio mu je haragei, čulo ninde koje uvek upozorava na opasnost. Vreba svoju priliku da se umeša... a jedna obična dr

vena vrata nisu nikakva prepreka za njega!

Paziće i dalje da mu lice ostane van vidokruga dveju ispravnih kamera, on raširi ruke i vedro se osmehnu.

— Čuli ste mister Kola, ljuđi — reče. — Šta čekate?

* *

Pojedinačno, svaki od njih petorice bio je krupniji i teži od ninde, ali su do sada već morali shvatiti lekciju da težina i snaga nisu odlučujući faktor u svakoj borbi. Biće oprezni dok napadaju, toliko oprezni da će jedan drugom ustupiti »prednost« da napadne prvi, štedeći sebe.

Njihov napad, neizostavno, biće nekoordiniran, brzoplet. Sasvim mirno mogao je deo svoje pažnje da posveti vratima iza kojih se krio ninda, a deo i Kolu u čijem džepu je dremao pištolj spreman da se upotrebi.

Da, i kamere su tu. Dva ćutljiva svevideća protivnika koji bi u jednom trenutku, kasnije mogli postati veoma opasni...

Trojica su odmah krenuli na njega, ona trojica koji su već bili spremni na obračun sa nin-

dom. Dvojica napred, treći korak za njima, šireći se tako da ga obuhvate sa svih strana u uglu u koji se povukao. Preostala dvojica sledili su ih malo opreznije i bez žurbe, jer nije bilo ni prostora da svi napadnu u istom trenutku.

U času kada su bili na tri koraka daljine, ninda načini pokret ulevo, kao da će skočiti u pokušaju da se izvuče iz ugla i dokopa vrata.

Sva petorica prebaciše težinu na jednu nogu, spremni da se bace na istu stranu i prepreče mu put. Kada je on munjevito krenuo na suprotnu stranu, nijedan nije bio u položaju da reaguje dovoljno hitro.

Saginjući se, Lesli izbeže zahvat kojim je najbliži, pravi medved po građi tela, pokušao da ga ščepa oko pojasa. Odbacujući mu ruke naviše kratkim preciznim udarcem, on ga ščepa oko kukova, bez napora odvoji od poda i baci preko sebe kao igračku, čineći istovremeno korak u stranu.

Svrha tog koraka bila je dvostruka: dovršiti bacanje jednog i izbeći udarac nogom sledećeg protivnika koji je stizao veoma brzo i precizno.

Baćeni čovek odista riknu kao medved, mlatarajući rukama i nogama u vazduhu pre

nego što se svom težinom sručio na kameru na stalku i gotovo je smrvio pod sobom u padu.

Odbacivši se sa obe noge od poda, Lesli polete u vazduh, skokom koji kao da je prkosio Zemljinoj teži. Kolena mu se nadoše u visini lica onoga koji je stizao pošto je njegov prvi udarac promašio i on tu priliku iskoristi tako da mu brutalnim, kratkim udarcem u vrh brade polomi vilicu i trenutno isključi iz borbe.

Kao da želi da umakne, Lesli odskoči unazad čim su mu stopala ponovo dotakla tle. Po grešno protumačivši njegov pokret, preostala trojica protivnika baciše se prema vratima da bi mu presekli odstupnicu potpuno zaboravljajući da su ta vrata zaključana.

Ne da bi to predstavljalo prepreku za jednog nindžu, ali Lesliju u ovom trenutku nije bilo do bekstva.

Ponovo je stajao leđima okrenut jedinoj preostaloj ispravnoj kameri i sada se lagano povlačio prema njoj dok su ga tri suparnika sledila mnogo opreznije, dogovarajući se tihim glasovima.

— Napred, napred! — urlao je Kol iako ga nijedan od bo-

raca nije slušao. — Smrvite kućinog sina!

Zastavši na trenutak, Lesli načini preteći pokret unapred koji zaustavi svu trojicu. Da sada će biti mnogo, mnogo oprezniji.

Vreme koje su mu svojim zahtevom dali bilo je sasvim dovoljno da se okrene i ščepa jednom rukom stalak kamere

— Hej, ostavi to! — Kol skoči na noge, zavlazeći ruku pod sako prema pištolju u futroli ispod pazuha.

Teška kamera nepravilnog oblika, pričvršćena na metalni stalak od tankih, lakih cevi, nije oruđe podešeno za precizno bacanje na daljinu, ali je svakom nindži dovoljan delić sekunde da proceni njegove osobine u letu. Kol dreknu i pokuša da se sagne, ali je neočekivana opasnost stizala fantastičnom brzinom i snagom prema njemu.

Pogođen pravo u lice, Kol dospe samo da započne krik prekinut sa dva tupa udara: drugi je poticao od sudara njegovog potiljka sa zidom. Komično odvajajući obe noge od poda, on se sroza preko stolice lomeći je svojom težinom, i ostade da leži na podu, među krhotinama potpuno nepomičan.

— Čekajte ljudi! — očajnički povika Sami Čang, šireći ruke. — Čekajte... dosta je **bilo!**

Njegovo lice kosih očiju do bilo je nezdravu zelenkastu boju straha. Usne su mu toliko drhtale, da je jedva uspevao da oblikuje glasove.

Ona trojica su stajala i gledala u Leslija koji im se smireno osmehnu.

— Što se mene tiče — reče on — možemo i da nastavimo ako ste raspoloženi. Ali to vam ne bih preporučio.

Čovek koji mu je stajao najbliže, sa dugom riđom kosom i bradom pravog Vikinga, neodlučno pogleda preostalu dvojicu.

— Oh, do đavola! — sleže ramenima. — Ovaj nas se tip ništa ne tiče, zar ne?

— Kolova lova je još uvek tamo na podu — podseti drugi tiho. — Hej, mister, možemo li da je pokupimo i mirno odemo pre nego što ovamo stigne policija ili neko drugi?

— Kako da ne — nasmeši se Lesli. — Što pre, to bolje!

Sami Čang već je hitao preko dvorane sa ključem u ruci zadovoljan što se ono što je obećavalo dobru zabavu, na kraju ipak nije pretvorilo u pravi pokolj.

Lesli sačeka da se vrata zatvore za njima, a onda lagano pođe u suprotnom smeru, krijući među prstima šuriken, svo je jedino oružje.

Premalo za susret sa nindom iz Japana koji tamo negde, možda, ima čitav onaj minijaturni arsenal koji je i sam Lesli tako dobro poznavao.

Haragei, osećaj koji ostvaruje je potpuno jedinstvo između ninde i njegove okoline, sada je čutao. Dogodilo se ono što je Lesli očekivao. Japanac je izbegao prvi direktni sukob sa nepoznatim protivnikom i povukao se da na miru analizira ono što je do sada naučio o njemu.

Nije ga bilo u hodniku na drugoj strani vrata, ni u prostoriji označenoj kao kancelarija.

Nije ga bilo ni u sporednim prostorijama čiji je zadah naterao Leslija da ih žurno pretraži.

Sporedni izlaz na kraju hodnika. Ninda je tuda izašao i nestao u spletu prolaza iza zgrade.

Nestao?

Haragei, je pojačavao svoje signale sa svakim novim korakom u tom pravcu, sasvim dovoljan znak da na tom putu pretila opasnost...

Produžiti ili se vratiti natrag i takođe sačekati pogodniju priliku za obračun?

Lesli se osmehnu. Tu, zapravo, i nije bilo prave dileme

Načinio je korak u pravcu vrata. Još jedan. Bilo je dovoljno da ispruži ruku pa da dotakne bravu.

— Možeć izaći — reče na japanskom tihi glas sa druge strane vrata.

Duboko udahnuvši vazduh, da ne bi njegova pluća i krv obogaćeni kiseonikom bili spremni za eventualnu trenutku akciju, Lesli otvori vrata, ne hitajući da pređe preko praga.

Japanac je stajao nekoliko koraka dalje, uza slepi zid sledeće zgrade, već obučen u sportsku odeću jednostavno i praktičnog izgleda.

Njegovo oružje bilo je tu međutim, čemu bi inače služila ona druga sportska torba na njegovom ramenu, veoma slična onoj koju je i on sam nosio kada mu je bio potreban i katana, dugi samurajski mač.

— Želiš da govoriš sa mnom? — reče Lesli, na engleskom.

— Da. Ovo je poslednja prilika za razgovor, jer šu te sledeći put ubiti, čoveče.

I dalje japanski. I jedan i drugi pokazivali su svom pro-

tivniku da ne žele ni palac popuštanja.

— Vrlo dobro. Ubićeš me, čoveče, ako pre toga ja ne ubijem tebe — nasmeši se Lesli.

— To ne možeš, ali ćeš već shvatiti kada dođe čas... Moje ime je Tatsuo, a tvoje?

— Lesli Eldridž.

— Reći ćeš mi — glas Japanca zvučao je zapovednički — koji je izdajnik našeg naroda tebi omogućio da savladaš ple menitu veštinu ninducia?

— Neću ti to reći, iako bih mogao. Čovek koji je to učinio već je mrtav.

— Ti si ga ubio?

— Ne, zašto bih. Umro je prirodnom smrću.

— Onda znam ko je to. Sen sei Tanaka.

— Da. Nema mnogo nindži koji su doživeli njegovu starost i mirnu smrt u senci rascveta liih trešanja...

Sada, iz ove blizine, Tatsuoovo lice i oči govorili su mnogo više. Ili je on svesno odbacio svoju ukočenu masku da bi drugom nindži pokazao koliko je okrutan i opasan?

— Posmatrao sam tvoju borbu, Lesli Eldridž.

— I ja sam posmatrao tvoju Tatsuo.

— Oklevaš sa ubijanjem. Pravi ninda ne radi tako.

— Želiš time da kažeš da ja nisam pravi ninda, Tatsuo?

— Da. Čovek sa Zapada to ne može biti. Ninducu je stanje duha, kao što su te verovatno učili. Neko ko nije vas pitan u tradiciji naše hiljadugo dišnje kulture to ne može savladati.

— Možda, Tatsuo. Videćemo

— Da, videćemo — ružan osmech na trenutak iskrivi tanke usne Japanca. — Biće pravo zadovoljstvo ubijati te, Lesli Eldridže, a ja ću to činiti laganom. Gubićeš kap po kap krvi sve dok ne počneš da me moliš za milost.

— A ja imam jedan predlog za tebe, Tatsuo — mirno reče Lesli. Pretnja nije učinila nikakav utisak na njega. Onaj ko pretili i nesvesno pokazuje da respektuje protivnika, a ono što je Tatsuo video u dvorani bilo je dovoljno da se takav respekt stekne.

— Predlog? Ne bih uzeo tvoj novac, Lesli Eldridže.

— Ne nudim ti novac. Ne nudim ti ništa, u stvari.

— Kakav je onda tvoj predlog?

— Želim imena ljudi koji su te ovamo doveli. I sve drugo što znaš o njima. To ćeš mi reći onoga časa kada shvatiš da

sam bolji od tebe i da ću pobediti u ovoj borbi.

Tatsuo se grleno nasmeja, ali žute tigrovske oči neprekidno su fiksirale Leslija.

— Smešan predlog, Lesli Eldridže. Zašto bih ja to učinio?

— Rekao sam ti. Kao priznanje boljem od sebe.

Tatsuo se nije nasmejao. Samo je dugo posmatrao lice čoveka ispred sebe kao da pita da li se ovaj šali ili govori ozbiljno.

— Nemam razloga da ne prihvatim tvoj predlog — sleže na kraju ramenima. — Neće se dogoditi da budeš bolji od mene.

— Možda.

— Da... možda... Imaj u vidu, međutim, da ja o njima ne znam ništa.

— Saznaćeš, Tatsuo. Svaki ninda špijunira svog gospodara kako bi znao i njegove prave namere, a ne samo ono što mu odaje.

— Da, to je istina. Imaš moguću reč, Lesli Eldridže.

Laganim pokretom, Lesli ga ceremonijalno pozdravi. Taj pozdrav pokazivao je čitav spektar njihovog odnosa, prema drevno utvrđenoj japanskoj etiki.

Tatsuo nije uzvratio čak ni klimanjem glave. Okrenuo se

sasvim mirno, kao da zna da ga drugi ninda neće napasti sa leđa, i nestao u jednom od mračnih prolaza koji su se otvarali pred njim...

*
* *
*

— Kako možeš da budeš siguran da će i Tatsuo biti u blizini? — šaputao je Tabasko Pit, iako nije bilo posebnog razloga da bude tih. Njih dvojica ležali su u zaklonu žbunja koje je niklo iz stene nadnete nad okean iznad malog zatona na koji su motrili i do ljudi u njemu bilo je gotovo tri stotine jardi rastojanja.

— A kako bi se drugačije sukobio sa njim, Pite? Potpuno sam uveren da sem nas troje niko drugi ne zna gde živimo Sumiko i ja, tako da ta mogućnost otpada.

— Ova njihova operacija je, dakle, samo mamac na koji treba da se uhvatiš?

— Ne, nije. To je potpuno normalna operacija, sa njihove tačke gledišta. Droga prebače na iz Kolumbije malim avionom u blizinu San Dijega produžuje prema San Francisku ribarskim brodićima, pošto je ovde kontrola mnogo strožija.

Oni rade kao da se ništa nije dogodilo, oslanjajući se na Tatsua da ih zaštiti od mene.

— Hoće li mu uspeti? — isceri se Pit.

— Možda. Možda je pripremio neki novi trik za koji još nisam čuo...

Noć je bila svetla i oštro oko ninde videlo je u zatonu gotovo sve detalje isto onako dobro kao infracrveni dvogled koji je koristio Tabasko Pit. Kriminalci po pravilu ne vole noći koje nisu potpuno mračne, ali je ova ekipa očigledno bila dobro uhodana i uverena da će i ovoga puta sve biti u najboljem redu.

Gde bi se mogao nalaziti Tatsuo?

Da li kruži oko ovog mesta, istražujući ima li koga u blizini, sada u kompletnom kostimu ninde, sa crnom kapuljačom od svile na glavi i katanom u kanijama pričvršćenim ukoso preko leđa, kao da je ovo ovde srednjovekovni Japan, a ne kraj dvadesetog veka u Americi, na stotinak milja od Silikonske doline koja već živi u sledećem stoleću.

Ako je tako, onda neće biti jedini, jer je ove noći Leslie takođe odabrao potpuni kostim ninde, kostim koji je i ovde u Americi mnogo puta potvrdio

koliko je pogodan za noćne operacije.

Začutavši, Pit se oprezno na dviri nad ponor ispod sebe.

— Šta misliš, koliko ima do dole?

— Ne previše.

Tabasko se trže i pokuša da u tami pročita izraz na licu svog prijatelja, prekasno se setivši da je sve što se od njegovog lica vidi samo par svetlih tačaka u uskim prorezima crne kapuljače.

— Šta znači to »ne previše« do đavola?

— Znači da se odavde može i skočiti u okean, ako bude potrebno.

— Sk... ti nisi normalan. Ima skoro pedeset jardi!

— Četrdeset tri, ako hoćeš baš precizno. A na najdubljem mestu imaš u vreme oseke deset jardi vode do dna. Dovoljno da apsorbuje svu onu kinetičku energiju koju ćeš skučiti padanjem.

— Na najdubljem... a koliko je na najbližem mestu?

— Vrlo malo. Dve ili tri stope. Ako budemo morali da skačemo, odbaci se tako kao da želiš da skočiš iz mesta desetak stopa udalj. To će biti dovoljno da te prenese preko stene gde je voda najbliža. Nadam se da sada nisi protiv onih

»glupih« izleta duž obale i izvirivanja u vodu, kao do sada?

— Uhh... mogao si mi odmah reći zbog čega smo jutros cunjali ovuda, ortak!

— Tačno, mogao sam, ali... Tiše, neko dolazi!

Tabasko Pit se umiri, iako do njegovih ušiju još nije dopirao nikakav sumnjiv šun. Znao je da se može potpuno osloniti na sluh ninde, osetljiviji od mnogih prislušnih uređaja.

— Nije dobro — šapnu Leslie malo kasnije. — Pogledaj, trojka kola zauzimaju položaj tako da odseku čitav zaton od pozadine i ne dopuste nikom pristup.

— Uhh... naći će našu krn tiju, a?

— Sasvim sigurno. Pretražiće čitav ovaj kraj, čim pronađu kola. Da Tatsuo nije sa njima, pokušao bih sa kamuflažom, ali ovako...

Pit ga munu pesnicom u rebra.

— Ti si od početka znao da ćemo morati da skačemo odavde, priznaj mi! — promrmlja.

— Nisam znao, Pite, ali je verovatnoća da se to dogodi bila stvarno velika. Hoćeš da ja skočim prvi?

— A u čemu je razlika?

— Da se uveriš da je moguće bezbedno skočiti sa ove visine.

— Verujem ti na reč, ortak ... ali u redu, ti skačeš prvi!

— Kako hoćeš...

Uspravljaajući se da još jednom osmotri neposrednu okolinu, ninda pride ivici stene, pokazujući rukom Pitu pravo mesto odakle se treba odraziti. Pre nego što je ovaj uspeo da izgovori ono što je zaustio, već se odbacio i nestao u tami.

Nekoliko dugih sekundi kasnije do Pitovih ušiju dopre tih pljusak vode od koga se stresao.

— Uhhh...

Još uvek na kolenima, oprezno je izvirio preko ivice stene. Odsjaj na vodi pomogao mu je da vidi ruku u crnom ko stimu koja mu je mahala da krene.

— Valjda će biti toliko spretno da mi se ukloni s puta ako vidi da mu padam pravo na glavu — progundā za sebe, uspravljaajući se i opipavajući tle pod nogama. — Kako ono reče... kao da želim da skočim deset stopa udalj... Hm...

Sklopivši oči, Pit se odbaci svom snagom. U času kada je poleteo naniže, on raširi ruke kako ba očuvao stabilnost leta i pao u vodu najpre nogama

savlađujući tako površinski pritisak koji pri skoku sa ovih visina može biti i smrtonosan.

Stegao je zube da ne zaurla od straha u času kad mu se učinilo da njegov pad traje već predugo i da je pod njim ponor mnogo dublji nego što je Lesli procenio, možda čitavu milju ili dve, pravo do pakla.

Udarac o vodu bio je snažniji nego što je mislio da će biti i on otvori oči dok ga je inercija vukla naniže, prema stenovitom dnu.

Ništa... tama u koju kao da nije prodro nijedan zrak sunca...

Noge mu dotakoše dno i on se odbaci svom snagom, osećajući početke panike. Čuo je za slučajeve ljudi koji su u ronjenju izgubili orijentaciju očajnički se batrgajući u pravcu dna, umesto da se prepuste potisku koji bi ih izbacio na površinu. Da li je i on sada pogrešio u ovom svetu tame i svi ovi pokreti rukama i nogama samo ga udaljavaju od površine i vazduha.

Vazduha...

Pit oseti kako mu se pluća na pinju, kao da će svakog časa prsnuti. Sme li ih isprazniti u vodi, sme li se pouzdati da će mu kontrola nad sopstvenim telom biti dovoljna da spreči in-

stinktivni pokušaj da udahne čim to učini?

Njegova glava izroni na površinu i on pusti da mu iz pluća izađe sve ono što je tako dugo obuzdavao u veličanstvenom uzdahu, nalik uzdahu nilskog konja u sličnim situacijama.

— Tiše, zaboga — prošaputa ninda pored samog njegovog uha. — I šta si, do đavola, tako dugo radio na dnu?

— Ahh... ja...

— U redu, zaveži! Idemo polako prema obali. Možda je njihov izviđač već gore na stenama!

Pit ispruži ruke i zapliva prema obali, nastojeći da bude što tiši. Kosa mu se, međutim, diže na glavi kad shvati da ga je već prvi zamah rukama doveo do podvodne stene nad kojom nije bilo više od dve-tri stope vode.

Isto toliko je nedostajalo da se on smrska na ovom kamenu koji upravo dodiruje stopalima!

Ninda ga je čekao u tami, pod liticom, tamo gde ih osmatrač sa visine nikako ne bi mogao primetiti. Dao je rukom Pitu znak da bude tih i ovaj shvati da je neko već iznad njihovih glava.

Da, do đavola... čak im se i glasovi čuju!

— Rekao sam ti da nema nikoga, prokletstvo! — uzbuđen šapat.

— A ja sam ti rekao da dobro pretražiš svaku stopu, Sli-me!

— U redu, u redu... idem! Videćeš, ta kola pripadaju nekom sirotom paru ljubavnika koji su se usrali od straha kad su nas čuli da se približavamo!

— Japanac kaže da nije tako. Ne oseća se miris parfema u kolima!

— Prokleti Japanac suviše priča — progunda drugi čovek. — Jednog od ovih dana mogao bi se probuditi sa metkom u leđima, kažem ti!

— Ha! Nemoj samo ti biti taj koji će pokušati sa takvim glupim trikom. Tip je smrt na dve noge, uveravam te!

— Dobro, dobro...

Glasovi se utišaše čim su se dvojica ljudi udaljili od ivice stene, a ninda Pitu dade rukom znak da ga sledi.

Plime su na ovom delu obale usekle neravnu stazu u živi kamen, stazu klizavu od pene koju je donosio vetar, ali ipak put kojim se i u tami moglo dosta bezbedno hodati sve do mesta gde je kamen bio tvrdi i odoleo talasima.

— Dobro je — šapnu ninda. — Odavde neće biti teško do-

plivati do broda kada stigne.

— Koliko još čekamo? — Pit se strese. U ovo doba godine, noćna kupanja u okeanu nisu se preporučivala ni turistima, ni stanovnicima San Franciska.

— Ne verujem da će biti dugo. Čim se mesec digne, ovaj zaton ostaće u senci litice i brod će uploviti. Vidiš, ljudi koji će raditi na pretovaru već čekaju na žalu.

— Ništa ja ne vidim — progunđa Tabasko, pošto je neko liko trenutaka buljio u tamu — Siguran si da tamo ima nekoga?

— Njih šestorica, Pite. Vrlo su tihi, vidi se da imamo posla sa disciplinovanom ekipom. Slušaj...

Vetar je duvao sa okeana, donoseći oštar miris soli. Načuljivši uši, Pit začu nešto što je isprva podsećalo na pravilne otkucaje srca.

— Sagni se do vode — šapnu ninda. — Voda mnogo bolje prenosi zvuk...

Da, sada se sasvim jasno čuo šum brodskog motora. Novi to var droge, novo prokletstvo za San Francisko stizao je po uho danom redu vožnje.

Tridesetak minuta kasnije, sa ugašenim motorom i u potpunoj tami, brod je, nošen sa-

mo inercijom i blagim talasom plime, uplovio u zaton.

Zveket lanaca, tihi razgovor ljudi koji su usidrili brod i spustili čamac u vodu.

— Idemo li? — jedva čujno progovori Pit, naslanjajući usne na uho pod kapuljačom ninde.

— Ne još.

Da bi mogli videti šta rade, na palubi broda upalili su sve tiljku, zaklonjenu tako da se odsjaj ne može videti sa pučine. Zahvaljujući tome, i svom dvogledu, sada je i Pit mogao razabrati šta se događa na rastojanju od stotinak jardi koliko ih je još odvajalo od njihovog cilja.

Ona nepomična mračna figura na bližem boku broda... da li je to?

Nije se usudio čak ni da šapne, ni da se pomeri u svom zaklonu. Znao je da to nije potrebno, jer je Lesli, mnogo pre morao uočiti figuru u crnom kostimu ninde koja je stajala tako da spreči pristup do broda svakom ko bi pokušao da to učini plivajući.

»Lukavi su, lukavi«, pomisli Pit, tražeći pogledom oči svog prijatelja.

Jezik pokreta, jedna od gotovo zaboravljenih veština američkih Indijanaca, nešto dopu-

njen i usavršen za potrebe njih dvojice i Sumiko, sada im je dobro došao.

»Ti ostani tu, čekaj«, govorili su pokreti ninde. »Ja plivam«

Pit klimnu glavom, uzdahnuvši u sebi. Drugačije i nije moglo biti jer on sam, ma kako spretan i dobar plivač bio, nema nikakvih izgleda da ostane neprimećen od jednog pravog japanskog ninde!

Tiho, ne načinivši ni najmanji talasić, ne narušivši odsjaj na površini vode, ninda skliznu i zaroni. Pit je znao da će plivati duž obale, koristeći zaklon mračnih stena, tako da otvorenu površinu zaliva pređe samo gde je rastojanje do broda najkraće.

Proći će najmanje deset minuta pre nego što se bilo šta dogodi. Za to vreme on će, vrlo tiho, pokušati da zauzme malo udobniji položaj, u kojem će lakše savladati sve jaču drhtavicu koja ovoga puta ne potiče samo od malopredaš njegov hladnog kupanja...

Ali...

Prokletstvo, šta se to događa?

Neko se spuštao niz stenu, ne gde oko polovine rastojanja između Pita i broda; neko ko je koristio toliko tanko crno uže da je ono bilo nevidljivo i sa-

mo je položaj tela u crnoj odeći odavao Pitu način na koji je nepoznati savlađivao strmu liticu.

Na svetlijoj pozadini neba Pit jasno vide obrise glave pod kapuljačom, dršku katana koja štrči nad levim ramenom...

Ninda!

Prokletstvo, još jedan ninda!

I to tačno iznad mesta gde će Lesli za koji trenutak izroniti pre nego što pređe ostatak rastojanja do boka broda!

*
* *

Ne, nije to mogao biti novi ninda, zaključio Pit pošto je savladao prvi impuls da skoči i glasno upozori Leslija na opasnost. Ovo rastojanje, znao je, prava je igra za šuriken svakog ninde, bez obzira stajao on sa obe noge na tlu ili visio okačen o tanko uže iznad ponora od stotinak stopa.

Figura na boku broda bila je mamac, neko koga je Tatsuo prerusio u nindu kako bi pažnju uhoda skrenuo sa sebe. On sam ostao je u pozadini — što i jeste omiljeni gambit svakog ninde — čekajući da napadači samo uđu u vešto pripremljenu zamku.

Šta da učini?

Kako da upozori Leslija?

Da li će haragei biti dovoljno brz da ga upozori na opasnost pre nego što Tatsuo počne svoj napad sa mesta koje mu daje sve prednosti?

Mogao je, naravno, ipak učiniti ono što mu je prvo palo na pamet: skočiti na noge i povikom upozoriti Leslija ali..

Nije bilo sigurno da će to upozorenje stići na vreme, jer sa mesta gde se nalazi, neće videti glavu ninđe kada izroni na površinu. A Tatsuo hoće kao na dlanu!

Nema više od četiri ili pet sekundi da donese odluku od koje možda zavise tri života: njegov, Leslijev i Tatsuo..

»U čitavoj toj gužvi«, pomisli, lagano se uspravljaajući na jedno koleno, »moj je prokleti život najmanje važan. Prema tome...«

Kratki nož teške drške već mu je bio u ruci. U normalnim uslovima i pri dobroj vidljivosti, bio je siguran da bi mogao pogoditi cilj veličine čoveka na rastojanju na kojem se Tatsuo sada nalazi. Sada, međutim...

Kao grabljivica koja rašire nih krila miruje u jednoj tački svog leta, Tatsuo je sada

strpljivo čekao trenutak za na pad.

»Haragei ga sada bez sumnje upozorava da se nešto sprema« mislio je Pit, dižući nož desnom rukom i tražeći sebi bolji oslonac na kamenu klizavom od pene okeana, »ali još ne može znati odakle će taj napad doći. Biće dovoljno ako ga na trenutak samo izbacim iz ravnoteže... jer haragei deluje sigurno već i kod Leslija, pa bi taj trenutak mogao dobiti za nas ono što želim...«

Sada!

U času kada je nož izleteo sa njegovog dlana, Pit se baci licem na stenu, znajući da će protivudar, kao i obično u borbi sa ninđom biti munjevit i smrtonosan.

Jedno je bilo siguran: nije pogodio stenu, jer bi se u tiši ni jasno čuo udar čelika o kamen. Prema tome, ili je nož odleteo daleko kroz vazduh i sručio se u zaliv, ili...

Ah!

Mali vesnik smrti prozuja nad Pitovom glavom gotovo mu dotakavši kosu. Iza njega na trenutak blesnu varnica koju je čelični vrh izazvao pri udaru o stenu. Tatsuo je uzvraćao udarac, sa uobičajenom brzinom i preciznošću jednog ninđe!

Onako kako je ležao, Pit se skotrlja u vodu, čak se i ne trudeći da bude posebno tih. Pridržavajući se vrhovima prstiju, kao kandžama, za kamen, on ostade pod površinom, grozničavo razmišljajući.

Da li je Leslie upozoren ili možda upravo u ovom trenutku Tatsuo dovršava smrtonosni napad? Šta on može učiniti ako se to dogodilo?

I šta ako nije?

Udahnuo je duboko i zaronio pod površinu zatona, znajući da to nije nikakav zaklon ako Tatsuo sa svog mesta koje je gospodarilo arenom zbivalja uoči njegov pokret.

Izronio je negde oko polovine rastojanja do boka broda, mnogo pre nego što bi to dobar gnjurac učinio kada bi ronio na istom putu. Tatsuo ga očekuje dvadesetak jardi dalje; ako hitro udahne vazduh i ponovo zaroni, ima izgleda da se dočepa zaklona pre nego što ovaj još jednom napadne!

Uspelo je!

Ipak, osetio je puno olakšanja u času kada se pojavio nad površinom na mestu gde ga je čitav brod zaklanjao od pogleda sa litice. Pridržavajući se rukom za klizavo drvo, on osmotri ono što je mogao videti pred sobom.

Posao pretovara droge u čamac i prenošenje u kola koja su čekala na samoj ivici tekao je normalno, kao da se ništa nije dogodilo!

Šta to znači?

Zar je moguće da niko nije primetio obračun na život i smrt u kojem učestvuju dvojica ninda?

Stežući zube i odbacujući od sebe užasnu pomisao da je sada već sve gotovo i da telo njegovog prijatelja nepokretno lebdí pod samom površinom zatona, on oprezno zapliva duž boka broda i izviri.

Tatsua nije bilo na steni!

Šta da učini?

Dilema nije trajala dugo. Stežući zube, on prinudi sebe da učini ono što je najmanje odgovaralo njegovom temperamentu, a li je zato bilo najmudrije.

Koliko mu je samo puta Leslie prebacio zbog nepotrebne žurbe koja nije ugrožavala samo njega već i neki od suptilno zamišljenih planova ninde. »Kada ne znaš šta je najbolje učiniti, Pite«, rekao bi, »onda jednostavno — čekaj...«

U redu, čekaće. Još samo kada bi znao šta čeka!

Pet minuta kasnije, još uvek u vodi čija temperatura ga je podsećala da plivanje nije sport

ovog doba godine, odluka da bude strpljiv činila mu se sve manje mudrom. Ne, pogrešio je. Nešto *treba* preduzetn.

Uzdahnuvši, on odluči da otpliva bliže mestu gde će se iskrcavanje tereta sigurno uskoro završiti i gde bi, možda mogao doznati nešto više o sudbini svog prijatelja...

Upravo je udahnuo vazduh i spremao se da zaroni, kad mu jedna ruka pade na rame!

Otvorio je već usta da zaurla od iznenađenja; i možda bi i zaurlao da mu ista ta ruka nije pala preko usta i on sam u međuvremenu shvatio da bi sve to izgledalo mnogo drukčije da mu je iza leđa Tatsuo, a ne Leslie Eldridž!

Pokazao je svoju radost tako što ga je pod vodom tiho lupio po ramenu, a onda je jezik znakova još jednom poslužio dvojici prijatelja da se sporazumeju.

Da, Leslie je video Tatsua go re na steni, na vreme upozoren harageijem. Shvatio je da je Tatsuo napadnut sa druge strane, od Pita, jer nož koji je proleteo Tatsuu kraj glave nije ostao neopažen za Leslija. I on i Tatsuo razmenili su po jedan šuriken, ali nijedan nije pogodio svoj cilj.

Gde je sada Tatsuo?

To ni Leslie nije znao, ali su mu iskustvo i poznavanje taktike ninducia govorili da se privremeno povukao, shvativši da ima posla sa dvojicom protivnika. Ne, to ne znači da je otišao; on je još negde u blizini i prati ono zbog čega je i došao, spreman da munjevito uzvрати na svaki napad koji bi ugrozio operaciju preuzimanja tovara droge.

Šta sada da učine njih dvojica?

Ništa, govorili su Lesliejevi znakovi. Nisu ni došli da ometaju rad gangstera, a kamera sa super-osetljivim filmom, skri vena pod kostimom ninde, već je zabeležila osnovne faze te operacije i ostalo što je ninda želeo kao dokazni materijal protiv velikih šefova.

Menja li se onda plan, pitao je Pit znacima. Trebalo je da prate tovar prebačen u automobil, motre na ljude koji će ga preuzeti a zatim slede puto vanje novca koji će biti isplaćen kao protivvrednost. Jer, ono pravo, ono što su želeli, jesu ljudi koji će taj novac strpati u svoje džepove...

Leslie odmahnu glavom, nastavljajući nemi razgovor. Ne od tog plana sada nema ništa jer je Tatsuo upozoren da je opasnost u blizini. Čitava eki-

pa, a naročito oni koji će odneti tovar droge, biće mnogo oprezniji nego inače i zato su izgledi da njihov plan uspe minimalni.

U redu, šta sada?

Dotakavši mu rukom rame da bi mu skrenuo pažnju na svoj pokret u tami, Leslie pokazao prema suprotnoj obali za tona, još stenovitijoj i manje gostoljubivoj nego ona sa koje su obojica doplivali. Tamo će ostati i sačekati kraj operacije i odlazak bande, a potom se vratiti kući.

Zaronili su istovremeno, ali je ninda stigao mnogo pre do označenog mesta na suprotnoj obali, kako bi imao vremena da uoči eventualnu opasnost pre nego što Pit stigne.

Tatsuo bi *mogao* biti tu negde, jer ni njemu neće biti teško da zaključuje gde će napadači potražiti zaklon, ali je Leslie sumnjao u to. Veliki šefovi angažovali su ga da čuva njihov zlatni rudnik i to je prvo što će učiniti. Obračun sa tim američkim nindom za sada je u drugom planu.

Ali, samo za sada!

Pola sata kasnije brod je bio već daleko na pučini, a mnogo pre toga svetla automobila sa dragocenim tovarom i njegove do zuba naoružane pratnje iz-

gubila su se na vijugavom putu koji će ih odvesti do široke asfaltne trake, a zatim u džunglu koju su još Španci nazivali San Francisko.

— Hoćemo li? — šapnu Tabasko Pit, cvokoćući. Čak i za njegov snažni organizam ovo je bilo preveliko iskušenje.

Ninda, naviknut da u svakom trenutku gospodari svojim telom, nije osećao hladnoću, premda se i njemu žurilo. Vreme provedeno među stenama na obali bilo je totalno neproduktivno, daleko od centra zbivanja, ali ninducu uči, da je svaka žurba opasna po onoga koji žuri i zato je ostavio Pita da drhti u skrovištu, a sam krenuo da istraži neposrednu okolinu.

Haragei je ćutao, što je bio dobar znak. Kako je i očekivao Tatsuo je krenuo zajedno sa tovarom droge ostavljajući na trenutak bezopasne protivnike.

Ipak, postojala je mala verovatnoća da je još u blizini i zato se Leslie veoma oprezno uspuzao uz liticu do mesta gde su sakrili svoja kola.

Vrata su ostala širom otvorena, još onda kada su ih gangsteri pretražili. Osvetljen samo mesečinom, veliki automobil podsećao je na zloslutnu pticu

raširenih krila koja vreba trenutak da se obruši na neopretnu žrtvu.

»Haragei me upozorava da je Tatsuo bio ovde i verovatno postavio neku od svojih zamki«, reče Lesli sam sebi. »Kako stvari stoje, mene i Pita čeka duže pešačenje...«

Tabasko Pit, dozvan ostrim zviždukom svog prijatelja, nije pokazao oduševljenje za tu ideju, čak ni kada je Lesli podsetio da će ga kretanje brzo zagreјati.

— Oh, prokletstvo! — cedio je kroz zube.

— Imamo skoro pet milja do glavnog puta, a i tada će biti pravo čudo ako se neko zaustavi da nas primi. Kako bi bilo da pokušamo da prođemo šta nam je taj kućkin sin poturio?

Već u običnoj odeći, sa svojom opremom spakovanom u vreću prebačenu preko ramena, Lesli odmahnu glavom.

— Potrajalo bi suviše dugo — reče. — Neće tu biti samo jedna zamka, već više njih. Dali smo mu prilično vremena da ih pripremi, Pite.

— Na primer?

— Na primer? Klasični trik sa eksplozivom povezanim sa električnom instalacijom za početak. Verovatno je tu i satni

mehanizam koji će aktivirati eksploziv i ako niko ne obrne kontaktni ključ, a sve to obezbeđeno je i detonatorom koji će kazniti svaki neopretni pokušaj da se eksploziv demontira. Posle toga...

— Posle toga? Čoveče, zar je moguće da ima još nešto?

— Mnogo toga. Otrovnе igle skrivene u prljavštini i masnoći delova koji se moraju dotaći ako pokušaš da ukloniš neku od uočenih zamki... slične igle u sedištu, za one koji pomisle da je opasnost eliminisana čak i kada se eksploziv ukloni. Ja bih, recimo, dodao i kapsulu sa otrovnim gasom pod papučicu, ili...

— Oh, u redu, u redu — zastenja Pit, oprezno se odmićući od automobila i dižući ruke uvis. — I ovo je sasvim dosta, hvala! Hajde da krenemo... s malo sreće do jutra ćemo biti u gradu...

Bili su pola milje daleko kada plamen eksplozije obasja kršljavo šiblje oko puta kojim su hodali; grmljavina nošena udarnim talasom stiže delić sekunde kasnije i granje zašumi kao na jakom vetru.

Pit nešto prigušeno opsova, bacajući preko ramena pogled na vatreni stub koji je osvetlio čitavu okolinu. On je posebno

voleo taj samo spolja star »ševrolet« nad čijim motorom je proveo dane i dane sve dok od njega nije načinio čudovište sposobno za gotovo neverovat ne brzine.

Ninda je ćutao, razmišljajući o sledećem svom potezu protiv onih koji su Tatsua doveli ovamo, na Zapadnu obalu. Ovo što se maločas dogodilo, ma kako neugodno izgledalo, biće samo jedna od sitnijih cifara u času kada bude sređivao konačni račun sa nindom iz Japana...

*
* *

I svu tu lovu ćeš da držiš u džepovima? — radoznalo je pitao Kovalski, posmatrajući kako taj čudni Japanac vrlo pažljivo prebrojava sitne dolarske novčanice, slaže ih jednu na drugu, po veličini i pri tom još nečujno pomera tanke usne.

Kovalski je previše brbljao kao i svi Poljaci iz Čikaga. Bio je jedini koji nije shvatio da je to prvi razlog zbog kojeg su mu prijatelji, u svoje vreme, savetovali da potraži neki drugi grad. Upravo zato, Kovalski je bio najgori mogući izbor za kurira koji će odneti Tatsuu prvu ratu zarađenog novca.

Samo što on to još nije znao ništa bolje od čoveka koji ga je poslao da to obavi...

— Hej, žuti, pitao sam te nešto!

Drsko se cereći, prevrćući čačalicu među zubima, Kovalski stade pred Japanca, raširenih nogu. Ovaj je nastavljao svoj posao kao da je potpuno sam u jeftinom apartmanu za izdavanje u kojem se nalazio jedva nešto više od dvanaest časova.

Taj žutokosi brbljivac nije mu se dopao, ali ga je pustio da govori. Nije ga pogodila čak ni uvreda o boji njegove kože. Ako su svi koji rade za gospo dare trgovine drogom u ovom delu sveta ovako glupi, onda nije nimalo čudno što moraju pozvati jednog Japanca da im pomogne.

Sa psovkom na usnama, Kovalski se naže i šakom zbaci sa stola deo uredno složenih novčanica.

Tatsuo podiže pogled. Njegove žućkaste zenice blesnuše plamenom koji je imao crvenkasti odsjaj.

Kovalski nesvesno ustuknu čitav korak. Vilice mu se otvoriše, a da toga nije bio ni svestan, tako da čačalica ostade da smešno štrči u vazduhu.

Potpuno nepomičan, Tatsuo ga je i dalje fiksirao pogledom nalik džinovskoj zmiji koja je potpuno sigurna u svoj plen.

— Uh... ovaj... nije trebalo da to uradim, a?

Ružna imitacija osmeha iskri vi usne Kovalskog. Nespretno se sagnuvši, on počeo da kupi novčanice sa poda i slaže ih po stolu, bacajući neprestano plašljive poglede prema Tatsuu, čak ne uspevajući još da se zapita kako to da je iznenada osetio tako nekontrolisani strah.

Sve su novčanice bile ponovo na stolu i Kovalski još jednom pokuša da se nasmeši.

Te užasne oči i dalje su zurile u njega, nalik očima bića sa neke druge planete.

— U redu, u redu... Opet ću ih složiti kako su bile...

U glasu Kovalskog već se jasno razabiralo cviljenje. Ruke su mu drhtale, tako da je slaganje novčanica po veličini prilično potrajalo, gotovo punih deset minuta.

I sve to vreme tigrovske oči Japanca pratile su svaki pokret, neprestano preteći, neprestano upozoravajući Kovalskog da je pred njime užasna prirodna sila kojoj se niko i ništa ne može suprotstaviti..

Kada se konačno uspravio i odmakao od stola, drhteći čitavim telom, nije ni osetio da su mu čitav prednji deo pantalona i jedna nogavica vlažni od mokraće.

— Mogu... mogu li sada da idem?

Tatsuo po prvi put izmeni izraz lica i nabra nos. Smrad je dopro do njega i to definitivno razreši sudbinu Kovalskog.

— Pođi u kupatilo — reče on tihim, grlenim glasom, fiksirajući pogledom nesrećnog čoveka. — Brijač je na stalku ispod ogledala...

Posrećući, nalik automatu čije kontrole nisu baš najpouzdanije, čovek nestade kroz vrata na svojoj desnoj strani. Kao da se ništa nije dogodilo, Tatsuo nastavi da broji i slaže novac.

Završio je taj posao nekoliko minuta pre nego što je zvono na vratima ponovo odjeknulo. Imao je čak vremena da zapali dugu tanku cigaru od crnog, jako ljutog duvana i udobnije se namešta na kauču, razmišljajući o onome što sledi.

Žena mu nije bila baš neoprodna, ali je odavno želeo da proba jednu od onih krupnih američkih krava, sa ogromnim

grudima i širokom zadnjicom nad užasno dugim i lepim nogama. Mogao je sebi dopustiti nekoliko sati zadovoljstva, pre nego što se vrati smišljanju strategije koja će jednom zauvek učiniti kraj tom bedniku koji se usudio da sebe nazove nindom...

Zvono odjeknu i drugi put, ali on ostade nepokretan. Novčanica koju je gurnuo u ruke devojci ispred onog lokala, dva bloka odavde bila je dovoljno krupna da izazove radoznalost. Bez obzira na to što je adresa ovog stana bila ispisana na njoj zajedno sa vremenom koje je sat upravo sada pokazivao.

— Halo! Ima li koga?

— Dođi — reče Tatsuo. Izraz na licu malo mu se ublaži, jer će za koji trenutak ugle dati jedno od onih tela kojima se uvek divio na filmskom platu.

Ona zastade na vratima, ležerno se naslanjajući ramenom na dovratak, sa profesionalnim osmehom na licu. Znala je vrednost svog tela i ovakvih pogleda muškaraca na njemu. Što je taj pogled duži, i cena će biti veća.

— Hej! Pa ti imaš zgodno gnezdašće ovde, mali moj!

Tatsuo je lagano, sa uživanjem pravog poznavao, pre

lazio pogledom po punim usnama pod debelim slojem ružakrupnim i čvrstim dojčkama, ne pomičnim ispod tanke bluže, kukovima u jako tesnoj suknji i dugim, dugim nogama koje će se potpuno omotati oko njegovog struka kada za to dođe čas.

— Nisi baš govorljiv, je l'da?

— devojka uđe još korak u dnevnu sobu i osvrte se oko sebe. — Ponudićeš me valjda da sednem? Ili kod vas u Japanu nije običaj da devojke piju?

— Nema pića — reče on. — Svuci se.

— O? — ona podiže obrve. — Žuri nam se, a? Mogao si me bar za ime pitati, čoveče!

Njene oči su milovale novčarnice na stolu isto onako pohotno kako je Tatsuo milovao nje no telo. Poznavao je puno takvih žena i dobro znao kakvu moć novac ima nad njima.

— Gde je kupatilo? — upita ona, odlažući tašnu na sto, kraj samog novca.

— Ne. Svuci se ovde.

— Oh, do đavola! Potrebno mi je da idem u kupatilo! Sve ono pivo dole kod Čarlija...

Izgubila se kroz otvorena vrata, a on nije ni pokušao da je zadrži. Žene koje dožive šok nisu loše u krevetu, govo-

rilo je njegovo iskustvo. To je priroda regulisala na svoj uvek praktični način, jer pogled na smrt uvek pojačava želju za životom i pojačava instinkt pro duženja vrste...

Na njen užasnuti vrisak, on iskrivi usne u prezriv osmeh. Nijedna Japanka ne bi ovako vrisnula pri pogledu na krv. Sada će uleteti ovamo, stežući sa obe ruke usta, video je to mnogo puta u smešnim američkim filmovima, u kojima je krv tekla potocima.

Devojka istrča, sudarajući se sa zidovima; ruke joj nisu bile na ustima, ali je zato njima stezala želudac, ističući ta ko još bolje svoje divne grudi. Već je, međutim, sticala kontrolu nad sobom; prostitutke San Franciska često se sreću sa prizorima nasilja, a na nasilje se, kao i na sve drugo, čovek može navići.

— Tamo... tamo je MRTAV čovek... — stenjala je.

— Da?

Licem devojke pređe novi talas straha i ona instinktivno potraži pogledom vrata kroz koja je ušla u stan. Instinkt je, međutim, upozori da bekstvo ne bi uspeło.

— Uh, boga ti! — reče promuklo, prelazeći rukom preko bledog čela. — Ti si ga ubio?

— Sam.

— Sam se ubio? U tvom ku patilu?

— Da. Svuci se.

Ona s nevericom odmahnu glavom. Čak i za jednu prostitutku iz San Franciska to je bilo previše.

— Misliš... misliš da ovde... *sada* dok je *on* tamo...

— Neće nam smetati — kreštavo se nasmeja Tatsuo. — On je vrlo miran.

— Ne — zacvile devojka. — Ne mogu...

Još jednom pogled joj odluta prema vratima i Tatsuo skupi obrve.

Ti pogledi upozoravali su na opreznost. Devojke sa trotoara uvek imaju svoje »zaštitnike«. Ne retko dagađa se da oni stignu za njenim petama i iznenade mušteriju u neugodnom položaju.

A naročito mušteriju koja tako neoprezno razbacuje krupne zelene novčanice.

— Neko dolazi za tobom? — upita Tatsuo.

Izraz u njenim očima reče mu da je pogodio, iako ona užurbano odmahnu glavom.

— Ne, ne... ko bi došao za mnom?

— Je li? Onda se svuci.

Neće imati previše vremena ako ti tipovi dođu. Treba na-

pustiti ovaj stan što pre, zbog adrese koja je ostala na novčnici. Tako je i planirao, uostalom, iako nije mislio da će tako brzo morati da to učini.

Ugrizavši se za usnu, devojka klimnu glavom, svesna da mora biti poslušna ako želi da dočeka dolazak svojih prijatelja. Raskopčavala je bluzu lazano, drhtavim prstima, ne zabravljajući pak da pri tom još jednom ukaže na lepotu svoje biste.

— Sviđaju li ti se, tatice? — upita promuklo kada je zbacila bluzu na pod. — Dobre su, je li da? Ti voliš kada su velike?

Tatsuo je ćutao, uživajući u napetoj beloj koži njenih grudi i ružičastim cvetovima bradavica. Da, to su grudi koje vredi milovati, stezati, gristi...

Malo nespretnim pokretom ona svuče suknju niz noge i iskorači iz nje, ostajući samo u svilenim gaćicama crne boje tako malim da su njene dlake za čitavu šaku ostale iznad njih.

Ona ih nežno pogladi, zavladeći prste pod svilu.

— Hoćeš li ti da ih skineš tatice?

Tatsuo odmahnu glavom. Najpre je želeo da je gleda, ništa više, da dopusti da mu uzbuđenje lagano raste do časa ka

da će biti spreman da joj američkoj glupači pokaže kako Japanci imaju čime da utole njihovu seksualnu glad...

Ali, pre toga mora učiniti još nešto.

Čuo je korake u hodniku, korake trojice krupnih i teških ljudi, mnogo pre nje, ali to njegovo lice nije pokazalo. Nasuprot licu devojke kada je shvatila da dugo očekivana po moć stiže. Sa izrazom olakšanja, ona skide gaćice do kraja i pogladi se po trbuhu i kukovima.

— Dobra sam, a? — upita. — Vredim li jednu od tih zelenih gomilica tamo na stolu?

Tatsuo je, međutim, sada gledao pravo u vrata koja će se za koji trenutak otvoriti da propuste trojicu ljudi.

Biće još smrti u ovom malom stanu, znao je. Još tri čoveka moraće da umru pre nego što dopusti sebi uživanje u ovom divnom telu...

*
* * *

»Pokolj na Enfield Roud«, kako su to novinari nazvali, bio je već gotovo potisnut u pozadinu novim događajima u gradu i oko njega, kada je jedan

dosta neobičan trio krenuo u akciju koja će takođe dospeti na prve stranice listova i dobiti udarne termine na svim televizijskim i radio-stanicama.

Četiri čoveka i jedna žena umrli su na prilično zagonetan način u malom stanu za izdavanje na Enfield Roudu. Sem mnogo krvi, drugih tragova ni je bilo. U agenciji za iznajmljivanje slegli su ramenima na pitanja policajaca kome je stan izdat. Japanac po imenu Norioka, nimalo upadljiv. Platilo je unapred za mesec dana; što se agencije tiče, sve je bilo u najboljem redu. Žao nam je gospodo, ali mi ne možemo od govarati za ono što naši stari rade u slobodnom vremenju...

Japanac je morao imati saučesnike, tvrdila je policija. Četvorica ubijenih bili su sitni kriminalci, fizički veoma spremni, uvek naoružani i đavolski oprezni; prema tome, sve što se dogodilo može se svesti na već otrcanu formulu »obračun dveju bandi«.

Dok su se novim i takođe preuređenim »bjuikom« vozili prepunim ulicama lučke četvrti, Lesli, je razmišljao o Tatsuu. Apsurdno, ali to što je učinio na Enfield Roudu činilo

ga je još opasnijim protivnikom.

Usamljenost i neprestana na petost često dovode ninđe, naročito one starije, na rub ponora. Svesni činjenice da su inteligentniji, spretniji i brži od gotovo svakog u svojoj okolini, oni nesvesno podižu sebe do ranga bogova kojima je sve dopušteno. Onoga trenutka kada im se neko suprotstavi ili se ne potčini njihovim prohtevima, dolazi do eksplozije.

Kada je ninda u pitanju, to se može i iskazati na samo jedan jedini način: ubijanjem...

Sumiko ga iskosa pogleda dok je Pit psovao vozača sportskog »poršea« ostavljenog popreko u jednoj od najuži ulica četvrti.

— Nešto nije u redu, Les?

— Sve u redu — osmehnu se. — Upravo razmišljam o tome kako je dobro što imam tebe i Pita.

— Što se mene tiče, znam zašto ti je drago što sam tu — progundam Tabasko. — Imaš vozača koji mora da se probija kroz gužvu dok si se ti zavalio u sedište i uživaš!

Glas Sumiko, međutim, bio je mnogo ozbiljniji.

— Zbog Tatsua?

— Da. Ko zna... bez vas možda bih i ja jednog dana po

stao ono što je on sada: čovek koji sem prezira nema drugog osećanja za ljude oko sebe.

— A meni je to sasvim normalno — isceri se Pit. — Pogledaj ovu rulju oko nas: pijanice, siledžije, drolje, pederi, narkomani. Prokletstvo, šta drugo sem prezira mogu da osetim za njih?

— Sažaljenje, recimo. — ti ho predloži Sumiko.

— Sažaljenje? Šta je to, do đavola?

Nasmejali su se, iako oči devojke ostadoše ozbiljne.

— Bio bi u pravu, Pite, kada bi ovo što upravo sada gledamo bio prosek ljudskog roda. Srećom, nije tako. Velika većina ljudi živi pošteno i s mukom dolazi do svakog centa. Ovo što činimo, činimo zbog njih, zar ne, kako njihova deca ne bi postala robovi koji plaćaju svoj danak organizovanom zločinu.

Promolvivši glavu kroz otvoreni prozor Pit rasu čitav rafal psovki na vozača belog »poršea« koji je sa izrazom blaženstva na licu i pomalo nesigurno izašao iz obližnjeg bara i seo za volan, pokušavajući da postavi ključ na pravo mesto.

— Bez nervoze, Pite. Ne žurimo nikuda...

— Nikuda i ne IDEMO, prokletstvo! Ta pijana svinja drži nas skoro pet minuta na istom mestu, a iza nas je kolona duga bar milju!

Zaškripavši gumama po asfaltu, »porše« najzad krete i Pit pođe za njim.

— Vidi ti to — gundao je. — Ponoć tek što je prošla, a barovi i trotoari su puni kao da je podne! Sve besposličar do besposličara! Ah, ala ćemo im ove noći dati lekciju!

— Polako, Pite. Tamo je jedna od naših ptičica...

Sumiko nije čak ni ponela svoje obimne beleške, plod višemesečnog proučavanja mreže za rasturanje droge po ovom delu grada. Njena memorija nije bila nimalo lošija od memorije ninđe.

— Vedžvud — reče — pravo ime nije poznato čak ni policiji. Trideset dve godine, pet stopa i četiri palca, dobro rukuje nožem. Misliš da sada ima nešto robe kod sebe?

Lesli je već imao u rukama foto-aparat sa teleobjektivom.

— I ako nema — reče praveći nekoliko snimaka čoveka koga su posmatrali — uskoro će poći u skrovište po novu količinu. Gledaj...

Aparat je vredno škljocao, prateći šta se zbiva na ulici.

Krupni Crnac sa kosom obojenom u drečavožutu boju, prošao je pored Vedžvuda i tiho progovorio s njim nekoliko reči. Klimnuvši glavom, Veždvd se neupadljivo osvrte i pođe za Crncem koji se malo potom izgubi u jednom od mnogobrojnih mračnih prolaza koji su se pružali levo i desno od bučne ulice.

— Idemo, Sumiko!

Foto-aparat je sada bio u rukama devojke, dok su ona i Lesli hodali za Veždvdum. Osvrnuvši se još jednom, i on skliznu u onaj isti prolaz. U dva skoka ne obraćajući pažnju na iznenađene poglede prolaznika, ninda se stvori uz ugao i proviri unutra.

Veždvd se uspinjao drvenim stepenicama koje su užasno škripale. U tami je dobro video žutu kosu Crnca koji je sa cigaretom u zubima stajao oslonjen o ogradu verande na prvom spratu zgrade do koje je prolaz vodio.

U obući sa mekim đonovima, njih dvoje bešumno predoše put do stepenica čim su se jedna vrata zatvorila za Vedžvdum i Crncem.

Nijedna daska ne zaškripa pod njihovom težinom. Zastavši iza zid pored vrata, Sumiko oprezno zakuca.

Nekoliko trenutaka tišine, a onda...

— Ko je to?

— Ja sam, Suzana, Vedž — šapnu devojka. — Otvori...

Vrata se otvoriše, propuštajući prigušenu svetlost na verandu. Trepćući, Vedžvd izviru, zaboravljajući na činjenicu da čovek koji izlazi iz osvetljene odaje nekoliko sekundi ne može gotovo ništa videti u tami.

Ninda je bio spreman. Šcepavši sa obe ruke Vedžvuda za grlo, on ga odvoji od poda i unese pred sobom.

Iza njega, foto-aparat škljocnu. Ova slika lepo će izgledati kao ilustracija novinskog teksta: gomila belih paketića na stolu, iznenađenje i strah na licu Crnca prekinutog u času kada se spremao da proba sadržaj jedne od njih...

— Samo što iznenađenje nije trajalo dugo. Odskočivši unazad, gotovo dotakavši ledima zid, Crnac pođe rukom prema zadnjem džepu pantalona preko kojih je bila puštena široka košulja od džinsa.

Odbacujući Vedžvuda u stranu, kao lutku, ninda skoči. Poleteo je paralelno sa podom, preko stola, pružajući ruke na pred. Crnac dreknu od straha i pokuša da se izmakne, ali

je malo onih kojima će uspeti da izbegnu napad ninde.

Telo i potiljak tresnuše o zid i Crnac se otvorenih usta i staklastih očiju sroza naniže. Uspravljaajući se, ninda je već bio spreman da se vrati Vedžvudu, ali je ovaj ležao postrance na podu sa izrazom straha u očima i buljio u njega.

— Fino — reče ninda sa os mehom na licu. — Ti si mudar momak, Vedž. Sad lepo ustani, očisti to elegantno ode lo i kaži mi gde je ostatak dro ge i lova koju si večeras prikupio.

Vedžvud odmahnu glavom, još uvek na podu, ali su njegove oči odavale više straha nego što je to i samom sebi priznavao.

— Ne, ne... progunda. — To je... to je sve!

Jednim skokom ninda se opet stvori pred njim, ščepa ga za grlo i podiže, pritiskajući ga telom uza zid. Osetivši hladni čelik noža koji mu se nekim čudom stvorio pod bradom, Vedžvud zausti da drekne od užasa, ali mu šaka ninde na ustima to ne dopusti.

— Ja čekam, Vedž...

— U redu, u redu...

Odmakavši se, ninda mu do pusti da se odvoji od zida. Ne sigurnim korakom, Vedžvud

pride uglu prostorije i sagnu se da pomeri jednu dasku gollog poda u stranu.

Aparat škljocnu i on se pre strašeno trže.

— Hej, šta je to? Ne mislite valjda da...

— Ti si jako zgodan momak, Vedž — isceri se ninda. — Da ma želi da ima tvoju sliku u svojoj kolekciji.

— Ko ste vi? Niste policija, do đavola!

— Ne nismo policija, Vedž. Tvoja nesreća je što smo mnogo gori od policije. Nama nisu potrebni svedoci i nalog za pretres da bismo preturili ovaj ćumez, niti ću se ustručavati da te nožem nateram da progovoriš ako to bude potrebno!

Glas ninde bio je hladan kao led i ono malo preostale hrabrosti napusti Vedžvuda. Nije prigovarao što je aparat neprestano škljocao dok je pokazivao kako je u otvoru ispod poda sakriven veliki paket sa drogom i kartonska kutija od cipela u koju je bio neuredno nabacan prikupljeni novac,

Sve to zajedno dospe u običnu plastičnu vrećicu. Vedžvud bespomoćno pogleda prema Crncu, ali je ovaj i dalje nepokretno sedeo, pokazujući sve

simptome teškog potresa mozga.

— U redu, Vedž — reče ninda kada je Sumiko pokupila sve iz skrovišta i sa stola. — A sada ćeš nam lepo reći kada predaješ lovu, gde i kome.

Bledo od straha, Vedžvudovo lice postade gotovo zeleno. Nesposoban da progovori, on samo bespomoćno odmahnu glavom.

— Ne budi glup, Vedžvud — ninda se igrao nožem. — Niko neće zaplakati ako te ujutru nađu isečenog u ovoj jazi, znaš...

— Ne, ne smem to reći... čoveče, ubili bi me!

— Je li? Šta onda više voliš? Da te ja ubijem odmah ovde ili da me povedeš tamo kuda želim... uz šansu da umakneš iz grada pre nego što shvate šta se dogodilo?

— Uhhh...

— Znao sam da si mudar momak, Vedž — nasmeja se ninda. — Idemo li?

U kolima, Tabasko Pit se nasmeja kad ugleda Vedžvudovo lice.

— Halo, Vedž — reče, pokrećući kola niz ulicu. — Imam utisak da nas ove noći ti vodiš u razgledanje grada. Kaži mi, kuda da vozim?

Brišući sa lica znoj odvratnog mirisa, Vedžvud počeo da govori, tiho i sa oklevanjem. Nekoliko puta, ninda je sečivom noža morao da ga podseti kako sve ovo nije igra u kojoj je laganje dopušteno.

Kuća na putu za San Mateo koju je Vedžvud opisao bila je dovoljno daleko da Leslie ima nešto vremena za razmišljanje o onome što će učiniti, na osnovu dobijenih informacija.

A onda, bilo je tu i osećanje koje ni samom sebi još nije umeo da objasni. Osećanje da će ova noć biti drukčija od drugih...

Mladići i devojke koji kreću na prvi ljubavni sastanak poznaju to očekivanje. Samo što u tom slučaju ono nije obojeno izvesnom dozom strepnje...

Vedžvud je bio potpuno slučajno odabran među stotinak prodavaca droge u lučkoj četvrti, ali ninda ipak nije uspevao da se otrgne osećanju da će Tatsuo biti u blizini mesta na koje ih ovaj vodi...

Njegov kostim i oružje ninde bili su u prtljažniku »bjurika«. Da li će ove noći morati da upotrebi i jedno i drugo?

*
* *

Tabasko Pit sa odobravanjem klimnu glavom. Mesto na kojem su prodavci droge predavali dobijen novac bilo je savršeno odabrano jedno od najboljih koje je ikada video.

Vozila su neprestano ulazila na parking velikog motela i izlazila sa njega, tako da ni pedesetak kola koja prođu u jednoj noći po drugom poslu neće privući ničiju pažnju. Sa parkinga bilo je samo stotinak koraka stazom koja vijuga kroz retku šumicu do velike gvozdene kapije u zidu oko usamljene jednospratnice koja je videla i bolje dane.

Leslijeve instrukcije bile su, kao i uvek, precizne, ostavljajući ipak prostora za improvizaciju, ako to bude potrebno. Sumiko ostaje uz kola, spremna da im obezbedi odstupnicu u slučaju da dođe do pravog oračuna. Jer, ove noći usamljena vila i prostor unutar zida biće odlično čuvani, rekao je Vedžvud.

Pit i Vedžvud će ući na kapiju, koristeći znake koje ovaj drugi zna. U kostimu ninđe, Lesli je tu negde, nevidljiv i spreman za intervenciju

ukoliko Vedžvud izgubi nerve i pokuša da ih oda.

— Živci, živci, mladiću — posavetova on Vedžvuda tihim glasom. — Ponašaj se kao i obično, do đavola! Hoćeš da po tvojoj faci primete da nešto nije u redu, pa da nas izrešetaju još na kapiji, a?

Vedžvud samo odmahnu rukom, brišući lice maramicom već mokrom od znoja.

Zardala gvozdена kapija je dva se videla u tami, ali Vedžvud odmah nađe dugme zvona i pritisnu ga. Pit je stajao mirno; tu negde bila je skrivena kamera koja je stražarima u kućici nevidljivoj na drugoj strani zida omogućavala da prate šta se zbiva pred kapijom.

Sačekavši tridesetak sekundi, Vedžvud još je tri puta pritisnuo dugme zvona. Nova pauza od trideset sekundi, pa opet trostruki signal.

Sa rukom na džepu, u kojem inače nije bilo pištolja, Tabasko Pit je izigravao pratioca koji pazi da se nešto ne dogodi Vedžvudu i novcu koji ovaj nosi. Bila je to uobičajena praksa, uveravao je Vedžvud, i stražarima neće biti ništa sumnjivo...

Poslednji signal bio je dovoljan da identifikuje Vedžvu-

da i teška gvozdена kapija iznenadujuće tiho i brzo skliznu u stranu, otvarajući prolaz dovoljan da prođe i veliki kamion. Korak iza Vedžvuda, Pit prođe kapiju i osvrte se oko sebe.

— Hajde, hajde! — nervozno prošapta Vedžvud. — Ne smemo se ovde zadržavati.

Kapija se već sklapala za njima, ali je Pit znao šta će se dogoditi. Jedna senka bešumno šmugnu kroz sve manji otvor i izgubi se u šiblju koje je osvojilo zapušteni park oko vile.

Sve je bilo u redu; Lesli je i dalje tu samo nekoliko koraka od njega...

Staza posuta belim šljunkom kroz koji se probijala trava do vela ih je pred široke stepenice ulaznih vrata. Čitavo pri zemlje bilo je u tami i prostor ispred kuće osvetljavala je samo žućkasta svetlost koja se probijala kroz zavese jedne prostorije na spratu.

Vedžvud se pope stepenicama i otvori vrata. Osvrćući se, Pit uđe za njim.

— Zatvori — šapnu Vedžvud. — Zatvori vrata!

U času kad Pit zatvori vrata za sobom, upali se sasvim mala svetiljka pričvršćena na tavanicu iznad drvenog stepe

ništa koje je vodilo na sprat. Iz širokog predvorja u kojem su se našli, svetlost je bila tako slaba da je najveći deo predvorja ostao u tami.

— Kao kuća duhova! — progunđa on poluglasno. — Neko se pobrinuo da vam dobro utera strah u kosti, Vedž...

— Zaveži! Idemo gore!

Slegnuvši ramenima, Pit pođe za Vedžvudom. Cerio se, ali je to bio samo pokušaj da odagna nelagodno osećanje koje ga je obuzelo od časa kada je zatvorio vrata predvorja za sobom.

Mora da je to zbog ovog prokletog mraka, do đavola!

Samo što nikada do sada ta ma nije ovako depresivno delovala na njega...

Ili je to možda zato što...

— Oh, boga mu! — procedi on kroz zube. — Oh, boga mu!

Zastao je kao ukopan, sa je dnom nogom već na prvom stepeniku. Nešto tvrdo i šiljato dotaklo mu je sredinu leđa, nešto što...

Znao je i šta je to, prokletstvo! I ko je u stanju da ostane potpuno skriven u tami, samo nekoliko stopa dalje, a da ga ni on ni Vedžvud ne opaze!

Ninđa, naravno. Tatsuo!

— Stavi ruke na glavu — reče prigušen glas iza njega, dopirući kroz gustu crnu svilu kapuljače. — A onda polako kreni naviše.

Već na trećoj ili četvrtoj stepenici, Vedžvud je stajao ukočen kao drveni indijanski totem. Njegovo lice grčilo se od užasa dok je buljio preko Pitovog ramena.

Prizor ninđe u crnom kostimu nikada nije prijatan, jer višestruko pojačava strah nepućenih.

— Kreni! — zapovedi Tatsuo i njemu, pokazujući rukom. Poslušno, kao pas, Vedžvud po žuri naviše, bacajući nervozne poglede preko ramena.

»Bio sam neoprezan«, rezignirano je mislio Pit dok se uspinjao. »Moje lice mu je pokazalo sve što je bilo potrebno, dok sam se kao neka seljčina osvrtao po predvorju. Leslie mi je sto puta rekao da moje lice previše govori, ali mu ja nisam verovao. A i da jesam... ko bi pretpostavio da se ovaj prokleti japanski vampir nalazi baš ovde i da me posmatra!«

Vedžvud je očigledno poznavao put, ali je ipak zastao pred vratima na spratu koja, kod

svih kuća ovog tipa, obično vode u salon.

— Uđi — zapovedi Tatsuo i Vedžvud nesigurnom rukom širom otvori vrata.

Salon nije bio u ništa boljem stanju od ostatka zgrade koja je, videlo se to, bila korišćena samo kao prolazna stanica nekoliko puta mesečno.

Jedan čovek sedeo je za velikim pisaćim stolom na brzinu očišćenom od prašine i prebacivao novac sa njega u neseser, uredno slažući gomile novčanica obavijene lepljivom trakom.

Preostala četvorica kartali su se za niskim okruglim stolicama na drugoj strani. Nisu se čak ni trudili da na ovom mestu sakriju svoje pištolje u futrolama ispod pazuha.

Svi su pogledali prema vratima kada je Tatsuo uveo dvojicu svojih zarobljenika.

Čovek za stolom ih začuđeno pogleda. Njegova košulja sa nemarno zavrnutim rukavima, poticala je iz jedne od najskupljih prodavnica u gradu, a teško prstenje na rukama vredelo je gotovo kao čitava ova zapuštena zgrada sa svojim parkom i zidom oko nje, proceni Pit.

— Šta je to, do đavola? — upita glasom koji je svedočio

da se nalazi visoko u hijerarhiji trgovine drogom na Zapadnoj obali.

— Znaš ove momke? — upita Tatsuo. Katana kojim je još maločas doticao Pitova leđa bio je sada u koricama, ali je Tabasko i dalje osećao prisustvo ninđe iza sebe; mora da se tako oseća čovek u podzemnom oknu koje se svaki čas može zarušiti...

— Vedžvud — reče čovek za stolom. — Ko je to s tobom?

— Ahh... mister Dejton, ja...

— Taj je izdajnik — reče Tatsuo. — Ovaj drugi — neprijatelj!

Dejton se zavalio u stolicu, a oko usta mu se pojavi okrutna crta.

— Je li to tačno, Vedžvude?

Ovaj se tresao čitavim telom. Pit s prezirom sleže ramenima. Ne kažu uzalud da hrabar čovek umire samo jednom, a kukavica hiljadu puta!

— T-tačno je... oni su... oni su me prisilili da...

— To je učinio ovaj tip ovde?

— On... njegov prijatelj... i devojka!

Ljudi za stočićem jedan po jedan spuštali su svoje karte.

Po svemu sudeći zabava je bila završena.

Dejton prenese pogled na Pita, a ovaj mu se drsko isceiri.

— Ko ste vi? Zbog čega ste naterali Vedžvuda da vas dovede ovamo?

Pit pokaza palcem preko ramena.

— ON zna — reče kratko. — Pitajte njega.

Njegova jedina šansa sada se sastojala u tome da oni krenu u poturu za Leslijem, ne gubeći vreme da njega ispituju. U času kada pomisle da od njega ništa više ne mogu doznati, hladnokrvno će likvidirati i njega i Vedžvuda. Ako, međutim, pre toga krenu za Leslijem, može se dogoditi još mnogo toga...

Bilo je bitno samo da Tatsuo izađe iz ove prostorije. Ta četvorica tipova sa pištoljima nisu ni upola opasni koliko on!

— Ninda — progovori Tatsuo iza njega. — Ninda je tu!

Čovek iza stola skoči na noge, grabeći jednom rukom pištolj iz fioke. Iza Pita Tatsuo se suvo nasmeja.

— On je tu negde, u parku, ne u ovoj prostoriji, Dejtone.

— Da, do đavola, znam to! Šta ćeš preduzeti?

Ponovo prigušen smeh.

— Povešću ovu tvoju četvoricu ubica i krenuti napolje. On će umreti.

— Uh... a ja... ovaj novac?

— Imaš oružje, Dejtone. Ova dvojica nisu naoružani. Možeš paziti na njih, zar ne?

— U redu. Momci, pođite s njim! — reče Dejton ponovo sa izrazom odlučnosti na licu. — Vas dvojica... predite lagano tamo do zida i stanite uz njega. Tako...

Revolveraši se zgledaše, ali su oni dobro znali šta im je posao. Proverili su oružje pre nego što su krenuli za Tatsuumu i začu se serija škljocanja dok su ubacivali metak u cevi pištolja.

Vrata se zatvoriše za njima. U salonu zavlada tišina, narušena samo teškim Vedžvudovim disanjem.

Držeći sve vreme pištolj u desnoj ruci, Dejton hitro nagura preostali novac u neseser i zatvori ga, postavljajući ga na sto tako da mu bude nadohvat ruke.

Pit odmeri rastojanje do nje ga. Ne, predaleko je, ipak. Do đavola! Kada bi imao bar šezdeset odsto one brzine koju Leslie može da postigne u sko-

ku, to bi već bilo nešto drugo...

Ne gubeći Pita iz vida, Dejton navuče i sako, a onda se spusti opet u stolicu i jednom rukom zapali cigaretu izvađenu iz teške zlatne tabakere.

— Počni — reče Pitu, duvajući dim prema njemu. — Da čujem tvoju priču, momak...

Tabasko se isceri.

— Čemu? — upita. — Pametnije je da sačekaš ishod onoga što će uskoro početi na polju, u parku. Ako tvoja strana pobedi, imaćeš sasvim dovoljno vremena za priču... a ko ne, onda ću JA saslušavati TEBE!

*

* *

Njih četvorica činili su ono što im je Tatsuo naredio, iako im nije bilo jasno zbog čega čine upravo to, a ne nešto drugo što im se činilo i logičnijim i manje opasnim.

Ovo šunjanje kroz mrak nije im se dopadalo. U mraku opasnost može doći iznenada. Mnogo bi udobnije i pametnije bilo da se rasporede oko kuće i sačekaju tog tipa u crnom kostimu da pokuša da uđe. Posle toga...

U tami ispred njih nešto za pucketeta...

Zastali su kao da su naleтели na nevidljivi zid. U iznenadnoj tišini čuo se samo nagli uzdah straha.

— Idemo — šapnu neko. — Ni on nas ne može videti u mraku.

Neko drugi se prigušeno na smeja, ali je taj smeh trajao kratko.

— Lud si — reče kroz zube. — Ninde u mraku vide bolje od mačaka... a znam ljuđe koji se kunu da i njihovi mačevi imaju oči!

Stajali su i dalje sa pištoljima u rukama, čekajući.

— To prokleta žuto kopile — prostenja neko.

— Šta je sad, boga mu?

— Znam zašto nas je poslao same u mrak... da mu po služimo kao mamac!

— U pravu si, prokletstvo!

— Da, tako je... on čeka da nas taj klovn u kostimu pokolje, a onda će izaći da sredi račune s njim, dok bude zauzet borbom sa nama!

Opet tišina puna nelagodnosti i zadaha znoja koji odaje njihov strah...

— Šta misliš zna li Dejton za ovo?

— I Dejton je kućin sin kao i Japanac... naravno da zna!

— A ja mislim da ne zna... Možda mu on ne bi dopustio da ovako postupa sa nama!

— Hmm... Ljudi, bolje da se vratimo do kuće... Ovaj mrak nije zdrav...

Krenuli su, kao po komandi, najpre lagano, korak po korak, osvrćući se oko sebe, a zatim sve brže, tiho psujući kad god bi se u tami spotakli o nešto.

Visoko u krošnji drveta Tatsuo pod kapuljačom iskrivi usne u prezriv osmeh.

Kukavice, svi do jednog. Upravo ono što je i očekivao.

Svejedno, sada mogu da idu kud hoće. Američki ninda ih je već morao čuti i sada će doći da ispita šta se to događa u ovom delu parka. A kada dođe...

Katana je već bio spreman u desnoj ruci. Šuriken u levoj, kratki mač, vakizaši, postavljen za pojas tako da ga može dohvatiti čim izbací šestokraku zvezdu iz ruke. Dovoljan je jedan deseti deo sekunde pa da sva tri oružja budu upotrebljena.

Jedno od njih mora pogoditi svoj cilj, znao je. U borbi dvojice nindi prvi udarac

je veoma važan... gotovo isto onako važan kao poslednji...

Samo nekoliko desetina jardi dalje, Lesli je stajao istražujući okolinu čitavim telom, čak i kožom do koje je kroz svilu kostima dopirao svaki pokret vazduha.

Tatsuo je tu negde, znao je. I čeka.

Misli, a naročito one koje iskazuju jaka osećanja, kao što su strah i bol, imaju osobinu da oko sebe šire vibracije, treperenja koja posebno osetljivi ljudi — i ninđe — mogu da oseće. To se tada naziva haragei...

Tatsuo mu je postavio zamku sa onom četvoricom revolveraša. Nije upao u nju, ali je ta mogućnost sigurno bila predviđena Tatsuovim planom.

Kako će on sada napasti?

Prvi put napao je sa visine, tražeći što veću prednost za sebe. Da li je to zato što već nesvesno shvata da njegova snaga, brzina i refleksi nisu više onako dobri kao što su nekada bili?

I njegove usne raširiše se u osmeh. Tatsuo će biti negde u krošnji drveta i čekati da on naiđe, kako bi počeo svoj napad.

Minijaturna raketa ispunjena posebnom kineskom smesom koja će osvetliti prostor kao stotinu reflektora bila mu je u ruci. Biće dovoljno da je baci u vazduh, a zatim pogodi šurikenom njenu oblogu. Posle toga...

Samo što neće biti lako pogoditi tako mali cilj u mrklom mraku i još kroz lisnate krošnje drveća. Svaki promašaj može biti koban, jer i najmanji šum odaće njegov položaj Tatsuu posle čega će odmah uslediti napad.

Zadržavši dah, Lesli hitnu sitni predmet u vazduh levom rukom. Vid mu ovde ne može pomoći, jedini način da pogodi raketu šurikenom jeste savršeno tačan proračun njene putanje u vazduhu.

Sada!

Šuriken polete naviše, izbačen iz desne ruke. Ščepavši tom rukom dršku katna, Lesli zaklopi oči.

Blesak, kao da je sunce iznenada izašlo nad ovaj deo sveta!

Čak i kroz spuštene kapke ninđe dopiralo je dovoljno svetlosti da može videti avetinjske konture okolnog drveća. Otvarao je oči, postepeno propuštajući sve više svetlosti do svojih zenica.

Da, tamo je! Zgrčen kao crv u krošnji drveta, svega tri deset jardi desno od Leslija!

Lice mu je pritisnuto uz granu duž koje leži, u pokušaju da se zaštiti od te neme eksplozije koja ga je morala iznenaditi. Sad je prilika!

Tri duga, bešumna skoka progutaše rastojanje od dva-deset jardi ne uznemirivši nijednu grančicu, nijedan list, nijednu vlat trave.

Raketa je pala među žbunje, još uvek tinjajući. Znajući da će Tatsuo sada podići glavu, Lesli se baci u zaklon najbližeg drveta.

Tišina. I još jednom mrkli mrak, još crniji nego pre aktiviranja rakete...

Oprezno, sporim pokretom, Lesli pomeri desnu ruku tako da vrh katana malo izviri iza drveta.

Stablo pogodi udarac od kog se zatreslo. Niko ko nije ninda nikada ne bi naslutio da je drvo pogodeno malom šestom krakom zvezdom čija je težina svega nekoliko desetina grama!

Ugao pod kojim je šuriken pogodio stablo reče Lesliju da Tatsuo više nije na drvetu, već na tlu, takođe u zaklonu nekog drveta ili žbuna.

Osluškujući, ali se više oslanjajući na haragei da ga upozori na Tatsuoovo približavanje, on razmota jednom rukom tanko crno uže pričvršćeno za pojas, ostavljajući veliku omču na njegovom slobodnom kraju.

Bacio je omču u travu pored drveta i zatim počeo la-gano i bešumno da se povlači unazad, pognut gotovo do tla. Još samo nekoliko trenutaka i biće ponovo u sigurnom zaklonu drugog drveta, a zatim...

Kao ljutita osa šuriken prozuja pored mesta gde se maločas nalazio, završavajući siktanjem među lišćem gustog žbuna stotinak stopa dalje. Tatsuo će znati da je još jednom promašio.

I doći će da pogleda nije li njegov protivnik umakao. Ili je u širokom luku krenuo kroz drveće da bi mu prišao sa leđa.

Neprestano menjati položaj u borbi, to je zakon ninducia. I jedan i drugi poznavali su ga savršeno dobro.

Da, tamo je...

Kreće se suviše hitro i suviše oprezno da bi ga mogao pogoditi šurikenom. Međutim, ako mu samo jedna noga dospe u omču raširenu u travi, to bi moglo dati Lesliju dra-

goceni delić sekunde kojim se borba može čak definitivno rešiti!

Da!

Snažan trzaj zatvori omču oko Tatsuove noge u crnoj svili, na trenutak ga izbacujući iz ravnoteže. Slobodnom rukom Lesli zavitla šuriken, istovremeno se bacajući u zaklon stabla.

Tatsuo je reagovao izvanredno!

Katana blesnu u tami, presekaвши uže pre nego što je sva energija kojom je Lesli povukao bila utrošena. Na trenutak se zaklatio na nogama, ali je savijanjem kolena povratio ravnotežu, oštro i naglo čineći pokret gornjim delom tela u stranu.

Leslijev šuriken uz šuštao zvuk probi svilu i zari se Tatsu u rame. Da nije bilo tog naglog pokreta, pogodio bi ga kraj samog srca.

Čak ni taj hitac ne bi odlučio borbu, jer su rezerve snage jednog ninde fantastično velike. Istorija ninducia poznaje slučajeve u kojima su ninde nastavljale da se bore sa povredama koje bi kod svakog drugog bile fatalne u roku od tri ili četiri minuta.

Pogodak u rame, u poređenju s takvim povredama, sa-

mo je bezazlena ranica koja čak neće ni usporiti Tatsuovo kretanje, znao je Lesli, ponovo izvlačeći mač iz korica u koje ga je trenutno odložio.

Ipak, u duelu dvojice nindika i on mora požuriti kako bi je što pre iskoristio.

Odskočio je u stranu, sa mačem u ruci, do zaklona sledećeg žbuna. Skok ga je odneo visoko u vazduh, tamo gde sledeći Tatsuov šuriken neće tražiti svoj cilj. Ujedno, daće mu priliku da sa visine bolje osmotri teren oko sebe.

Tatsua nije video, ali to ne znači ništa...

Pao je u travu i zoktrljao se po njoj, izbegavajući svaki šum. Gde je protivnik?

Opipavajući travu, on pronade komadiće polutrule grane koju je neka davna oluja otrgla sa drveta i zavitla ga prema mestu gde bi se Tatsuo mogao nalaziti.

Suštanje lišća, tup udar kada je komad drveta pogodio jedno stablo...

Pod maskom, Lesli steže zube. Tatsuo je bio oprezniji i nego što je mislio da će biti.

Ranjen i svestan početne prednosti svog protivnika, sada se bez sumnje opredelio za čekanje.

Nije smeo previše otežati ovu borbu. Pit je negde unutra, možda u smrtnoj opasnosti.

Samo što to i Tatsuo zna. I čeka ga negde na putu prema kući.

»U redu, Tatsuo«, reče on u sebi. »Da vidimo kakav si kada se stvari brzo odigravaju...«

*
* *

Sa svakim novim trenutkom koji bi protekao, Dejtonova nervoja postajala je sve vidljivija. Lagodno naslonjen o zid, Tabasko Pit mu se cerio u lice, ali ovaj to nije primećivao.

— Da čujem, momak. Zbog čega si došao ovamo?

— Znaš celu priču, Dejtone — sa umornim uzdahom reče Tabasko. — Moji prijatelji i ja rešili smo da likvidiramo vašu bandu. Počelo je to još dole u Kolumbiji, ako se sećaš.

— Ahhh... ti si to bio, dakle?

— Pored ostalih. I da te upozorim još nešto, Dejtone... taj Japanac napolju neće vam mnogo pomoći. Moj prijatelj

će se uskoro obračunati s njim, a onda će doći ovamo.

Dejton je nemo buljio u nje ga, a ruka sa pištoljem mu se tresla.

— Govoriš gluposti — procedi kroz zube. — Taj prokleti žuti kućkin sin je ninda... ako znaš šta to uopšte znači!

— Kako da ne. Naime... i moj prijatelj je ninda, Dejtone!

Bila je greška što je to rekao, znao je, ali je bilo prekasno da se ispravi. Taj Dejton je mnogo veća kukavica nego što je mislio i ove reči će ga navesti na postupak koji ne odgovara njegovom i Le slijevom planu.

— U redu — reče Dejton posle kraćeg napetog razmišljanja. Dohvatio je levom rukom nesecer sa novcem i ustao sa stolice. — Kreni polako ispred mene. I bez gluposti, jer te na ovom rastojanju ne mogu promašiti!

— U redu — procedi Dejton, pokazujući pištoljem Pitu da krene. — Idemo, ortak! U hodnik, pa desno!

Pit oprezno otvori vrata, ništa ne reskirajući. Taj Dejton bi odista mogao biti opasan, sve dok mu je pištolj u ruci, ali je on vrebao svoju šansu.

Pre ili kasnije, on će je i iskoristiti, a tada...

Drvene stepenice tutnjale su pod nogama četvorice revolve-raša sa pištoljima u rukama.

— Mister Dejton! — zaurla prvi kad ih ugleda u hodniku.

— Japanac je, izgleda, pobegao, mister Dejton — reče jedan. — Onaj drugi se šunja oko kuće...

— Pobegao?! Prokletstvo!

— Ili to, ili je već mrtav. Maločas je jedna raketa osvetlila park, a posle toga dugo ništa nismo ni videli ni čuli, sve dok se onaj drugi momak u crnom kostimu nije pojavio pored ulaza.

— Sigurni ste da to nije bio naš čovek, do đavola?

— Naravno, mister Dejton! Pa ovaj je mnogo viši i ima šira ramena!

— O kejj, o kejj! Idemo oda vde! — naglo donese odluku Dejton. — Keri i Miller napred, idemo do kola!

Umesto da se spuste u predvorje, oni pođoše dalje hodnikom u suprotno krilo zgrade, tamo gde je bilo sporedno stepenište za poslugu. Kr-oz kuhinju punu prašine šestorka je prošla brzim korakom, ali na njenim zadnjim

vratima dvojica čelnih zastadoše i pogledaše u Dejtona.

— Hajde, hajde, do đavola! Pogledajte da li je put čist!

Jedan otvori vrata, priljubljen uza zid, drugi iskoči u tamu, sa spremnim pištoljem u ruci i odmah zauze zaklon iza velikog crnog »forda« par-kiranog uz sama vrata.

Nekoliko dugih trenutaka iščekivanja, a onda onaj iza kola oprezno ustade i mahnu rukom.

— Možete, mister Dejton! Sve je u redu!

Pit se isceri. Ovi momci za ista pojma nemaju!

Vrativši svoje oružje u džep, Dejton pohita prema vratima. Čovek iza Pita munu ga pištoljem u leđa.

— Hajde, mrdni!

Vrteći glavom, Pit lagano krete. Od one dvojice napo-lju, jedan je uslužno otvarao zadnja vrata Dejtonu, dok se drugi osvrtao unaokolo.

Dejton ipak zastade na vrata da i sam pogleda oko se be. Na ovoj strani kuće park je bio još zapušteniji i još gušći i prava šuma počinjala je na nekoliko koraka od pošljunčane staze.

Sačekavši da se vrata kola otvore do kraja, Dejton se pognu da uskoči u njih, kako bi

bio što manje izložen u osvetljenom pravougaoniku vrata.

Neka crna masa pokrete se na zadnjem sedištu i Dejton vrisnu od iznenađenja i straha, pokušavajući da zaustavi svoje kretanje.

Prekasno; duga, blistava oštrica kretala se brzinom zvečarke koja zariva zube u nogu neoprezne žrtve. Pit vide kako mač izbiju na Dejtonova leđa za čitavu stopu, kako se vreća krv puši na njenom plavkastom čeliku.

Dejton prodorno vrisnu, ali se taj vrisak pretvori u krkljanje, dok je lagano padao na kolena.

Oštrica nestade, ali je ona već stizala do sledećeg cilja, trbuha onoga koji je još uvek ukočen od iznenađenja stajao, držeći otvorena zadnja vrata. Čelik probi debelo staklo bez ikakvog otpora i zari se u meke mišiće, ostavljajući dubok rez za sobom.

— Hej! — uzviknu čovek iza Pita. — Šta se to, do đavola...

Iako nije mogao videti nijednog od one dvojice iza sebe, Pit je znao da su im pogledi prikovani na ono što se fantastičnom brzinom odvija pored kola. Zadao je munjevit

dvostruki udarac, jedan od onih kojima se posebno ponosio zato što ga je naučio od pravog ninđe.

Udarac laktom u pleksus čoveka desno od sebe, petom među noge onoga levo, a sve to tako hitro da nisu ni videli odakle su udarci stigli. Najzad, to je bio samo uvod u ono što se spremalo. Znajući da nemaju vremena da upotrebe svoje oružje, Pit im se u skoku okrenuo licem i cereći se zadao dva strahovita udara pesnicom.

Pali su jedan preko drugog i ostali nepomični. Kost čovekove lobanje je veoma tvrda, ali i njena otpornost ima svoje granice...

Dugim skokom Tabasko stiže do vrata željan novog okršaja, ali za njega više nije bilo posla. Treći čovek, onaj koji je i izašao prvi da motri na okolinu, valjao se po tlu, razmazujući obema šakama krv koja mu je u mlazevima tekla niz lice iz oka pogođenog vrhom šuriken. Čelik je već bio zariven u mozak i ovi trzaji bili su samo refleksni pokušaj života da se odupre svom iznenadnom okončanju.

— Uf! — reče Tabasko brišući znoj sa lica.

Lesli mu mahnu rukom da zauzme mesto vozača i on ga poslušao.

— Tatsuo? — upita preko ramena, paleći motor.

— Nestao je. Ranio sam ga šurikenom u rame. Mislim da je shvatio da ove noći ne može pobediti i uklonio se na bezbedno mesto.

Šljunak polete ispod točkova kad Pit naglo dodade gas. Još uvek na zadnjem sedištu, ninda je pažljivo brisao sečivo katana o skupocenu presvlaklu.

— Idemo kući, Les?

— Najpre po Sumiko.

— Naravno. Čoveče, ne misliš valjda da bih nju zaboravio! Imaš sve što ti je potrebno?

— Sve. Fotografije Vedžvuda sa drogom i novcem. I novac iz nesesera onog drugog tipa kome ga je predao.

— Dejton. Tako se zvao. Kad budeš imao vremena, za viri u neseser. Video sam da tu, sem love, ima još nekih papira.

Teška kola doslovno razneše staru gvozdenu kapiju pred sobom i »ford« izlete na put, škripeći gumama. Na zadnjem sedištu Lesli je već žurno svlačio kostim ninde.

Njihov »bjuik« bio je na parkingu, tamo gde su ga ostavili. Sumiko je sedela za volanom, ukočeno gledajući pred sebe.

Pit je prvi stigao do nje, jer Lesli još nije bio dovršio oblačenje. Nagnuo se i prodrmao je, shvativši sa užasom da joj je telo ukočeno.

— Sumiko! Mala? Šta se dogodilo?

Jednim skokom, Lesli se stvori pored njega. Iz očiju mu je sevao plamen, ali on ne govori ni reči dok je otvarao vrata da bi pao na kolena pored njih.

Pit se ugrize za šaku da bi sprečio krik bola. Ta užasna ukočenost lica i tela, može značiti samo jedno...

Tatsuo je stigao do ovog mesta pre njih!

*
* *

Kada je ustao i okrenuo se Pitu, lice ninde podsećalo je na masku isklesanu od kame-na.

— Je li... je li ona...?

— Ne, nije, Pite. Nema nikakvih povreda i srce joj radi. Veoma usporeno, istina. Ona neće umreti, ako je to ono čega se plašiš.

— Oh, prokletstvo! — odmahnu Tabasko, shvativši tek tada da drhti čitavim telom. — Šta joj je učinio, prokleti kućkin sin?

— Hipnoza. Pokušao je da je hipnotiše, a ona se opirala svom snagom. Otuda ovo stanje slično transu. Kao što znaš, i ona sama je priličan poznavalac te veštine.

Sati su prolazili, a on je se deo potpuno nepokretan, usporivši rad svog srca i ritam disanja, tonući sve dublje u trans koji će ga odvojiti od okoline i spustiti u dubinu vlastitog duha.

Ali nikada potpuno, kao jogi, jer jedan ninda to sebi ne sme dopustiti. Jedan deo podsvesti mora bditi nad sigurnošću ninde u svakom trenutku...

Sunce je prodrlo kroz zavesu na prozoru, donoseći sa sobom odsjaj sa mirne površine okeana, a on je još sedeo.

Oči su mu gledale pravo na pred, širom otvorene i nepokretne, ali u njegov mozak do pre slika sa njihove mrežnjače. Nešto se kretalo u vidnom polju ninde.

I devojka je bila potpuno naga, ali to kao da nije primjećivala. Zapravo, hodala je kao u snu, sporim, nesigurnim

korakom, sa rukama opuštenim niz telo.

Potpuno budan, ali i dalje nepokretan, ninda je motrio njene pokrete.

Zastala je i na trenutak sklopila oči, obarajući glavu tako da joj duga crna kosa potpuno prekrije lice, ali se onda ponovo pokrenula i produžila u istom pravcu.

— Les! Šta sam ti učinila?

— Ti nisi ništa... Tatsuo je to učinio, a ne ti.

— Ohhh...

Otvorila je oči u času kada je položio na ležaj.

— Les... on... nešto treba da ti kažem...

— Tatsuo mi je poslao i poruku, za slučaj da njegova hipnoza ne uspe? Reci je, devojčice...

Ona sklopi oči, kao da pokušava da se priseti poruke.

— Da, sada znam — prošapta. — Majers Biding, četрнаesti sprat, Korporacija Jang, sredi u šest uveče, samo katanana...

*

* *

U običnoj odeći, sa omotom od papira koji je prikrivao njegov mač, Lesli izade iz lifta na četрнаestom spratu Majers Bidinga u poslovnom središtu grada.

Tatsuov poziv bio je poziv na dvoboj. U vreme i na mestu koje je on odabrao. Morao je doći, jer je to zahtevao kodeks nindi.

On je prvi prolio Tatsuovu krv i sada je između njih postojala veza koju može raskinuti samo smrt jednog od njih.

»Čudno mesto za obračun po srednjovekovnim pravilima«, mislio je koračajući hodnikom u koji nije prodirao ni šum iz dobro izolovanih prostorija levo i desno od njega. »Međutim, Tatsuo nije zaboravio svo je obećanje da će mi reći sve o ljudima za koje radi ako se pokaže da sam bolji od njega...«

I oni će biti negde ovde, verovatno na mestu koje će im omogućiti da bezbedno prate dvoboj i uživaju u njemu...

Osmehnuo se, zastavši pred vratima sa natpisom »Korporacija Jang«. Oni samo MISLE da su bezbedni. naravno... Laiko se može dogoditi da njegova potera, koja traje već mesecima, bude okončana upravo danas u ovoj istoj zgradi, iza ovih vrata...

Devojka na recepciji bila je onakva kakva i treba da bude uspešna službenica uspešne korporacije. Njena savršena figura, inteligentan pogled

i skupa garderoba uklapali su se u opštu atmosferu ruksuza koja je vladala u prostoriji.

— Mister Eldridž? — upitala je čim ga je ugledala. — Izvolite ovuda...

Novi hodnik, ali sada pre-svučen tepihom u koji su noge bešumno upadale. Zastala je pred širokim vratima od mahagonija i uklonila se u stranu.

— Izvolite, čekaju vas, mister Eldridž...

Zastao je na pragu, puštajući da ona zatvori vrata za njim.

Dugi konferencijski sto od mahagonija. Stolice sa jedne strane, ogledalo sa druge, čitavom dužinom stola.

Da, oni su tamo, na drugoj strani i sada pažljivo proučavaju njegovo lice kao što on proučava prostoriju ispred sebe.

Osmehnuo im se i prezrivo mahnio rukom. Njegov pogled sada je počivao na Japancu koji je stajao na suprotnom kraju stola.

Oči tigra ponovo su svetlele pritajenim plamenom, ali oštri pogled ninde u Tatsuovom držanju uoči izvesnu krutost koja je bez sumnje poticala od rane u ramenu. Da, to će biti prednost za njega...

Ali ne bitna. Takva rana se u žaru borbe potpuno zaboravlja.

Dva predmeta ležala su na glatkoj drvenoj površini ispred Tatsua. Njegov mač, bogato ukrašene drške i pljosnata kutija od kartona, velika možda koliko knjiga.

— Pozdrav tebi — reče Tatsuo mirno. — Znao sam da ćeš se odazvati.

— Pozdrav — reče Leslie. Njegov pogled bio je uprt u ogledalo na čijoj su drugoj strani sedeli nevidljivi posmatrači.

Preko lica Japanca prelete kratak osmeh.

— Da oni su tu i čekaju da predstava počne. Neobični ljudi. Bogati, moćni, poštovani... a sve je to samo prazna ljushtura u kojoj nema ničega...

— Upoznao si ih, Tatsuo?

— Dovoljno da bih mogao da ih prezirem. Ja do novca dolazim prolivajući krv, a oni nemaju hrabrosti ni za to, već moraju da plaćaju ubice poput mene za svoje prljave poslove!

Lesli pogleda prema ogledalu.

— Ne misliš li da im se te reči neće dopasti?

— Znam da im se neće dopasti. Ali me moraju salušati

do kraja. Što je najgore, potpuno su nemoćni.

— Nemoćni? Kako to?

Tatsuo se prezirivo osmehnu, pokazujući glavom prema ogledalu.

— Oni sada tamo sede, njih četvorica, u udobnim foteljama, sa kristalnim čašama punim najboljih pića. Prostorija u kojoj se nalaze je mala i ima vrata na drugoj strani. Sa druge strane tih vrata sede njihovi telohranitelji. Oni sami želeli su da ta vrata učine praktično neuništivim i u tome su uspeli. Nikakvo dozivanje i lupanje neće im pomoći, jer je izolacija savršena. A sa bravom sam se ja poigrao prošle noći, dok su oni mirno spavali.

— Telefon?

— Ne radi takođe. Oni su potpuno odsečeni od sveta. Mogli bi, naravno, da probiju ovo staklo i izađu ovuda, ali... tu će uvek biti jedan od nas dvoje, zar ne?

— Da, tako je — osmehnu se Leslie. — Reći ćeš mi njihova imena?

— Ne, neću. Nije potrebno. Sve što želiš da znaš o njihovim dogovorima u ovoj prostoriji iza ogledala nalazi se na video-kaseti u ovoj kutiji ovde. Sada će konačno shvatiti

da je obezbeđenje ove zgrade smešno. Moji mikrofoni i kamere nalaze se tu već dani-ma, a da oni ne znaju ni kada sam ih postavio, ni kako!

— Dobar posao, Tatsuo. Hvala ti, što si održao obećanje.

— Nemoj mi zahvaljivati. Ako ti umreš, unišću kasetu i oni će moći da nastave svoj posao.

— To znam. Ali, ja neću umreti.

Tigrovske oči planuše novim sjajem, ali je japanski ninda umeo da se kontroliše.

— To ćemo tek videti... Izvuci svoj mač, nindo... vreme je da počne predstava za naše prijatelje sa druge strane ogledala...

Stajali su i strpljivo proučavali jedan drugog, koncentrišući se na oči, jer su oči prve koje će pokazati da sledi napad. Drugi signal daće mišići nogu, tek treći pokret ruke. Onaj ko gleda samo mač svog protivnika zaboravlja da je mač samo mrtvi komad čelika kojim upravlja ljudsko telo.

Tatsuo je napao prvi, mu-njevito i spretno. Bio je to dvostruki napad, vrhom oštrice usmerenim visoko u truh protivnika i koricama koje su

iz leve ruke zavitlane prema njegovoj glavi.

Lesli se izvi, okrećući se na vrhovima nožnih prstiju; vrh mača gotovo mu dotače košulju ispod pazuha, ali je prvi Tatsuoov udarac bio promašaj. Pogođene Leslievom oštricom korice Tatsuoovog mača odlete še po podu i ne dotakavši mu telo.

Trzaj desne šake, pokušaj da se vrhom još dostigne Tatsuo koji je elastično odskočio unazad. Možda bi taj udarac i pogodio cilj da Lesli pri tom nije morao da odskoči u stranu kako bi izbegao kružni pokret drugog mača koji se vraćao natrag u nameri da mu horizontalnim potezom otvori utrobu.

Sve to bilo je gotovo za nekoliko stotih delova sekunde i posmatračima sa druge strane ogledala moralo je izgledati samo kao pravi vihor u kojem se pojedini pokreti i udarci nisu ni mogli razaznati.

Lesli odbaci iz leve ruke prazne korice mača. Više mu neće biti potrebne.

Kružili su jedan oko drugog, i dalje na onom rastojanju koje svakog narednog trenutka može doneti smrt jednom od njih. Ili obojici: nisu retki dueli u kojima smrtono-

sni udarci padnu istovremeno...

Ponovo je Tatsuo bio taj ko ji je napao, komplikovanim udarcem, tako hitrim da se na Leslijevoj mrežnjači slika oštrice u pokretu stopila u jednu jedinu vijugavu liniju koja je nasrnula najpre prema njegovim nogama, zatim prema ruci sa mačem i konačno pravo prema srcu...

Bio je to jedan od najtežih udaraca mačem, udarac sa tri lica, kako su ga nazivali još u srednjovekovnom Japanu. Samo pravi majstor može tako munjevito da izmeni pravac svog napada.

Odbio je udarac svojom oštricom, skačući na glatku površinu stola, na trenutak se oslanjajući nogom o nju, da bi se opet odbacio visoko u vazduh i dočekao Tatsua iza leđa. Katana sevnu, tražeći svoj cilj.

Kao lopta, Tatsuo se otkotrlja, izbegavajući udarac koji bi ga sasvim sigurno pogodio pravo u srce. Trenutak kasnije, obojica su ponovo bili na nogama, zureći jedan drugom u oči.

Treći udarac...

Da, treći udarac će odlučiti, sada je to znao. Četvrti neće biti potreban.

Tatsuo je dobar borac, ali njegovo mačevanje ima jednu manu koju može uočiti samo veći majstor od njega. U času kada napada, leva ruka mu ostaje suviše pozadi tela, narušavajući na taj način delikatnu ravnotežu udarca. To nema uticaja kada odskače unazad ili ulevo, ali ako bude prinuđen da od udarca beži na svoju desnu stranu, taj pokret će zakasniti...

Kao da izvodi neki komplikovani ples, Lesli pokrete noge na podu, privlačeći Tatsuov pogled na trenutak na njih. Leva ruka mu se podiže, otvorenog dlana, novi pokušaj da se skrene pažnja protivnika. Leslijev katana pođe najpre prema desnoj strani Tatsuovog tela, a zatim prema levoj!

Obrćući se oko svoje ose, Tatsuova leva ruka na trenutak poremeti njegov momenat inercije i on zastade da ne bi izgubio ravnotežu.

Zveket plemenitog čelika. Odbijajući Tatsuovu oštricu visoko u vazduh, Lesli mu zari vrh mača u široko otvorena usta, kratkim brutalnim udarcem.

Oštrica zaškripa na kosti i izroni na potiljku Japanca, noseći pred sobom komade kosti i mozga.

Nekoliko dugih trenutaka stajali su tako, nepomični. Lesli sa ispruženom rukom sa mačem, osećajući kako na oštrici svakog časa leži sve veća težina kako se Tatsuovo telo opušta.

Plamen još jednom blesnu u Tatsuovim tigrovskim očima, ali on ne uspe da učini ništa drugo sem da zatvori usta, kidajući usne na oštrici katana.

Plamen u očima zgasnu naglo i Lesli trže ruku, puštajući da mrtvo telo tresne o pod...

Sagnuo se i gotovo pobožno obrisao oštricu svog mača o Tatsuovu odeću. Da, bio je to dobar borac, pravi japanski ninja...

Vrativši katana u korice, on ga ponovo brižljivo zapakova u krutu hartiju i tek tada podiže pogled prema ogledalu.

Osmehivao se, ali čelični sjaj u njegovim očima nije obećavao ništa dobro...

— Dakle, gospodo — reče — sada ste vi na redu...

Nešto zašušta i zakrča. Iz svučnika pored ogledala dopre glas koji je u sebi imao malo ljudskog.

— Slušaj, Eldridž... možemo li da razgovaramo?

— Da razgovaramo? Ne.

— Ne budi lud... nas četvorica ovde vredimo nekoliko stotina miliona dolara! S tim novcem...

Lesli gadljivo iskrivi usne, odmahujući glavom. Znao je šta će se dogoditi kada razbi je ogledalo i pređe u sledeću prostoriju.

Vriskovi straha, oči iskolačene od užasa, smrad njihovog znoja, možda i mokraće, izmeta...

Nije nikakvo zadovoljstvo ubiti kukavicu. Bez obzira što je hiljadu puta zaslužio smrt.

Njihova lica i glasovi ionako se već nalaze na Tatsuovoj kaseti. Sasvim dovoljno za ono što mu je potrebno. A ovi gmizavci tamo, iza ogledala...

— Eldridž, slušaj nas — preklinjao je glas iza ogledala, kome su se pridruživali i drugi. — Kome će naša smrt doneti koristi? Nikome! Mi ti obećavamo da se više nećemo baviti ovim poslom... Eldridž, čitavo bogatstvo te čeka ako...

Ne, ne može podneti pogled na njihova lica, sada je bio potpuno siguran u to...

Eksplzivna kuglica među njegovim prstima gotovo nije imala težine dok je prilazio

stolu i uzimao kutiju sa kasetom.

Još jednom je zastao pred zatvorenim vratima. Dok je dizao ruku iz zvučnika dopreše izobličeni krici zveri uhvaćenih u zamku bez izlaza.

Dim i tutnjava eksplozije ispuniše dvoranu, zasipajući pod komadićima stakla. Prizor na koji će naići policija kada stiže neće biti nimalo prijatan...

Kada su se vrata zatvorila za njim, bilo je to kao da je stupio u neki drugi svet. Kr- oz dobro izolovane zidove i

vrata ovamo nije prodirao nikakav šum, nikakav znak da se sa druge njihove strane na lazi pravi pakao...

— Zadovoljni ste svojom posetom, mister Eldridž? — osmehnu se devojka na recepciji, sa divljenjem gledajući tog visokog muškarca tamnoplavih očiju.

On joj uzvрати osmehom, igrajući se kutijom u svojoj ruci.

— Da — reče. — Bilo je pravo zadovoljstvo poslovati sa vama...

KRAJ

TN

TEHNIKA NUNCHAKU

PREDNOST JE KVALITET

NUNCHAKU PALICE MG-22K STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) sa najvišim osobinama čvrsto povezane specijalnim kanapom koji koga je eliminirano istezanje u upotrebi. Cena ovih palica je 17.500 dinara.

MG-23L STANDARD konusne izrade (okrugli hvatnik) sa najvišim osobinama čvrsto povezane nerđajućim vezovima (tankim čvrstim lancem). Testiran je okret i obrt. Opisane nunchake su korištene u filmu »Poslednja igra smrti«. Cena ovih palica je 18.500 dinara.

Naručite, plaćate pouzacećem.

ADRESA:

TEHNIKA NUNCHAKU
AGENCIJA ZA MARKETING
34000 KRAGUJEVAC
Poštanski fah 183

ZAJEDNIČKA NAGRADNA IGRA ROMANA
»NINĎA« I SPECIJALA »TAJNE NINĎI«

30 NINĎA-ODELA + 300 NAGRADA

Ovo je naslovna strana novog specijala **TAJNE NINĎI** broj 004-jul/avgust 1988.

U prodaji je na svim kioscima tokom celog **AVGUSTA!**

Ako želite da osvojite jednu od 30 super-premija (**NINĎA-ODELO**) ili neku od 300 nagrada **OBAVEZNO** kupite letnji specijal **TAJNE NINĎI** 004-jul/avgust 1988. U njemu se nalazi prva polovina **NINĎA-NAGRADNE SLIKE** koju morate iseći, zalepiti je uz drugu polovinu nagradne slike koju objavljujemo ovde i ceo **NAGRADNI FOTO-KUPON** sa Vašim podacima poslati na našu adresu. Adresu takođe ne morate ispisivati već isecite **NINĎA-crtež** sa našom adresom.

Ponavljamo: važe samo **NAGRADNI FOTO-KUPONI** na kojima su **OBA DELA** nagradne – **NINĎA-slike**! Drugi deo je ovde, a prvi u letnjem dvobroju **CRNOG POJASA** br. 23/24-jul/avgust koji možete kupiti na svim kioscima tokom **AVGUSTA 1988**.

Rok da vaši **NAGRADNI FOTO-KUPONI** stignu u našu redakciju je 15. septembar 1988

Rezultate ćemo objaviti u redovnom, 27. broju časopisa **CRNI POJAS** koji izlazi početkom novembra 1988.

NAGRADNE FOTO-KUPONE šalžite
isključivo na dopisnicama ili razgled-
nicama!

	NAGRADNI FOTO-KUPON	
	NINDA br 63	avgust 1988
		
Mesto za prvi deo NAGRADNE NINDA SLIKE IZ Julsko/avgus- tovskog specijala TAJNE NINDI		
Ime i prezime _____		
Godina rođenja _____		
Ulica i broj, sprat, stan _____		
Poštanski broj i mesto _____		

NINDA-crtez sa našom adresom
OBAVEZNO isecite i zalepite na do-
pisnicu ili razglednicu!

Redakcija specijala »TAJNE NINDI«	
Generala Ždanova 28/VI	
11000 BEOGRAD	
	

NINDA-LEKSIKON

HIT HIT-KNJIGA

Veliki HIT (2. izdanje)

HIT
Preko
1000
ninda -
termina
i značenja
NINDA -
LEKSIKON za
svakog ko hoće
da bude ninda
NINDA-LEKSIKON -
džepni format
fin papir, super-kolor hit
(korice) fotosi, ilustracije
150 strana, latnica
Garantovana
cena do
1. septembra
8000
dinara

Svi
pojmovi
i objašnjenja
o nindama
i ninda-veštnama
legende i istine,
tajne i šifre, oružje i
oprema, ninda-škole i
ninda-majstori, ninda-
ratnici i sportisti,
ninda-žene i
ninda-posteri,
ninda-knjige i
ninda-filmovi,
NACUMI,
Bases,
Hejs,
itd

Narudžbenicu šaljite na adresu:
MULTIMEDIA
Zaplanjska 42
11000 BEOGRAD

Važno: čitaoci koji već imaju NINDA-LEKSIKON (prvo izdanje) ne treba ponoviti da ga naručuju jer drugo izdanje je isto kao prvo!

NARUDŽBENICA NINDA br. 63 avgust 1988.

Ovim neopozivo naručujem pouzecem džepnu knjigu NINDA-LEKSIKON po ceni od 8000 dinara + poštatina i pakovanje. Ukupan iznos platitiću poštaru prilikom prijema knjige.

Prezime i ime _____

Datum rođenja _____

Poštanski broj i mesto _____

Ulica i broj sprat stan _____

NINDA-LEKSIKON

Ovo je naslovna strana novog specijala
TAJNE NINĐI broj 004-jul/avgust 1988.

U prodaji je na svim kioscima
tokom celog AVGUSTA!

U septembru Ninđa 64

ŠKOLA KUĐI-KIRI

- Ne vredi, ninđo - tiho mu reče Lesli na japanskom. - Tvoja magija slabija je od tvog mača. Bori se!
- Kao gromom ošinut, ninđa iz Kumamotoa se trže.
- Ovaj se bori kao pravi ninđa, govori japanski...
- Ko si ti? - upita hrapavim glasom.
- Tvoja smrt!